

บทที่ ๓

การจัดตั้งองค์กรการต่อสู้และกระบวนการเข้าสู่การเป็นสมาชิก องค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ

สถานการณ์ความรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้มีความซับซ้อนเชื่อมโยงด้วยปัจจัยทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยพื้นฐานทางประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์และศาสนาอย่างใกล้ชิด (อุดมชัย ธรรมสารโรธิต์; ๒๕๕๓: ๓) ท่ามกลางความรุนแรงที่ได้ทิ้งร่องรอยในเชิงสัญลักษณ์ไว้มากพอที่จะให้ผู้สนใจ สืบค้น ค้นหาและติดตามเพื่อทำความเข้าใจกับสถานการณ์ความรุนแรงที่เกิดจากผลการปฏิบัติการของบรรดาสมาชิกองค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบกลุ่มนี้ได้ค่อนข้างชัดเจน พอที่จะกำหนดตัวตนให้เห็นถึงโครงสร้างการจัดองค์กรการต่อสู้และกระบวนการเข้าสู่การเป็นสมาชิกขององค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบจังหวัดชายแดนภาคใต้ปัจจุบัน ได้มากพอที่จะนำสู่การแสวงหาคำตอบต่อปัญหาความรุนแรงที่รัฐไทยและประชาสังคมไทยกำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้ ซึ่งถือได้ว่าเป็นปัญหาใหญ่และสำคัญในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้

ความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่เกิดขึ้นอาจกล่าวได้ว่า “เหตุการณ์ความรุนแรงตลอด ๘ ปีที่ผ่านมา เป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงแห่งรัฐ โดยรวม” ที่เกิดจากกลุ่มขบวนการที่มีสถานะต่ำกว่ารัฐ (Sub State) ก่อตัวขึ้นภายในรัฐ เพื่อต่อสู้กับรัฐตนโดยตรง ที่มุ่งไปสู่การถอนรากถอนโคนอำนาจรัฐไทยออกไปจากพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ หรือกล่าวได้ว่าขบวนการก่อความไม่สงบกำลังดำเนิน “สงครามปฏิวัติ” ต่อสู้กับรัฐไทยภายใต้ความแตกต่างของกลุ่มชาติพันธุ์และศาสนาที่มองว่ากลุ่มตนไม่ได้รับความเป็นธรรมจากรัฐที่ปกครอง (สุรชาติ บำรุงสุข ; ๒๕๕๓: ๕) บุคคลกลุ่มนี้ได้ขับเคลื่อนกระบวนการปลุกระดมบ่มเพาะ กระตุ้นให้เกิดแนวคิด “การแบ่งแยกดินแดน” ภายใต้ฐานแนวคิดของความเป็นเชื้อชาติมาลาญนิยมและชาตินิยมปัตตานี (ethno-nationalism) และสามารถส่งผ่านแนวคิดการแบ่งแยกดินแดนจากรุ่นสู่รุ่น รุ่นแล้วรุ่นเล่าอย่างไม่หยุดยั้งจนสู่รุ่นปัจจุบัน กลุ่มแนวคิดดังกล่าวได้สร้างและพัฒนาองค์กรการต่อสู้และกำหนดกรอบยุทธศาสตร์และยุทธวิธีทั้งทางการเมืองและการทหารที่ใช้ในการขับเคลื่อนการต่อสู้ของกลุ่มภายใต้อุดมการณ์การแบ่งแยกดินแดนให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมด้านความมั่นคงเพื่อการดำรงอยู่ของแนวคิดการแบ่งแยกดินแดนและองค์กรการต่อสู้ในสังคมจังหวัดชายแดนภาคใต้

ต่อเนื่องยาวนาน ไม่ว่าจะบริบทด้านความมั่นคงจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็ตาม การดำรงไว้ซึ่งแนวคิดการแบ่งแยกดินแดนและองค์การต่อสู้กับรัฐ เพื่อเป้าหมายสู่การปลดปล่อยอำนาจรัฐและสถาปนารัฐอิสระปกครองตนเองของบุคคลกลุ่มนี้ ถือเป็นความสำเร็จที่กลุ่มบุคคลกลุ่มนี้สามารถสืบทอดแนวคิด อุดมการณ์ และการดำรงองค์การต่อสู้ของกลุ่มแอบแฝงอยู่ในสังคมจังหวัดชายแดนภาคใต้มาอย่างยาวนาน จนปัญหาความรุนแรงหรือการก่อความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ถูกย้ายเป็นวงจรที่ไม่รู้จบ ดำรงความเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงแห่งรัฐมาอย่างยาวนาน จากอดีตสู่ยุคปัจจุบัน

ความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ปรากฏผลในเชิงประจักษ์ (Empirical) ต่อสังคมภายในประเทศ และในประชาคมระหว่างประเทศ มีความเชื่อมโยงเกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิดระหว่าง “แนวคิดอุดมการณ์การแบ่งแยกดินแดน” กับ “องค์การต่อสู้ของกลุ่ม” โดยแนวคิดอุดมการณ์การแบ่งแยกดินแดนได้ส่งผ่านแนวคิดดังกล่าวไปสู่อุดมการณ์ และเป้าหมายขององค์การต่อสู้ ซึ่งองค์การต่อสู้ของกลุ่มผู้ก่อการกำเริบนี้ จะทำหน้าที่แปรเปลี่ยนแนวคิดและอุดมการณ์การแบ่งแยกดินแดนให้เกิดเป็นรูปธรรมแห่งการก่อความไม่สงบไปสู่เป้าหมายแห่งอุดมการณ์นั่นเอง ดังนั้นการศึกษาปัญหาการก่อความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ จำเป็นอย่างยิ่งที่เราต้องทำการศึกษา สืบค้น และทำความเข้าใจกับกลุ่มแนวคิดแบ่งแยกดินแดนและการจัดตั้งองค์การต่อสู้ของขบวนการให้เกิดความชัดเจนเสียก่อนเป็นสำคัญ ดังนั้นก่อนที่ผู้วิจัยจะกล่าวถึงการจัดองค์การต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบจำเป็นต้องทำการศึกษาและทำความเข้าใจถึงกระบวนการในการจัดตั้งโครงสร้างองค์การต่อสู้ หรืออีกนัยคือ องค์การปฏิวัติของขบวนการก่อความไม่สงบที่ขับเคลื่อนสถานการณ์ความรุนแรงเป็นสถานการณ์เผชิญหน้ากับรัฐไทยอยู่ในปัจจุบันและสามารถดำรงความเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงแห่งรัฐตลอดมา ผู้วิจัยได้อาศัยกรอบแนวคิดที่สำคัญในการศึกษาดังนี้:-

๑. แนวคิดเรื่องสงครามประชาชนเพื่อการปฏิวัติของ เหมา เจ๋อตง และสงครามประชาชนเพื่อการปฏิวัติของ พลเอก ivo เหวียน ยับ ซึ่งผู้วิจัยได้กล่าวถึงและทบทวนแล้วในบทที่ ๒ ที่ผ่านมา

๒. เอกสารการปฏิวัติ ๗ ขั้นตอนหรือบันได ๗ ขั้นแห่งการปฏิวัติ ซึ่งเป็นเอกสารที่ยึดได้จากบ้านนายมะแซ อุซัง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาวิเคราะห์ขั้นตอนการจัดตั้งและพัฒนาโครงสร้างขององค์การต่อสู้หรือองค์การปฏิวัติ ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึงในหัวข้อต่อไป

๓. ข้อมูลเชิงลึกที่ผู้วิจัยได้จากการสัมภาษณ์และคำสารภาพของอดีตสมาชิกขององค์กรการต่อสู้ที่ถูกจับกุมและออกมามอบตัว ทั้งที่ร่วมงานกับกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในภาค ๔ ส่วนหน้า และกลับไปดำรงชีวิตปกติในสังคม

๔. จากประสบการณ์ตรงของผู้วิจัยที่เป็นผู้บังคับหน่วย คุมกำลังปฏิบัติการในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ตลอด ๗ ปีที่ผ่านมา

จากที่กล่าวแล้วทั้ง ๔ ประการ ผู้วิจัยจึงสามารถศึกษากรอบแนวความคิด แนวทางการปรับและพัฒนาองค์กรการต่อสู้ ยุทธศาสตร์ในการขับเคลื่อน การต่อสู้จากยุคสงครามเย็นที่มีฐานการต่อสู้อยู่บนภูเขาและจัดตั้งกองกำลังติดอาวุธอย่างเปิดเผย สู่อุคปัจจุบันที่มีฐานการต่อสู้อยู่ในหมู่บ้าน มีการจัดตั้งกองกำลังเป็นกลุ่มย่อยๆอย่างลับๆ และปฏิบัติการก่อการร้ายเป็นยุทธวิธีหลัก ซึ่งมีรายละเอียดที่สำคัญดังนี้:-

สภาพแวดล้อมที่เกื้อกูลต่อการสร้างฐานการต่อสู้อยู่ในหมู่บ้าน

๑. สภาพแวดล้อมทางสังคมในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ (Social Context)

สังคมจังหวัดชายแดนภาคใต้ ประชากรส่วนใหญ่เป็นพี-น้องที่นับถือศาสนาอิสลาม ซึ่งเรียกว่า “มุสลิม” เชื้อสาย “มาลายู” (Malayu) กระจายตัวอาศัยอยู่รวมกันอย่างหนาแน่นในสังคมชนบทเป็นส่วนใหญ่ พี-น้องมาลายูที่เป็นมุสลิม มักเรียกตัวเองว่า “นายู” หรือ “มาลายูมุสลิม” ส่วนในสังคมเมืองมักเป็นคนจีนหรือคนไทยพุทธอาศัยอยู่ในสัดส่วนที่สมดุลกันระหว่างพี-น้องคนจีนไทยพุทธและมุสลิม สังคมมาลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นสังคมเชิงจารีตนิยม ด้วยอิทธิพลความเชื่อในศาสนาอิสลามอย่างมั่นคง ดังนั้นสังคมของคนมาลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ จึงเป็นสังคมภายใต้ความเชื่อ และวิถีของศาสนาอิสลามเชิงจารีตนิยมอย่างเคร่งครัด ทำให้วิถีปฏิบัติเชิงวัฒนธรรมของมาลายูกับศาสนาอิสลาม จึงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ผู้นำศาสนาจะเป็นผู้มีความสำคัญมากต่อการชี้นำวิถีชีวิตของพี-น้องมาลายูมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งมักจะมี ความแตกต่างกับวิถีของพี-น้องมุสลิมในพื้นที่อื่นๆของประเทศ และถือเป็นอัตลักษณ์เฉพาะของจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีประวัติศาสตร์ท้องถิ่นปัตตานี เชื้อชาติมาลายู และศาสนาอิสลามรองรับผสมกลมกลืนเป็นอัตลักษณ์เฉพาะขึ้นมา เรียกว่า “อัตลักษณ์ปัตตานี” นันเอง(แพทริค โจรี่ ; ๒๕๕๑:๑๒๔-๑๒๘)

สำหรับอัตลักษณ์ที่มีความโดดเด่นของพี-น้องมาลาญมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่ค่อนข้างจะแตกต่างจากพื้นที่อื่นๆของประเทศและถือเป็นต้นทุนทางสังคมที่สำคัญของทั้งรัฐและ ขบวนการก่อความไม่สงบที่ต่อสู้กับรัฐดังนี้.-(บุหงา ปัตตานี ; ๒๕๕๓:๑๑-๑๕)

ประการแรก ได้แก่ : ลักษณะการตั้งบ้านเรือนในหมู่บ้านหรือชุมชน โดยส่วนใหญ่ แล้วจะแยกกันอย่างเห็นได้ชัดระหว่างพี-น้องมาลาญมุสลิมกับพี-น้องประชาชนที่นับถือศาสนาพุทธ ซึ่งพี-น้องมาลาญมุสลิมเรียกว่า “ซีแย” มาจากคำว่า “สยาม” หมายถึงคนไทยพุทธนั่นเอง รูปแบบ ลักษณะทางสังคมดังกล่าวเป็นลักษณะโดยธรรมชาติของคนทั้ง ๒ กลุ่มนี้ ที่จะไม่ค่อยผสมกลมกลืนเป็นเนื้อเดียวกัน ไม่เหมือนกับสังคมอื่นๆของประเทศ ความเป็นอัตลักษณ์เฉพาะที่โดดเด่นเช่นนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่เอื้อให้แก่กลุ่มแนวคิดแบ่งแยกดินแดน หรือขบวนการที่นิยมใช้ความรุนแรงมาจุดประกายให้เกิดความแตกแยก ราวราน ปะทุเป็นความรุนแรงในสังคมปัจจุบัน

ประการต่อมา ได้แก่ : ภาษามาลายูถิ่นและอักษรยาวี ถือเป็นอัตลักษณ์สำคัญของ ความเป็น “มาลาญ” ภาษามาลายูเป็นภาษาพูดของพี-น้องมาลาญในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งจะมี ความแตกต่างจากภาษามาเลย์ บรูไนและอินโด แต่ใช้สื่อสารกันได้ เพราะรากเหง้าภาษามาจาก รากเหง้าเดียวกัน ส่วนภาษาเขียนของจังหวัดชายแดนภาคใต้ใช้อักษร “ยาวี” ซึ่งมีรากเหง้ามาจาก อักษรอาหรับ จากการที่พี-น้องมาลาญในจังหวัดชายแดนภาคใต้มีภาษาและอักษรเป็นของตนเอง และมีความเป็นอัตลักษณ์ที่โดดเด่นคู่มากับประวัติศาสตร์ปัตตานีนี้เอง จึงเอื้ออำนวยให้กลายเป็น ต้นทุนทางสังคมอีกประการหนึ่ง สำหรับกลุ่มแนวคิดแบ่งแยกดินแดนหรือขบวนการก่อความไม่ สงบใช้เป็นเงื่อนไขสร้าง ความแตกแยก ขัดแย้ง แบ่งข้างและนำสู่ความรุนแรงได้เช่นกัน

ประการสุดท้าย ได้แก่ : การศึกษา เป็นอีกปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่เป็นต้นทุนทาง สังคม เอื้ออำนวยต่อกลุ่มแนวคิดแบ่งแยกดินแดนหรือขบวนการก่อความไม่สงบ ทั้งนี้เพราะการจัด การศึกษาโดยธรรมชาติของวิถีสังคมในจังหวัดชายแดนภาคใต้มีลักษณะจำเพาะที่แตกต่างออกไป จากสังคมโดยรวมของประเทศ กล่าวคือ การเรียนการสอนหรือการศึกษาโดยทั่วไปของประเทศจะ เป็นการจัดการศึกษาโดยรัฐเป็นหลัก ด้วยการเปิดโรงเรียนเน้นการเรียนการสอนกันในห้องเรียน สำหรับวิถีการเรียนรู้หรือการเรียนการสอนของสังคมจังหวัดชายแดนภาคใต้จะให้ความสำคัญกับ การศึกษาในระบบการศึกษาแบบ “ปอเนาะ” ที่เน้นการศึกษาด้านศาสนาเป็นหลักและเสริมสร้างมิติ แห่งการดำเนินชีวิตภายใต้วิถีแห่งอัตลักษณ์ปัตตานี หลักสูตรการศึกษาในระบบปอเนาะจะไม่มี หลักสูตรแกนกลาง การจัดหลักสูตรขึ้นอยู่กับ “بابอ” หรือ “โตะครู” ผู้เป็นเจ้าของปอเนาะนั้นๆว่าจะสอนอะไรในเวลานั้น การศึกษาแบบปอเนาะได้รับความนิยมนอย่างมากในพื้นที่ ผู้ปกครอง ส่วนใหญ่มักจะชวนพาให้บุตรหลานเข้าไปศึกษาในระบบปอเนาะกับ “بابอ” หรือ “โตะครู” ที่

มีชื่อเสียง ถึงแม้จะห่างไกลบ้านสักเพียงใดก็ตาม ดังนั้นการศึกษาแบบปอเนาะจึงเป็นส่วนหนึ่งในระบบการศึกษาหลักของสังคมแห่งนี้ และมีส่วนสำคัญต่อการขับเคลื่อนสังคมในชุมชนและหมู่บ้านต่างๆ ผู้สำเร็จการศึกษาในระบบปอเนาะ เป้าหมายหลักมักจะมุ่งสู่การเป็นผู้นำศาสนาในสังคม และผู้สำเร็จการศึกษาจากปอเนาะมักจะได้รับความเชื่อถือ ศรัทธา จากพี่น้องประชาชนในสังคมมาลาญมุสลิมเป็นอย่างมาก ดังนั้นบางคนจึงอาจจะไปจัดตั้งปอเนาะเป็นของตนเอง หรือสืบทอดต่อกับบุพการีของตน การจัดการศึกษาแบบปอเนาะจะเป็นการศึกษาแบบอยู่ประจำเป็นส่วนใหญ่ โดยนักเรียนจะเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องอาหารการกินกันเอง ที่อยู่อาศัยก็จะอาศัยกระท่อมที่ทำขึ้นในเนื้อที่ของบ่าวผู้เป็นเจ้าของปอเนาะ แต่แยกระหว่างชายและหญิงโดยเด็ดขาด ตามความหมายของคำว่า “ปอเนาะ” มาจากคำว่า “Pondok” ซึ่งแปลว่ากระท่อมนั่นเอง (โมฮัมมัด อัลดุลกาเดร์; ไม่ปรากฏปี พ.ศ., ๑-๒) ดังนั้น “ปอเนาะ” จึงอาจทำหน้าที่เป็นสถาบันปลูกฝังจริยธรรมของอิสลามให้แก่พี่น้องมุสลิมในชุมชนหรือหมู่บ้านในละแวกนั้น นอกจากการจัดการศึกษาในระบบปอเนาะที่เน้นการเรียนรู้ตลอดชีวิตในหลักศาสนาอิสลามแล้ว ต่อมาในระยะหลังระบบปอเนาะได้พัฒนามาเป็นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ที่มีการจัดการเรียนการสอน ๒ ระบบ แบบมีชั้นเรียนคือเปิดการศึกษาพร้อมระหว่างสายสามัญตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการถึงชั้น ม.๖ และสอนศาสนากำหนดไว้ ๑๐ ระดับชั้นปีที่นักเรียนจะสามารถเลือกเรียนได้ว่าจะเรียนสายสามัญอย่างเดียวหรือศาสนาอย่างเดียวหรือเรียนควบทั้งสายสามัญและสายศาสนา แต่ส่วนใหญ่แล้ว นักเรียนมักจะเรียนควบกันทั้งสายสามัญและสายศาสนา สำหรับโรงเรียนที่พัฒนาเป็นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาแล้ว รัฐจะอุดหนุนงบประมาณให้เป็นรายหัวเด็กนักเรียนต่อปีเฉพาะผู้ที่ศึกษาในสายสามัญ โดยแบ่งเป็น ๒ ระดับ ระดับโรงเรียนที่จดทะเบียนเป็นมูลนิธิจะได้รับเงินงบประมาณอุดหนุนเป็นรายหัว หัวละ ๑๒,๕๔๑ บาท/คน/ปี และโรงเรียนเอกชนที่ยังไม่ได้จดทะเบียนเป็นมูลนิธิจะได้รับเงินงบประมาณอุดหนุนเป็นเงินครึ่งหนึ่งของเงินอุดหนุนของโรงเรียนที่จดทะเบียนเป็นมูลนิธิ จากนโยบายของรัฐตามพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาในพื้นที่ดังกล่าวทำให้สถาบันการศึกษาปอเนาะพัฒนาตัวเองเป็นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาทั้งที่จดทะเบียนเป็นมูลนิธิและยังไม่จดทะเบียนเป็นจำนวนมาก แต่ระบบการศึกษาแบบปอเนาะดั้งเดิมก็ยังคงมีอยู่โดยทั่วไปในพื้นที่ และยังคงได้รับความนิยมอยู่มากจากผู้ปกครองด้วยเหตุผลสำคัญ ๒ ประการคือ ความศรัทธาในตัวบ่าวหรือโต๊ะครู กับสภาพความจำเป็นทางเศรษฐกิจครัวเรือนนั่นเอง (โมฮัมมัด อัลดุลกาเดร์; ไม่ปรากฏปี พ.ศ., ๒)

จากที่กล่าวมาแล้วทั้ง ๓ ปัจจัยทางสังคมจะเห็นได้ว่า สังคมจังหวัดชายแดนภาคใต้มีความเป็นพิเศษบนพื้นฐานของความจำเป็นที่มีประวัติศาสตร์ปัตตานี ความเป็นเชื้อชาติมาลาญและ

ศาสนาอิสลามหล่อหลอมรวมกัน ก่อเป็นอัตลักษณ์เฉพาะขึ้นมา ที่ถือว่าเป็นสภาพแวดล้อมที่เป็น ต้นทุนทางสังคมที่พร้อมจะเอื้ออำนวยให้กับกลุ่มแนวคิดแบ่งแยกดินแดนหรือขบวนการก่อความ ไม่สงบใช้เป็นเงื่อนไขในการกระตุ้น ที่จะนำไปสู่การสร้างรอยแยกทางอารยธรรม(The Clash of Civilization) ก่อตัวเป็นความขัดแย้งทางอารยธรรม(Civilizational Conflict) ได้ง่ายขึ้น(สุรชาติ บำรุงสุข ; ๒๕๕๓ : ๘-๑๒) โดยอาจจะไม่จำเป็นต้องให้เกิดข้อผิดพลาดเชิงนโยบายการบริหาร ราชการแผ่นดินของรัฐต่อพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ไม่ว่าจะเพียงเล็กน้อยหรือใหญ่หลวงก็ตาม แต่หากมีข้อบกพร่องและผิดพลาดในเชิงนโยบายของรัฐด้วยแล้ว จะยังเป็นเงื่อนไขสนับสนุนให้กับ กลุ่มแนวคิดแบ่งแยกดินแดนฉายไข่มุกได้เร็วขึ้น

๒. สภาพแวดล้อมทางภูมิรัฐศาสตร์ของจังหวัดชายแดนภาคใต้(Geo-politic Context)

จากสภาพแวดล้อมทางภูมิรัฐศาสตร์ของจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเฉพาะในพื้นที่ จังหวัดปัตตานี ยะลาและนราธิวาส มีภูมิประเทศที่ผสมผสานประกอบทั้งเทือกเขาสูงสลับซับซ้อน มีพื้นที่ราบทั้งพื้นที่ราบเชิงเขาและลุ่มแม่น้ำที่สำคัญได้แก่ แม่น้ำสายบุรี และแม่น้ำปัตตานีใน จังหวัดปัตตานีและยะลามีพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกของจังหวัดปัตตานีและนราธิวาส จากที่กล่าว จะเห็นได้ว่าสภาพทางภูมิศาสตร์ทำให้ประชาชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้ตั้งบ้านเรือนกระจัด กระจายกันอยู่เป็นกลุ่มหมู่บ้านหรือชุมชน ตามสภาพทางภูมิศาสตร์ในพื้นที่ ซึ่งพอที่จะสามารถแบ่ง ลักษณะการตั้งชุมชนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้เป็น ๔ ลักษณะ(บุหงา ปัตตานี , ๒๕๕๓ : ๑๕-๑๘) แต่ละลักษณะจะมีสภาพการดำรงชีวิตและวิถีชีวิตที่แตกต่างกัน สรุปได้ดังนี้

๒.๑ หมู่บ้านเชิงเขา

สภาพหมู่บ้านเชิงเขาเป็นชุมชนที่ตั้งบ้านเรือนอยู่ในภูมิประเทศที่ติดภูเขา จึง เรียกหมู่บ้านเชิงเขา โดยประชาชนส่วนใหญ่จะตั้งบ้านเรือนอยู่เป็นกระจุกเล็กๆ ไม่ใหญ่โต กว้างขวางและ มักจะไม่มีเส้นทางหลักพาดผ่าน สภาพสังคมของหมู่บ้านเชิงเขาระดับการศึกษา มักจะค่อนข้างต่ำ ทั้งสายสามัญและศาสนาเพราะไม่ค่อยมีสถานศึกษาตั้งอยู่ การประกอบอาชีพจะ เน้นหนักการทำสวนยางพารา สวนผลไม้ ส่วนใหญ่จะนิยมปลูกเงาะ ลองกอง ทุเรียนและอื่นๆ นอกจากนั้นยังมีอาชีพเสริมด้วยการหาของป่า โดยอาศัยพื้นที่ป่าเขาเป็นพื้นที่ทำมาหาเลี้ยงชีพ ดังนั้น สังคมในหมู่บ้านเชิงเขาจึงไม่มีความหลากหลาย วิถีปฏิบัติเน้นศาสนาเชิงจารีต ยามค้าคืนจะ อยู่แต่ในบ้านเรือนตนเอง ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมีน้อย การเกิดขึ้นของหมู่บ้านเชิงเขามักจะเกิดจาก การอพยพย้ายถิ่นด้วยปัจจัยความต้องการแสวงหาที่ดินในการทำสวนและหาของป่าเป็นหลัก ดังนั้น หมู่บ้านเชิงเขามักจะไม่ใช่คนดั้งเดิมในถิ่นนั้น แต่เป็นการย้ายถิ่นของคนส่วนอื่นๆเข้ามาตั้ง

บ้านเรือน จนกลายเป็นหมู่บ้านเชิงเขาในที่สุด หมู่บ้านเชิงเขาจะมีมากในพื้นที่จังหวัดยะลาและ นราธิวาส ในแง่การใช้ประโยชน์ของขบวนการก่อความไม่สงบ หมู่บ้านเชิงเขามักจะถูกฉายใช้ให้ ทำหน้าที่เป็นมวชน สนับสนุนให้แก่สมาชิกของขบวนการก่อความไม่สงบที่หลบหนีการจับกุม หลบซ่อนตัวอยู่บนป่าเขาเป็นการชั่วคราวด้วยการส่งเสบียงอาหารและส่งข่าวการเคลื่อนไหวของ เจ้าหน้าที่เป็นสำคัญ

๒.๒ หมู่บ้านเชิงทุ่งหรือบ้านชายทุ่ง

โดยสภาพแล้วบ้านเชิงทุ่งหรือบ้านชายทุ่งจะเป็นหมู่บ้านหรือชุมชนที่ เชื่อมต่อระหว่างหมู่บ้านเชิงเขากับชุมชนเมือง บ้านเชิงทุ่งจะเป็นฐานการอพยพสำคัญ ไปสู่การตั้ง ถิ่นฐานเป็นบ้านเชิงเขาเพื่อทำสวนยาง สวนผลไม้ตามที่กล่าวแล้ว สำหรับลักษณะของบ้านเชิงทุ่ง จะมีความหนาแน่นของประชากรมากกว่าบ้านเชิงเขา การตั้งบ้านเรือนกระจายตัวเป็นพื้นที่ กว้างขวางใหญ่กว่าบ้านเชิงเขาแต่ไม่หนาแน่นเท่าชุมชนเมือง และมีความหลากหลายน้อยกว่า ชุมชนเมือง หมู่บ้านเชิงทุ่งจะเป็นลักษณะหมู่บ้านฐานหลักของจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพราะมี มากกว่าทุกลักษณะหมู่บ้าน และโดยส่วนใหญ่จะเป็นถิ่นที่อยู่ของประชาชนมลายูมุสลิมที่มีความ เป็นกลุ่มก้อนหนาแน่นที่สุด อาจมีประชาชนชาวพุทธอาศัยอยู่บ้างเป็นกลุ่มๆ เล็กๆ แยกออก ต่างหาก การศึกษามักจะนิยมศึกษาในด้านศาสนามากกว่า ดังนั้นการเกิด “ปอเนาะ” และ “โรงเรียน เอกชนสอนศาสนา” จึงเกิดขึ้นและตั้งอยู่มากในหมู่บ้านชายทุ่ง ซึ่งต่างจากหมู่บ้านเชิงเขาจะไม่มี สถานศึกษาเช่นนี้ตั้งอยู่ และบุตรหลานเยาวชนส่วนใหญ่จะนิยมศึกษาสายสามัญควบคู่กับสาย ศาสนาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาหรือเลือกที่จะเรียนสายศาสนาอย่างเดียวการปฏิสัมพันธ์ทาง สังคมมีสูงแต่ก็มักเกิดขึ้นในกลุ่มพี่น้องมลายูมุสลิมมากกว่า การแต่งกายของผู้คนในหมู่บ้านเชิงทุ่ง จะยังคงแต่งกายตามแบบฉบับดั้งเดิมของมลายูปัตตานีเป็นหลัก โดยผู้ชายจะใส่โสร่งลายแบบ ผู้ชาย เสื้อแขนยาว ตะโละบาลางอ สวมหมวกกะปิเยาะ ส่วนผู้หญิงสวมผ้าโสร่ง มีลายดอกแบบ ผู้หญิง สวมเสื้อยูกเบาะห์ บานง กูรง วิธีการกินการอยู่เป็นแบบฉบับวิถีมาลายูดั้งเดิมเป็นหลัก โดยเฉพาะร้านน้ำชาซึ่งจะเป็นศูนย์กลางของชุมชน มัสยิดจะเป็นศูนย์รวมจิตใจผู้คน ในชุมชน หมู่บ้านเชิงทุ่งจึงมีสภาพเป็นศูนย์กลางของการดำรงไว้ซึ่งอัตลักษณ์ปัตตานี ทั้งด้านศาสนา วัฒนธรรม และการศึกษามากที่สุดกว่าลักษณะของหมู่บ้านอื่นๆ และยังเป็นแหล่งกำเนิดของ ปราชญ์พื้นบ้าน ผู้รู้ทางศาสนาและภูมิปัญญาท้องถิ่นในจังหวัดชายแดนภาคใต้อีกด้วย

๒.๓ หมู่บ้านชุมชนเมือง

สภาพหมู่บ้านที่เป็นชุมชนเมือง ปกติแล้วจะอยู่ในเขตเทศบาลเกือบทุกระดับ ชุมชนเมืองจะมีจำนวนประชากรหนาแน่น และมีความหลากหลายโดยเฉพาะคนจีน ไทยพุทธ และ

มาลาญมุสลิมที่ส่วนใหญ่จะเป็นข้าราชการและนักธุรกิจ จะอาศัยอยู่ร่วมกันคละเคล้ากันไปบนพื้นฐานของการดำเนินชีวิตของคนเมืองที่มีการศึกษา และจะนิยมศึกษาสายสามัญมากกว่าศาสนา อาชีพในเขตชุมชนเมืองก็จะมีหลากหลายเช่นกัน อาทิ เช่น รับราชการ ค้าขาย ธุรกิจ พนักงานโรงงาน ด้านวัฒนธรรมและวิถีชีวิตจะมีรูปแบบของความเป็นพหุสังคมที่หลากหลายมีการผสมผสานมากกว่าที่จะมุ่งสู่การดำรงความเป็นอัตลักษณ์เฉพาะทั้งนี้เพราะความหลากหลายของกลุ่มประชากรที่อาศัยประกอบเป็นชุมชนเมือง ดังนั้นชุมชนเมืองจึงเป็นชุมชนที่มีความเป็นพหุสังคม(Pluralist society) มากที่สุดในบรรดาชุมชนทั้งหลายในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ลักษณะของชุมชนเมืองจะมีน้อยกว่าชุมชนเชิงทุ่งที่เป็นฐานหลักของลักษณะหมู่บ้านในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้

๒.๔ หมู่บ้านชายทะเล

หมู่บ้านชายทะเลเป็นหมู่บ้านหรือชุมชนที่กระจายตัวอยู่ริมฝั่งทะเลที่ทอดยาวจาก อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา จังหวัดปัตตานี และจังหวัดนราธิวาสด้านที่ติดกับอ่าวไทย ลักษณะการตั้งบ้านเรือนของหมู่บ้านชายทะเล จะรวมกันเป็นชุมชนใหญ่ แบบรวมกลุ่มที่มีความหนาแน่นค่อนข้างมาก ประชากรส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพประมงชายฝั่งด้วยเรือเล็กและเข้าไปเย้นกลับเป็นหลัก เสริมด้วยการค้าขาย ส่วนด้านการศึกษาจะคล้ายคลึงกับหมู่บ้านชายทุ่ง แต่การเติบโตทางการศึกษามีน้อยกว่าบ้านชายทุ่ง ความหลากหลายจะมีน้อยกว่าชุมชนเมืองและบ้านชายทุ่ง ความเป็นอัตลักษณ์ท้องถิ่นก็มีน้อยกว่าบ้านชายทุ่งเช่นกัน

กล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่าหมู่บ้านทั้ง ๔ ลักษณะที่แบ่งตามภูมิศาสตร์ที่ตั้งแล้ว หมู่บ้านชายทุ่งหรือหมู่บ้านเชิงทุ่งจะเป็นหมู่บ้านที่มีประชากรมาลาญมุสลิมอาศัยอยู่มากที่สุด และสามารถดำรงความเป็นอัตลักษณ์ปัตตานีไว้ได้อย่างเหนียวแน่นมั่นคงที่สุด และอาจมองได้ว่าหมู่บ้านชายทุ่งคือพื้นที่ยุทธศาสตร์สำคัญที่สุดในการช่วงชิงระหว่างรัฐกับขบวนการก่อความไม่สงบที่ต่อสู้กับรัฐเพื่อการแบ่งแยกดินแดนในปัจจุบันและทุกยุคทุกสมัยในอดีตที่ผ่านมา

๓. สภาพแวดล้อมด้านความมั่นคง (Security Context)

จากสภาพแวดล้อมทางสังคม(Social Context) และสภาพแวดล้อมทางภูมิรัฐศาสตร์ (Geo-politic Context)ตามที่กล่าวมาแล้วในข้างต้น จะเห็นได้ว่าปัจจัยทางสังคมและปัจจัยภูมิรัฐศาสตร์ที่มีความเชื่อมโยงกันนั้น พร้อมทั้งจะเป็นต้นทุนพื้นฐานของทั้งรัฐไทยและกลุ่มอุดมการณ์แบ่งแยกดินแดนที่จะชาญฉลาดใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อฝ่ายตน แต่ในลักษณะเช่นนี้กลุ่มแบ่งแยกดินแดนได้ช่วงชิงนำมาใช้เป็นเงื่อนไขความแตกแยก แบ่งแยกขัดแย้งเชิงอัตลักษณ์และต่อสู้กับรัฐจนนำไปสู่ปัญหาความรุนแรงที่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อความมั่นคงแห่งรัฐโดยรวม ไปสู่การแยกตัว

เป็นรัฐอิสระเป็นเป้าหมายสูงสุดนั่นเอง ดังนั้นการทำความเข้าใจกับปัญหาภาคใต้ โดยเฉพาะจังหวัดชายแดนภาคใต้(ปัตตานี ยะลา นราธิวาสและ ๔ อำเภอของสงขลา) จึงจำเป็นต้องสำรวจสภาพแวดล้อม(Context) ในทุกมิติที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงอย่างรอบด้าน สำหรับสภาพแวดล้อมด้านความมั่นคงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มักจะมีแต่ความรุนแรง สามารถรวบรวมปัจจัยสำคัญๆ ที่ส่งผลกระทบต่อความรุนแรงได้ดังนี้.-

๓.๑ ปัญหาแนวคิดอุดมการณ์การแบ่งแยกดินแดน

อันเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมที่เป็นต้นทุนทางสังคม และส่งผลสู่ต้นตุนฐานแนวคิดที่ต้องการแบ่งแยกได้ สร้างให้เกิดความเป็นอัตลักษณ์เฉพาะ พัฒนาแนวคิดสู่ความเป็นเชื้อชาติมาลายูนิยมและชาตินิยมปัตตานี(ethno-nationalism) ภายใต้กรอบของศาสนาอิสลามเชิงจารีตที่ถูกกระตุ้นแนวคิดพัฒนามาสู่การเป็นกลุ่มศาสนาหัวรุนแรง(Islamic religiousism extreme) ผ่านกระบวนการปลุกระดมบ่มเพาะ ชักชวนและจัดตั้งเข้าสู่การเป็นสมาชิกของขบวนการก่อความไม่สงบ อันมีเป้าหมายสูงสุดทางการเมืองคือการปลดปล่อยอำนาจอธิปไตย เพื่อการสถาปนารัฐอิสระขึ้นมาใหม่ ตามแนวคิดอุดมการณ์ทางการเมืองใหม่ของกลุ่มที่ผสมผสานระหว่างเชื้อชาติและศาสนา ซึ่งถือว่าเป็นแกนหลักของปัญหาความมั่นคงแห่งรัฐในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้มาทุกยุคทุกสมัย ปัญหาแนวคิดการแบ่งแยกดินแดน ได้ถูกส่งผ่านแนวคิดดังกล่าวยุคแล้วยุคเล่าอย่างไม่หยุดยั้งสู่ยุคปัจจุบัน นำสู่การกำเนิดของกลุ่มแบ่งแยกดินแดนที่พัฒนาการต่อสู้มาทุกยุคทุกสมัยจนก่อเกิดเป็นสถานการณ์แห่งความรุนแรงที่ขยายตัวเป็นสถานการณ์การก่อความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ตลอดมา อาจกล่าวได้ว่า “กลุ่มแบ่งแยกดินแดน” ก็คือ “กลุ่มหรือขบวนการก่อความไม่สงบยุคแล้วยุคเล่า” นั่นเอง

๓.๒ ปัญหาความไม่เป็นธรรมทางสังคม

กล่าวคือ ความไม่เป็นธรรมความเหลื่อมล้ำต่ำสูงที่เกิดขึ้นในเชิงความรู้สึก อันเนื่องมาจากการให้บริการภาครัฐต่อพี่น้องประชาชนเชื้อสายมาลายูอย่างไม่เสมอภาค ไม่โปร่งใส ไม่บริสุทธิ์ และไม่ยุติธรรมในอดีต และบางส่วนบางพื้นที่ของกลไกรัฐที่ยังคงมีให้เห็นในปัจจุบัน จนกลายเป็นความรู้สึกถูกกดขี่และความอยุติธรรมทางสังคม ที่ถูกส่งต่อความรู้สึกสู่คนรุ่นหลังๆ ของคนกลุ่มเชื้อสายมาลายู ถือเป็นเงื่อนไขที่สำคัญที่กลุ่มแนวคิดแบ่งแยกดินแดนใช้ปลุกระดมบ่มเพาะผ่านความเป็นอัตลักษณ์เฉพาะ จนก่อเป็นความรู้สึกไม่เท่าเทียมกันระหว่างอัตลักษณ์เกิดเป็นความรู้สึกไม่เป็นธรรมทางสังคมที่กลุ่มแบ่งแยกดินแดนสามารถนำไปขยายผลสร้างเป็นแนวคิดอุดมการณ์การเมืองใหม่ที่มีการผสมผสานแนวคิดเรื่องเชื้อชาติมาลายูนิยม ชาตินิยมปัตตานี และศาสนาอิสลามเป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนการต่อสู้ อีกทั้งมีการสืบทอดแนวคิดผ่าน

กลุ่มเครือข่ายและสายเลือด “มาลายูมุสลิม” รุ่นต่อรุ่นที่ต้องการเอกราชปัตตานีมายังคนรุ่นหลังไปแล้ว

๓.๓ ปัญหาอิทธิพล อำนาจมืด และกลุ่มผลประโยชน์ในพื้นที่

สภาพปัญหาในประเด็นนี้ถือเป็นปัญหาภัยแทรกซ้อนที่เกิดขึ้นและขยายความรุนแรงตามมาภายหลังและมีความรุนแรงขึ้นตามลำดับ จากที่รัฐต้องเผชิญกับการต่อสู้กับกลุ่มผู้ก่อการเพื่อความต้องการแบ่งแยกดินแดน เพราะกลไกของรัฐที่เกี่ยวข้องบางส่วนต้องระดมสรรพกำลังเข้าสู่การจัดการกับปัญหาแกนหลักก่อน จนก่อให้เกิดช่องว่างที่ปัญหาภัยแทรกซ้อนเหล่านี้ได้ขยายตัวเติบโตใหญ่มากขึ้น แต่ปัญหาเหล่านี้เป็นเพียงภัยแทรกซ้อนเท่านั้นมิใช่ปัญหาแกนหลักของความมั่นคงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ และเกิดขึ้นในทุกรัฐที่เผชิญกับปัญหาแบ่งแยกดินแดนในทั่วโลก รัฐจำเป็นต้องให้ความสำคัญเร่งด่วนกับการแก้ปัญหากลไกก่อน โดยไม่ละทิ้งปล่อยปละละเลยต่อปัญหาภัยแทรกซ้อนเหล่านี้ให้ขยายตัวจนเทียบเคียงกับปัญหาหลัก อาจเกิดความสับสนต่อสังคมและกลไกรัฐเอง สำหรับปัญหาภัยแทรกซ้อนที่สำคัญและควรที่กล่าวถึงประกอบด้วยปัญหาดังต่อไปนี้.-

๓.๓.๑ ปัญหายาเสพติด เป็นปัญหาที่มีลักษณะของเครือข่ายและขบวนการ คล้ายๆและใกล้เคียงกับปัญหาการแบ่งแยกดินแดน แต่เป้าหมายแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เป้าหมายหลักสุดท้ายของกลุ่มยาเสพติดคือ “กำไรสูงสุด” เป็นผลประโยชน์เฉพาะกลุ่ม และในทุกประเทศที่รัฐต้องเผชิญกับปัญหาความรุนแรงจากการต่อสู้กับกลุ่มแบ่งแยกดินแดน รัฐนั้นๆ ต้องเผชิญกับการเติบโตของขบวนการค้ายาเสพติดทุกรัฐ จึงถือได้ว่าขบวนการค้ายาเสพติดกลายเป็นขบวนการคู่ขนานกับกลุ่มแนวความคิดการแบ่งแยกดินแดนที่รัฐจะไม่สามารถใส่ใจไม่ได้และปัญหายาเสพติดไม่ได้เกิดเฉพาะในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ แต่เกิดและกระจายตัวไปทั่วทั้งประเทศ

๓.๓.๒ กลุ่มอิทธิพลท้องถิ่น อันได้แก่กลุ่มผลประโยชน์ท้องถิ่นต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วมักจะเป็นกลุ่มการเมืองท้องถิ่นที่มีผลประโยชน์ทางการเมืองเป็นสำคัญ และเป็นเงื่อนไขส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างกลุ่มที่ผลประโยชน์ขัดกัน ความขัดแย้งอาจขยายผลสู่ความรุนแรงได้เช่นกันหากไม่ได้รับการแก้ไขหรือจัดการโดยอำนาจรัฐที่ถูกต้อง เป็นธรรม

๓.๓.๓ กลุ่มธุรกิจนอกกฎหมายทุกรูปแบบ ซึ่งปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นทุกจังหวัดที่มีชายแดนติดกับประเทศเพื่อนบ้าน แต่ในจังหวัดชายแดนภาคใต้มีความเป็นพิเศษกว่าจังหวัดชายแดนภาคอื่นๆ คือชายแดนติดทะเลจึงเกิดปัญหาการค้าน้ำมันเถื่อนขึ้นอย่างเป็นล่ำเป็นสัน และถือเป็นกลุ่มผลประโยชน์กลุ่มใหญ่ที่มีผลกำไรค่อนข้างมาก กลุ่มเหล่านี้อาจมีความ

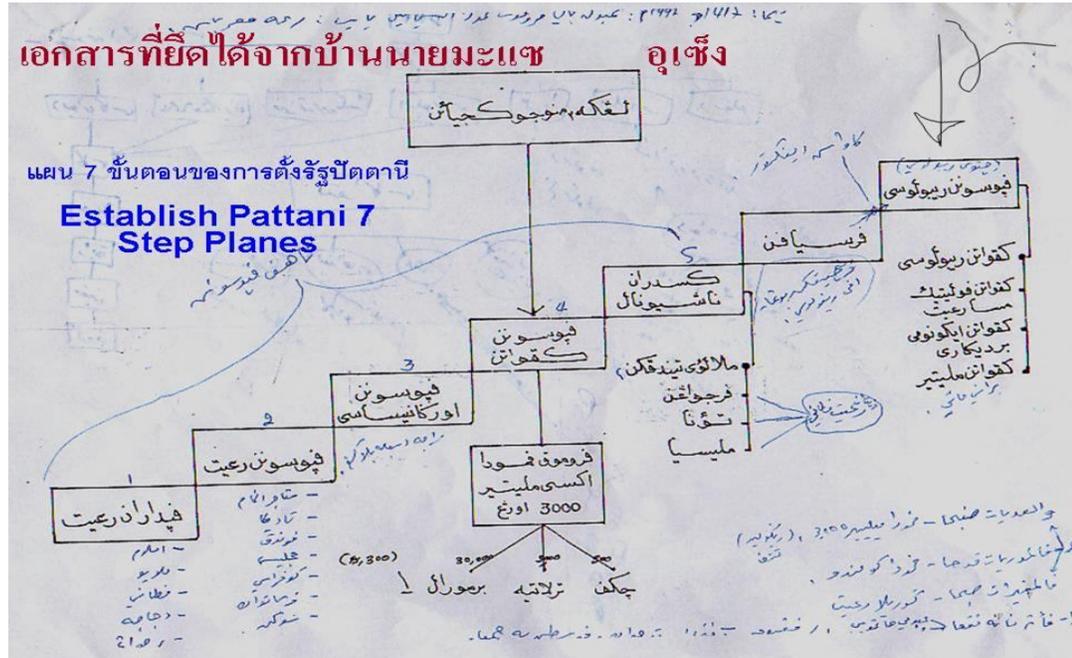
เชื่อมโยงกับกลุ่มแบ่งแยกดินแดนอย่างใกล้ชิดในแง่ของเงินทุน กลุ่มแบ่งแยกดินแดนอาจเป็นผู้ค้าเสียดาย ซึ่งรัฐจะต้องจำกัดขอบเขตของปัญหานี้ด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ปัญหาการลักลอบค้าของหนีภาษีข้ามแดนก็เกิดขึ้นค่อนข้างมาก

การจัดตั้งองค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ

หากเราศึกษาบททวนพัฒนาการของปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้อย่างรอบคอบตรงไปตรงมาแล้ว เราจะพบว่าสังคมจังหวัดชายแดนภาคใต้ ไม่เคยว่างเว้นการต่อสู้ด้วยวิธีการรุนแรง เพื่อการปกครองตนเองของคนมาลายูปัตตานี ความรุนแรงเกิดขึ้นมาโดยต่อเนื่องยุคแล้วยุคเล่า จนอาจกล่าวได้ว่าสังคม ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้และ ๔ อำเภอของจังหวัดสงขลาหรือที่เรียกว่า “จังหวัดชายแดนภาคใต้” อาจเป็นสังคมที่เผชิญกับการอยู่ร่วมกับความรุนแรงไปแล้ว แต่ผู้วิจัยไม่ได้หมายความว่าประชาชนที่อาศัยอยู่ในสังคมจังหวัดชายแดนภาคใต้จะไม่ต้องการความสงบสุข แท้จริงแล้วจากการที่ผู้วิจัยได้ปฏิบัติงานอยู่ในพื้นที่ตลอด ๗ ปีที่ผ่านมา สามารถยืนยันได้ว่าความสงบสุข ความสันติสุข คือสิ่งที่พี่น้องประชาชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ต้องการและโหยหาเป็นอย่างยิ่ง แต่ความรุนแรงที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องยุคแล้วยุคเล่าก็เนื่องมาจาก กลุ่มอุดมการณ์แบ่งแยกดินแดนซึ่งมีอยู่ไม่มากนัก แต่กลุ่มนี้สามารถดำรงความต่อเนื่องของอุดมการณ์ของกลุ่มตนสู่รุ่นต่อรุ่นอยู่ในสังคมจังหวัดชายแดนภาคใต้ และสามารถพัฒนาอุดมการณ์แนวคิดดังกล่าวจากความขัดแย้งแอบแฝง(Latent Conflict) มาสู่ความขัดแย้งปรากฏ(Overt Conflict) นำสู่การจัดตั้งและพัฒนาองค์กรการต่อสู้เข้าสู่สถานการณ์การเผชิญหน้า(Confrontation) กับรัฐที่มีศักยภาพสร้างความรุนแรงให้ปรากฏในเชิงประจักษ์ที่ดูจะเป็นวงจรแห่งความรุนแรงที่ดูเหมือนไม่รู้จบสิ้นเช่นปัจจุบัน

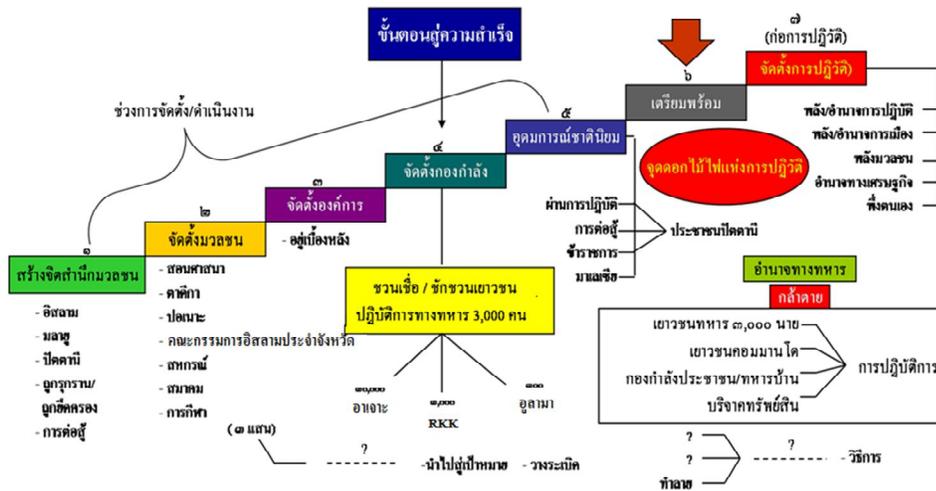
สำหรับขั้นตอนการขับเคลื่อนการจัดตั้งองค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบนั้นผู้วิจัยได้ใช้เอกสารการปฏิบัติ ๗ ขั้นตอนหรือบันได ๗ ขั้น ที่ยึดได้จากบ้านนายมะแซ อุเซ็ง มาเป็นกรอบในการศึกษาติดตามวิเคราะห์แนวความคิดพื้นฐานในการจัดตั้งโครงสร้างขององค์กรการต่อสู้ผ่านกรอบแนวคิดทฤษฎีสงครามประชาชนของทั้ง เหมา เจ๋อตุง และพลเอกโหว่เหวียน ยับ ซึ่งสาระสำคัญของบันได ๗ ขั้น มีดังนี้:-

แผนภาพที่ ๕: แผนการจัดตั้งการปฏิวัติ ๗ ขั้นตอนหรือบันได ๗ ขั้น (ศูนย์ข่าวกรอง กอ.รมน.ภาค ๔ สน. :๒๕๕๐ ;เอกสารยึดได้จากบ้านนายมะแซ อุเซ็ง)

อ้างอิง : เอกสารอัดสำเนาที่ยึดได้จากบ้านนายมะแซ อุเซ็ง ปี พ.ศ.๒๕๔๗

บันได ๗ ขั้นของขบวนการก่อความไม่สงบคืออะไร / ทำหน้าที่อะไร

❖ เป็นขั้นตอนการเตรียมและทำสงครามปฏิวัติ โดยมุ่งเน้นการสร้างและพัฒนาองค์กรปฏิวัติ ให้มีความเข้มแข็ง แล้วจึงนำสู่สถานการณ์ปฏิวัติ มิใช่เป็นยุทธศาสตร์ขับเคลื่อนการปฏิวัติ แต่จะดำเนินการอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา เพื่อทำสงครามยืดเยื้อ

จากแผนภาพที่ ๕ เมื่อพิจารณาวิเคราะห์สาระสำคัญอย่างละเอียดแล้ว ผู้วิจัยเชื่อว่า บันได ๗ ขั้นถือเป็น “ขั้นตอนการเตรียมและจัดตั้งองค์กรการต่อสู้หรือองค์กรปฏิวัติเพื่อทำสงครามปฏิวัติกับรัฐไทย” บันได ๗ ขั้นไม่ใช่ยุทธศาสตร์ขับเคลื่อนสงครามปฏิวัติ แต่เป็นขั้นตอนที่กำหนดการปฏิบัติก่อนหลังในการจัดตั้งองค์กรต่อสู้และก่อกำเนิดสถานการณ์ปฏิวัติ การขับเคลื่อนแต่ละขั้นของบันได ๗ ขั้นเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องตามลำดับขั้นตอนจากขั้นที่ ๑ ถึงขั้นที่ ๗ เพื่อเสริมและพัฒนาองค์กรปฏิวัติให้ดำรงอยู่ได้อย่างยืดเยื้อยาวนาน ตามหลักการทำสงครามยืดเยื้อ (The Protracted War) ซึ่งแต่ละขั้นมีวิธีการและเป้าหมายในการขับเคลื่อนเพื่อการจัดตั้งองค์กรการต่อสู้ ดังนี้ :- (สัมภาษณ์พิเศษนายอนุ ชารีฟ อดีตสมาชิกองค์กรมวลชนระดับสกอม ; มีนาคม ๒๕๕๑)

บันไดขั้นที่ ๑: ขั้นการปลุกระดมบ่มเพาะและสร้างจิตสำนึกมวลชน เริ่มต้นตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๒๗ ถึงปี พ.ศ.๒๕๓๗ รวมระยะเวลา ๑๐ ปี

ขั้นนี้ถือเป็นขั้นการปลุกระดมบ่มเพาะด้วยหลักการ โฆษณาชวนเชื่อ (Propaganda) เพื่อสร้างพื้นฐานการสนับสนุนจากประชาชนมาลายูมุสลิมในการเตรียมจัดตั้งฐานการต่อสู้ในหมู่บ้าน โดยมีหมู่บ้านชายทุ่งเป็นหมู่บ้านเป้าหมาย และเป็นยุทธศาสตร์หลักที่ขบวนการก่อความไม่สงบได้กำหนดไว้ให้เป็นหมู่บ้านที่ใช้จัดตั้งฐานการปฏิวัติ ต่อสู้กับรัฐไทยแทนฐานที่มั่นบนป่าเขา โดยที่ประชาชนมาลายูมุสลิมเหล่านั้นจะถูกสร้างเป็นแนวร่วมอุดมการณ์ขั้นพื้นฐาน และถูกสร้างให้เป็นปรปักษ์กับรัฐไทยอย่างค่อยเป็นค่อยไป ทั้งนี้เพื่อให้ประชาชนมาลายูมุสลิมในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้และ ๔ อำเภอของจังหวัดสงขลา ซึ่งถือเป็นดินแดนแห่งประวัติศาสตร์ปัตตานี เกิดความรู้สึกนึกคิดใน ๓ ประเด็นคือ ๑) แบ่งแยกชาติพันธุ์ตัวเองออกจากชาติพันธุ์ไทย ๒) ให้เกิดความรู้สึกขัดแย้งระแวงรัฐไทยและชาติพันธุ์ไทยพุทธ และ ๓) เกิดความรู้สึกเจ็บแค้นทางประวัติศาสตร์พร้อมที่จะร่วมมือในการต่อสู้กับรัฐไทยเพื่อขับไล่ออกจากดินแดนของมาลายูปัตตานี

สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการปลุกระดมบ่มเพาะ ในขั้นนี้ขบวนการก่อความไม่สงบได้ใช้ประวัติศาสตร์ปัตตานีสัมพันธ์กับอยุธยา และรัตน โกสินทร์ ที่เน้นเนื้อหาเชิงบาดแผลผนวกเข้ากับข้อขัดแย้งเชิงนโยบายของรัฐในอดีตที่เป็นนโยบายรัฐนิยมมุ่งสู่ “การทำลายความแตกต่างเพื่อสร้างความเหมือน” มาเป็นแนวทางในการใช้ปลุกระดมบ่มเพาะความเป็นมาลายู และให้เกิดการรับรู้ถึงความเป็นชาติปัตตานีของมาลายูในดินแดนแห่งนี้ กระตุ้นให้เกิดความรู้สึกว่าวันนี้สยามหรือรัฐไทยได้เข้ายึดครองดินแดนปัตตานีและปกครองคนมาลายูปัตตานีทำให้ปัตตานีตกต่ำและคนมาลายูตกยากลำบากไร้ศักดิ์ศรี เป็นพลเมืองชั้นสองของรัฐไทย นักปลุกระดมบ่มเพาะของขบวนการก่อความไม่สงบในช่วงต้นๆของขั้นที่ ๑ นี้จะใช้ครูสอนศาสนาในโรงเรียนเอกชนสอน

ศาสนาหรืออุสตาซ ที่เป็นสมาชิกเดิมของกลุ่มแบ่งแยกดินแดนที่มีอยู่เดิมแล้ว เป็นผู้ชวนชายและหัวเรี่ยวหัวแรงในการปลุกระดมบ่มเพาะ โดยในขั้นที่ ๑ นักปลุกระดมบ่มเพาะเหล่านี้ จะต้องสร้างนักปลุกระดมบ่มเพาะที่พร้อมขยายผลการดำเนินงานในบันไดขั้นที่ ๒ ให้ได้ตามเป้าหมายดังนี้:-

๑. ต้องสร้างนักปลุกระดมให้ได้หมู่บ้านละ ๕ คน
๒. มีผู้นำศาสนาตอบรับและเห็นด้วยในทุกตำบลอย่างน้อยตำบลละไม่ต่ำกว่า ๒ คน
๓. มีเด็กและเยาวชนผ่านการบ่มเพาะและจัดตั้งเป็นยุวชนมาลาญูปัตตานีหรือเปอร์มูดอ

(แต่ยังไม่มีการฝึกใดๆ) ในทุกตำบลครอบคลุม ๓ จังหวัดและ ๔ อำเภอของจังหวัดสงขลา

บันไดขั้นที่ ๒: เป็นขั้นการขยายผลการปลุกระดมบ่มเพาะ และขั้นการจัดตั้งมวลชนทั่วไป เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๒๘ ถึงปี พ.ศ.๒๕๓๗

ในขั้นที่ ๒ นี้ จะกระทำต่อเนื่องและคู่ขนานกับขั้นที่ ๑ ในทันทีที่สามารถขยายนักปลุกระดมบ่มเพาะได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ในขั้นที่ ๑ พร้อมๆกับการขยายงานการปลุกระดมบ่มเพาะให้ครอบคลุมทั่วทั้ง ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้และ ๔ อำเภอของจังหวัดสงขลา ในขั้นนี้เป็นการเตรียมการจัดตั้งองค์กรการต่อสู้ด้วยการเตรียมการจัดตั้งมวลชนหลักของขบวนการ ในพื้นที่และสถานที่สำคัญๆ อันได้แก่ มัสยิด ศาลา ปอเนาะ โรงเรียนเอกชนสอนศาสนา องค์กรจัดตั้งตามกฎหมาย ในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ จัดตั้งกลุ่มต่างๆ ในหมู่บ้าน จัดตั้งลานกีฬาในหมู่บ้าน และประจำตำบล เพื่อใช้เป็นศูนย์รวมของเด็กและเยาวชนมาลาญูปัตตานี(เปอร์มูดอ) ซึ่งทั้งหมดนี้ถือเป็นพื้นฐานของการจัดตั้งที่ต้องเตรียมให้พร้อมรองรับการจัดตั้งบุคคลที่ได้รับการเก็งตัวและคัดเลือก เพื่อชักชวนเข้าสู่การเป็นสมาชิกหลักขององค์กรการต่อสู้ในขั้นต่อไป โดยที่กำหนดเป้าหมายของงานในขั้นที่ ๒ นี้ไว้ ๒ ประการคือ

ประการแรก : จัดเตรียมพื้นที่มัสยิดเป็นศูนย์กลางการจัดตั้งมวลชนให้เป็นสมาชิกหลักขององค์กรการต่อสู้ ที่เป็นส่วนขององค์กรมวลชน(Political Wing) และถือว่าบุคคลที่ได้ผ่านเข้าสู่กระบวนการจัดตั้งในขั้นต่อไปเป็น “มวลชนหลักแห่งการต่อสู้” จัดเตรียมศาลาและโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาให้พร้อมที่จะรองรับการจัดตั้งเด็กและเยาวชนให้เป็นยุวชนมาลาญูปัตตานี(เปอร์มูดอ) เพื่อพัฒนาต่อไปเป็นสมาชิกฝ่ายทหารหรือกองกำลังในองค์กรการต่อสู้(Military Wing)

ประการที่สอง: ขยายแนวร่วมทางความคิดเข้าสู่องค์กรจัดตั้งทั้งในและนอกกฎหมายในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีอยู่แล้ว เช่น คณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัดทั้ง ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ชมรมศาลา ชมรมโต๊ะอิหม่าม ชมรมปอเนาะ เป็นต้น เพื่อขยายฐานแนวร่วมสนับสนุนการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ

สำหรับเป้าหมายในการดำเนินการในขั้นที่ ๒ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นขั้นการเตรียมผู้การจัดตั้งบุคคลเข้าสู่การเป็นสมาชิกหลักในองค์กรการต่อสู้ในขั้นที่ ๑ และขั้นที่ ๔ เกือบทั้งสิ้น สำหรับเป้าหมายหลักที่กำหนดในการขับเคลื่อนบันไดขั้นที่ ๒ ได้แก่:-

๑. ให้มีสยิดเป็นพื้นที่ที่มีความพร้อมเป็นศูนย์กลางการจัดตั้งมวลชนให้เป็นสมาชิกหลักขององค์กรการต่อสู้ในส่วนขององค์กรมวลชน(Political Wing)

๒. ให้สามารถพัฒนาเด็กและเยาวชนที่ตาดีกาไปสู่การเป็นสมาชิกเยาวชนมาลาญปัตตานี(เปอร์มูดอ) ให้ได้

๓. ให้สามารถพัฒนาเยาวชนที่ปอเนาะและโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาให้เป็นเปอร์มูดอ และเตรียมความพร้อมที่จะพัฒนาต่อไปเป็นสมาชิกหลักของกองกำลังหรือ RKK (Military Wing)

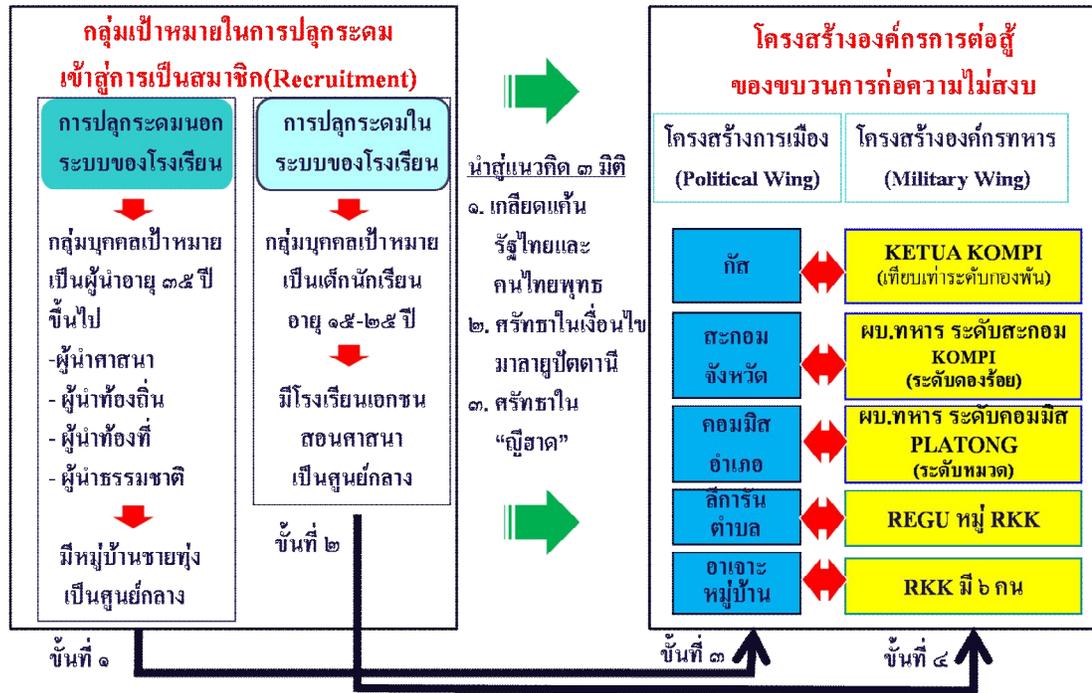
๔. ขยายแนวร่วมทางความคิดเข้าสู่คณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัดได้ รวมทั้งองค์กรจัดตั้งอื่นๆ ใน ๑ จังหวัดชายแดนภาคใต้ตามที่กล่าวแล้ว

๕. สามารถจัดตั้งชมรมกีฬาให้เป็นที่รวมตัวของเยาวชนในหมู่บ้าน

๖. สามารถจัดตั้งสหกรณ์ชุมชนให้เป็นที่รวมตัวของมวลชน แนวร่วมในหมู่บ้าน จากที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่าในขั้นที่ ๒ ของบันได ๗ ขั้น จะเป็นขั้นการเตรียมการจัดตั้งมวลชนเข้าสู่การเป็นสมาชิกหลักขององค์กรมวลชน(Political Wing) ในขั้นที่ ๑ และเตรียมความพร้อมของเยาวชนให้เป็นเยาวชนมาลาญปัตตานี(เปอร์มูดอ) ที่จะพัฒนาต่อไปเป็นสมาชิกหลักในองค์กรทหารหรือกองกำลัง(Military Wing) หรือ RKK ในขั้นที่ ๔ นั่นเอง

ในขั้นที่ ๒ ผู้ที่เป็นนักปลุกระดมบ่มเพาะ หรือหัวเรี่ยวหัวแรงในการปลุกระดมบ่มเพาะขยายมวลชนแนวร่วมทางความคิดคือ ครูสอนศาสนา(อุสตาซ) ที่ปฏิบัติงานเป็นผู้ชวนขายตั้งแต่เริ่มแรกในขั้นที่ ๑ เพิ่มเติมด้วยแกนนำปลุกระดมที่กำหนดเป็นเป้าหมายการจัดตั้งในขั้นที่ ๑ จะร่วมกันในการเป็นผู้ชวนขายและเป็นนักปลุกระดมในขั้นที่ ๒ และขั้นต่อไป เมื่อสิ้นสุดในขั้นที่ ๒ ปี พ.ศ.๒๕๓๖ โดยประมาณ ขบวนการก่อความไม่สงบจะมีมวลชนและแนวร่วมทางความคิดพร้อมสนับสนุนงานการจัดตั้งองค์กรการต่อสู้และขับเคลื่อนงานการปฏิบัติในหมู่บ้านชายทุ่งเป็นหลัก รวมทั้งสถานที่ที่เตรียมไว้ในพื้นที่ ๑ จังหวัดชายแดนภาคใต้

แผนภาพที่ ๖: กรอบแนวคิดในกระบวนการกำหนดเป้าหมายปลุกระดมบ่มเพาะ จัดตั้ง เป็นสมาชิกและโครงสร้างองค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ

อ้างอิง : คำสัมภาษณ์พิเศษนายอาบู ชารีฟอดีตสมาชิกองค์กรมวลชนระดับ “สะกอม” : พฤษภาคม ๒๕๕๓

บันไดขั้นที่ ๓: การจัดตั้งองค์กรมวลชน(Political Wing) ในโครงสร้างขององค์กรการต่อสู้หรือองค์กรปฏิบัติการเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๓๗ ถึงปี พ.ศ.๒๕๔๓

บันไดขั้นที่ ๓ ถือเป็นการดำเนินการต่อจากขั้นที่ ๒ โดยการเก็งตัว คัดเลือก และชักชวนมวลชนที่เตรียมความคิดและอุดมการณ์ไว้ที่มีสยิดตั้งแต่ขั้นที่ ๒ ซึ่งส่วนใหญ่คือผู้นำศาสนาและคณะกรรมการมัสยิดจะเป็นเป้าหมายแรกที่ถูกเก็งตัวไว้ นอกจากนั้นอาจจะเป็นครูใหญ่ตาดีกา (มุค) และครูสอนตาดีกา(เงะกู) เป็นลำดับรองลงมา บุคคลตามที่กล่าวแล้วจะถูกชักชวนเข้าสู่การเป็นสมาชิกหลักของโครงสร้างองค์กรมวลชน(Political Wing) ซึ่งเป็นโครงสร้างสำคัญในโครงสร้างขององค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ(Sascha Helbardt ; ๒๐๑๑ : ๓๕-๔๐) และถือเป็นมวลชนหลักในการปฏิบัติการต่อสู้กับรัฐไทย นอกจากนั้นมวลชนหลักเหล่านี้จะทำหน้าที่เป็นฐานมวลชนให้กับส่วนกองกำลังหรือฝ่ายทหาร ซึ่งเป็นอีกโครงสร้างหนึ่งในองค์กรการต่อสู้

ผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงต่อไป ในขั้นนี้ขบวนการก่อความไม่สงบจะให้ความสำคัญกับการจัดตั้งมวลชนหลักในระดับพื้นฐานคือในระดับหมู่บ้าน ซึ่งเรียกว่าอาเจาะ(AJAK : Ahli Jawatan Kampong) และจัดแบ่งโครงสร้างภายในอาเจาะออกเป็น ๖ ฝ่าย ซึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการอาเจาะ(AJAK)”หรือหมู่บ้านอาเจาะ ในคณะกรรมการอาเจาะทั้ง ๖ ฝ่ายจะมีบุคคลสำคัญที่มีบารมีในหมู่บ้านหรือมีบารมีมากที่สุด ในคณะกรรมการอาเจาะ จะได้รับการจัดตั้งและแต่งตั้งให้เป็น “หัวหน้าอาเจาะ” ซึ่งก็คือแกนนำหมู่บ้านจัดตั้ง ทำหน้าที่ควบคุม ดูแล และขับเคลื่อนการทำงานของคณะกรรมการอาเจาะทั้ง ๖ ฝ่าย ตามแนวทางและยุทธศาสตร์งานมวลชน งานการเมืองเพื่อการปฏิวัติของขบวนการก่อความไม่สงบ ซึ่งแต่ละฝ่ายจะมีบุคคลได้รับการคัดเลือกแต่งตั้งให้ทำหน้าที่หัวหน้าฝ่าย ฝ่ายละ ๑ คน ที่เหลือจะเป็นกรรมการจำนวนแล้วแต่ความจำเป็นของงาน และความสามารถในการจัดตั้งมวลชน ซึ่งทั้งหมดจะทำงานการเมืองตามยุทธศาสตร์การต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ ภายใต้การควบคุมสั่งการของผู้ทำหน้าที่ “หัวหน้าอาเจาะ” สำหรับคณะกรรมการอาเจาะทั้ง ๖ ฝ่าย ประกอบด้วย(สัมภาษณ์พิเศษนายโต๊ะ แนแบ อดีตสมาชิกองค์กรมวลชนระดับหัวหน้าอาเจาะ : พฤษภาคม ๒๕๕๒)

๑. ฝ่ายศึกษาศึกษา(ปาดานัน) มักจะใช้ “ตาดิกา” เป็นศูนย์กลางในการจัดตั้งและจัดตั้งซึ่่นร่วมกับบุคคลากรในตาดิกาและมัซยิด เช่น ครูใหญ่ตาดิกา ครูสอนตาดิกา(เง๊ะกู) กรรมการมัซยิด มักจะถูกจัดตั้งและมอบหมายให้ทำหน้าที่คณะกรรมการศึกษาในหมู่บ้านอาเจาะ ยกเว้นว่าครูใหญ่ตาดิกาหรือครูสอนตาดิกา(เง๊ะกู) ที่ได้รับการจัดตั้งให้ทำหน้าที่อื่นๆ ในคณะกรรมการอาเจาะ

สำหรับหน้าที่หลักของฝ่ายศึกษาศึกษา คือ การควบคุมและตรวจสอบประชาชนมาลาญมุสลิมในพื้นที่อาเจาะตนเองว่ามีบุคคลใดบ้างที่ไม่ได้ผ่านการปลุกระดมบ่มเพาะด้วยการฟังบรรยายประวัติศาสตร์ปัตตานีหรือบรรยายหลักการต่อสู้ในอิสลาม(สงครามญิฮาด) เพื่อให้ประชาชนในหมู่บ้านอาเจานั้นๆร่วมมือกับคณะกรรมการอาเจาะและฝ่ายทหาร(RKK) ในการต่อสู้ปลดปล่อยอำนาจอริรัฐไทยออกจากพื้นที่ หรือประชาชนคนใดกลุ่มใด ที่ห่างการอบรมให้ความรู้ในการต่อสู้กับรัฐไทย คณะกรรมการชุดนี้ก็จะรายงานไปยังหัวหน้าอาเจาะ เพื่อให้หัวหน้าอาเจาะร้องขอผู้บรรยายซึ่งเรียกว่า “อูลามา” จากส่วนนำในระดับที่สูงกว่ามาทำการบรรยายตอกย้ำอุดมการณ์ให้แก่ประชาชนในหมู่บ้านอาเจานั้นๆ อยู่เสมอๆ ดังนั้นการให้ความรู้ของคณะกรรมการศึกษาของอาเจาะจะเน้นการให้ความรู้ในเชิงปลุกระดมบ่มเพาะ ตอกย้ำอุดมการณ์แบ่งแยกดินแดนและการต่อสู้กับรัฐไทยเป็นหน้าที่อันชอบธรรมของมาลาญทุกคนนั่นเอง

๒. คณะกรรมการฝ่ายมหาดไทย(กืออามานัน) ซึ่งส่วนใหญ่แล้วมักจัดตั้งจาก คณะกรรมการประจำมัสยิด หรือจัดตั้งซื่อนเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองในระดับหมู่บ้านของรัฐไทย เช่น ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล(ส.อบต.) และอื่นๆ เป็นต้น ฝ่ายมหาดไทยจะทำหน้าที่เป็นฝ่ายปกครองควบคุมดูแลความเรียบร้อยความปลอดภัยหมู่บ้านอาเกาะในภาพรวมเน้นความปลอดภัยของกองกำลัง(RKK) ที่แอบแฝงอาศัยอยู่ในหมู่บ้านอาเกาะ จัดเวร-ยามประจำหมู่บ้านอาเกาะ โดยเฉพาะการจับตาดูการเข้ามาของเจ้าหน้าที่รัฐทุกส่วนในการเข้า-ออกหมู่บ้าน ควบคุมดูแลความเรียบร้อยของกิจกรรมในตลาดกิปาที่เป็นที่รวมของเยาวชนในหมู่บ้าน จัดการรักษาความปลอดภัยในหมู่บ้าน และงานที่เกี่ยวกับการปกครองอื่นๆตามการมอบหมายของหัวหน้าอาเกาะ

๓. คณะกรรมการฝ่ายการควบคุมเยาวชน(เปอร์มูดอ) ส่วนใหญ่มักจะมีการจัดตั้งต่างหากเฉพาะ เพราะขบวนการก่อความไม่สงบถือว่าเป็นงานสำคัญเป็นพิเศษจึงคัดเลือกหัวหน้าฝ่ายเปอร์มูดอที่สามารถควบคุมดูแลเยาวชนได้ มักจะเป็นบุคคลที่เด็กและเยาวชนให้ความรัก เคารพ เชื่อถือ ศรัทธา ซึ่ง โดยส่วนใหญ่มักจะเป็นครูสอนศาสนาทั้งในตาดิกา(เง๊ะกู) หรือโรงเรียนเอกชนสอนศาสนา(อุสตาซ) คณะกรรมการฝ่ายเยาวชน(เปอร์มูดอ) จะทำหน้าที่ควบคุมเยาวชนที่ผ่านการฝึก-อบรมจัดตั้งเป็นยุวชนมาลาญปัตตานีแล้ว และเตรียมเยาวชนที่ยังไม่ผ่านการฝึก-อบรมจัดตั้งให้เป็นยุวชนมาลาญปัตตานี ให้เข้าสู่กระบวนการขั้นตอนการฝึก-อบรมต่อไป ซึ่งยุวชนมาลาญปัตตานีที่ผ่านขั้นตอนกระบวนการฝึก-อบรมแล้วจะถูกคัดเลือกและพัฒนาต่อไปเป็นนักรบ หรือที่เรียกว่า RKK นอกจากนั้นคณะกรรมการฝ่ายเปอร์มูดอจะควบคุมใช้งานเปอร์มูดอที่ผ่านการฝึก-อบรมให้สนับสนุนการปฏิบัติการของเหล่านักรบ(RKK) ในพื้นที่หมู่บ้าน เช่น โปรยตะปูเรือใบ ตัดต้นไม้ ขวางทาง เผาขางรถยนต์ นำทางเหล่านักรบที่เข้าปฏิบัติการหลบหนีตามเส้นทางปลอดภัยที่ได้เลือกไว้แล้ว เข้าสู่จุดนัดพบหลังปฏิบัติการ และช่วยเหลือด้านอื่นๆให้แก่เหล่านักรบทั้งก่อนและหลังปฏิบัติการ เช่น ช่วยนำอาวุธที่ใช้ปฏิบัติการและอาวุธที่ยึดได้จากเจ้าหน้าที่รัฐหลบหนีออกนอกพื้นที่เพื่อส่งมอบให้คณะกรรมการควบคุมดูแลอาวุธอีกครั้ง นำเสื้อผ้ามาให้เหล่านักรบผลัดเปลี่ยนภายหลังการปฏิบัติ เพื่อสะดวกในการหลบหนี เป็นต้น ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่ายุวชนมาลาญปัตตานีหรือเปอร์มูดอที่ผ่านการฝึก-อบรมจัดตั้งแล้วจะเป็นกำลังสำคัญในการทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยคนสำคัญของเหล่านักรบหรือ RKK ที่ปฏิบัติการประจำอยู่ในพื้นที่หมู่บ้านอาเกาะนั่นเองในแต่ละอาเกาะจะมีจำนวนเปอร์มูดอมากขึ้นอยู่กับจำนวนเด็กและเยาวชนของหมู่บ้านนั้นๆ แต่โดยทั่วไปจะมีมากกว่ากองกำลังปฏิบัติการ(RKK)

๔. กรรมการฝ่ายเศรษฐกิจ(เกืออาวาวัง) ซึ่งส่วนใหญ่จะเน้นเศรษฐกิจพึ่งพาตนเองเป็นหลัก คณะกรรมการฝ่ายเศรษฐกิจส่วนใหญ่แล้วหัวหน้าอาเงาะจะรับผิดชอบทำหน้าที่ดังกล่าวภายในพื้นที่หมู่บ้านอาเงาะที่ตนรับผิดชอบ ฝ่ายเศรษฐกิจจะทำหน้าที่จัดหารายได้เข้าสู่องค์กรการต่อสู้ ซึ่งในระดับอาเงาะที่เป็นโครงสร้างการจัดตั้งพื้นฐานและขบวนการก่อความไม่สงบให้ความสำคัญมากที่สุดจะจัดหารายได้เข้าสู่โครงสร้างเป็น ๒ ลักษณะคือ

๔.๑ การรณรงค์ให้เหล่าประชาชนที่ผ่านการให้ความรู้จากคณะกรรมการศึกษาร่วมบริจาคด้วยความศรัทธาวันละ ๑ บาท/คน มากน้อยแล้วแต่จำนวนสมาชิกที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านอาเงาะนั้นๆ เงินจำนวนนี้หัวหน้าอาเงาะจะนำส่งไปยังองค์กรนำผ่านการจัดตั้งตามลำดับเดือนละ ๑ ครั้ง

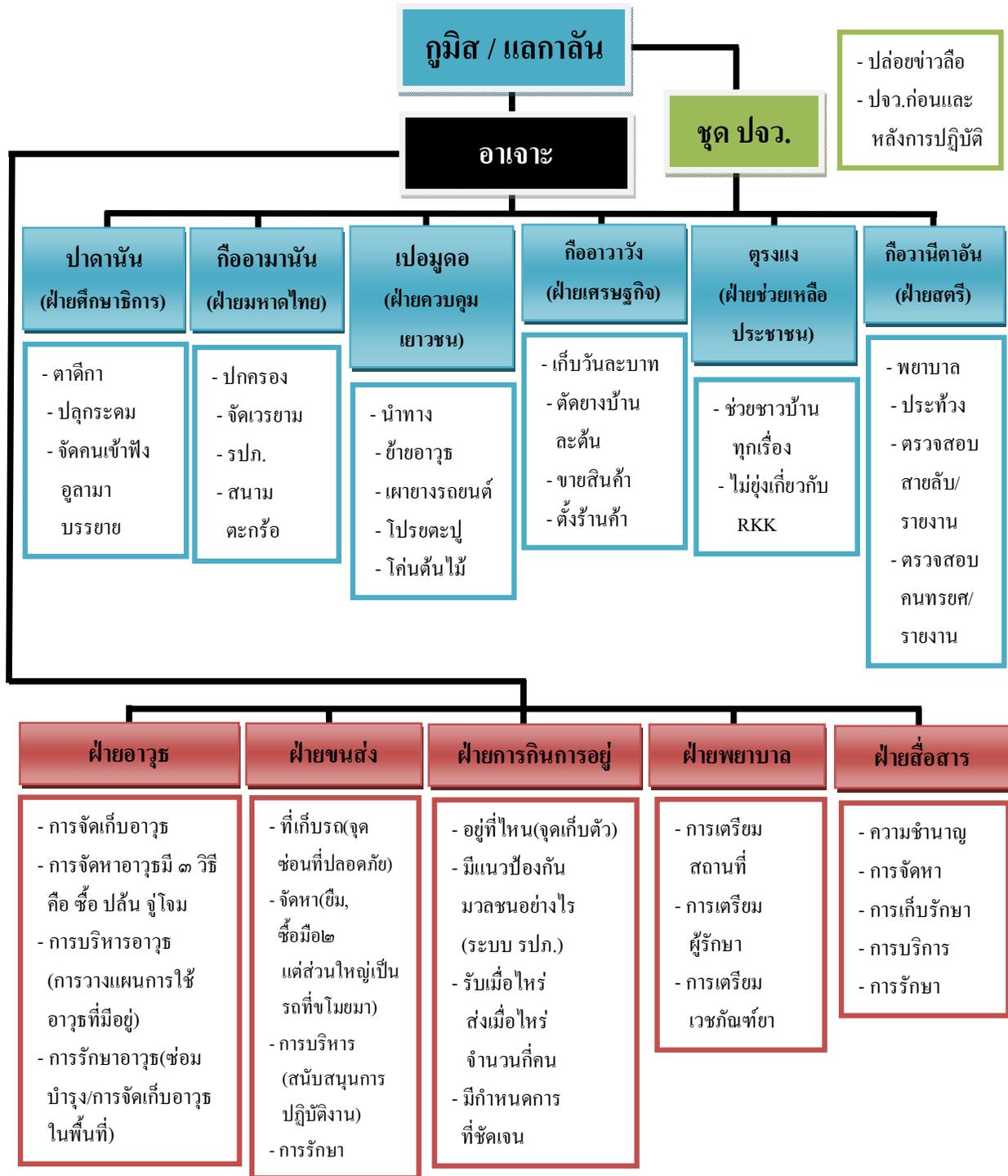
๔.๒ เงินอันเกิดจากรายได้ของอาเงาะเอง ได้แก่ การขอแบ่งผลผลิตตามฤดูกาลจากสมาชิกในอาเงาะ เช่น ขอรายได้จากกรรดิยง วันละ ๑-๒ ตัน ตามแต่ศรัทธา หากเป็นฤดูกาลผลไม้ก็อาจขอจัดเก็บจากรายได้ที่ขายผลไม้การจัดเก็บรายได้จากร้านค้าต่างๆ ในพื้นที่หมู่บ้านอาเงาะ ซึ่งมีลักษณะคล้ายๆกับการเก็บภาษีของรัฐนั่นเอง นอกจากนั้นอาเงาะอาจลงทุนจัดตั้งสหกรณ์ร้านค้าขึ้นในชุมชนหรือหมู่บ้านอาเงาะ แล้วนำผลกำไรเข้าสู่อาเงาะ เงินส่วนนี้จะนำไปใช้จ่ายภายในอาเงาะเองภายใต้อำนาจการสั่งจ่ายของหัวหน้าอาเงาะ โดยไม่ต้องส่งไปยังองค์กรนำ

๕. คณะกรรมการฝ่ายช่วยเหลือประชาชน(ตรงแง) คณะกรรมการชุดนี้จะทำหน้าที่เหมือนกับชุดปฏิบัติการจิตวิทยาหรือชุดกิจการพลเรือนของเรา มีหน้าที่ให้ความช่วยเหลือแก่สมาชิกในหมู่บ้านอาเงาะ ที่มีความเดือดร้อนจากภัยพิบัติต่างๆ เช่น น้ำท่วม บ้านพักเสียหาย หลังคาบ้านถูกवादภัยเพลิงไหม้ หรือภัยพิบัติอื่นๆ กรรมการชุดนี้จะเข้าช่วยเหลือซ่อมแซมสิ่งชำรุดให้ฟรี ออกแรงงานร่วมกันกับสมาชิกในอาเงาะ หรือหากมีงานแต่งงาน งานศพ กรรมการชุดนี้ก็จะริบขวนขวายเข้าช่วยเหลือเจ้าภาพเตรียมงาน โดยเฉพาะงานศพชุดนี้ก็จะออกแรงงานช่วยชุดหลุมฝังศพให้ฟรีโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆทั้งสิ้นซึ่งจะเป็นการเอาชนะจิตใจสมาชิกในหมู่บ้านอาเงาะนั่นเอง ส่วนกำลังปฏิบัติการของชุดตรงแงมักจะได้มาจากฝ่ายเปอร์มูดหรือผู้ที่มีจิตอาสาในหมู่บ้านนั่นเอง

๖. คณะกรรมการฝ่ายสตรี(เกือวานีดาอัน) เป็นคณะกรรมการที่ควบคุมพลังสตรีและแม่บ้านให้เกิดการรวมกลุ่มกันภายในอาเงาะ โดยกำหนดบทบาทหน้าที่ให้เป็นบุคคลากรในการรักษาพยาบาลให้แก่เหล่าันกรบเมื่อได้รับบาดเจ็บ โดยการคัดเลือกให้ไปฝึก-อบรมการรักษาพยาบาลเบื้องต้นในสถานพยาบาลของรัฐที่มีอยู่ในพื้นที่ จัดส่งสมาชิกฝ่ายสตรีเข้าเป็นสมาชิก

ของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านเพื่อทำหน้าที่ในการดูแลการสาธารณสุขพื้นฐานภายในหมู่บ้านอาเจาะ นอกจากนั้นสมาชิกฝ่ายสตรีบางคนอาจได้รับการฝึกพิเศษให้เป็นผู้หาข่าวเจ้าหน้าที่ในพื้นที่ และสนับสนุนการปฏิบัติของเหล่านักรบ เช่น เคลื่อนย้ายอาวุธ หรือวัตถุระเบิดที่ระกอบแล้ว ส่งมอบให้เหล่านักรบไปใช้ปฏิบัติการตามแผนอีกด้วย

แผนภาพที่ ๗ : การจัดคณะกรรมการหมู่บ้านมวชนจัดตั้ง(อาเจาะ) : AJAK และ คณะทำงานสนับสนุนกลุ่มกำลังรบในฐานมวชนระดับหมู่บ้าน

อ้างอิง : บุษงา ปัตตานี ใน “ทิ้งภูผาเข้าหามวชน” ; ๒๕๕๓ : ๑๖๐

จะเห็นได้ว่าคณะกรรมการฝ่ายต่างๆ ทั้ง ๖ ฝ่ายใน โครงสร้างการจัดฐานมวลชนหลัก แห่งการต่อสู้หรืออาเจอะ(AJAK) จะทำงานภายใต้การประสานงานและการชี้แนะของหัวหน้าอาเจอะ อย่างค่อนข้างประสานสอดคล้องกับงานการปฏิวัติในสงครามประชาชน การจัดตั้งโครงสร้าง องค์กรรมมวลชนตามที่กล่าว มีทั้งการจัดตั้งทางคั้งและทางระดับคั้งนี้:-

๑. การจัดตั้งทางระดับ(Horizontal Organization) จะทำการจัดตั้งหมู่บ้านอาเจอะ ทับกับเขตการปกครองของหมู่บ้านของรัฐไทยโดยส่วนใหญ่อาจมีบ้างบางหมู่บ้านที่ใหญ่เกินไป ขบวนการก่อความไม่สงบอาจจัดตั้งเป็น ๒ หมู่บ้านอาเจอะก็ได้เช่นกัน โดยปกติแล้วการจัดตั้ง หมู่บ้านอาเจอะจะจัดตั้งภายในเขตของตำบลของรัฐไทย รวมเป็นกลุ่มอาเจอะเดียวกัน แล้วให้อาเจอะ ที่เข้มแข็งที่สุดทำหน้าที่อาเจอะศูนย์การนำ หัวหน้าอาเจอะศูนย์การนำจะทำหน้าที่ควบคุมกำกับดูแล การทำงานของอาเจอะบริวารอื่นๆ ในเขตตำบลนั้นๆ ซึ่งในเขตตำบลนั้นอาจมีได้ตั้งแต่ ๒-๓ อาเจอะ เป็นอย่างน้อย แต่อาจไม่เกิน ๖-๘ อาเจอะ เขตคั้งกล่าวขบวนการก่อความไม่สงบเรียกว่า “แลกลัน” (Likarun) หรือ “ลีกลัน” มีลักษณะเทียบเท่ากับตำบลของรัฐไทย ซึ่งถือเป็นการจัดตั้งทางคั้งใน โครงสร้างองค์กรรมมวลชน ผู้วิจัยจะได้กล่าวต่อไป

๒. การจัดตั้งทางคั้ง(Vertical Organization)จากแผนภาพที่ ๖ เราจะเห็นการจัดตั้ง โครงสร้างองค์กรรมมวลชน(Political Wing) ในทางคั้งค่อนข้างชัดเจน โดยพื้นฐานการจัดตั้งที่สำคัญ ที่สุดจะอยู่ที่การจัดตั้งอาเจอะ(AJAK) หรือหมู่บ้านอาเจอะ โดยที่คณะกรรมการอาเจอะแต่ละฝ่ายจะ ทำหน้าที่ขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การต่อสู้กับรัฐไทย ที่เรียกว่า ๕ ยุทธศาสตร์หลักของขบวนการก่อ ความไม่สงบ ซึ่งผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงในหัวข้อต่อไป กล่าวโดยสรุปแล้วอาเจอะหรือการจัดตั้งใน ระดับอาเจอะจะทำหน้าที่สำคัญ ๒ ประการ คือ ๑) ขับเคลื่อน ๕ ยุทธศาสตร์หลักของการต่อสู้กับรัฐ ไทย และ ๒) ทำหน้าที่เป็นฐานการต่อสู้หรือฐานที่มั่น(Strong Base) ให้กับกลุ่มนักรบหรือ RKK นั้นเอง จึงสามารถกล่าวได้ว่าการจัดตั้งอาเจอะเป็นการการจัดตั้งรากฐานและเป็นพื้นฐานการต่อสู้ที่ สำคัญที่สุด ส่วนการจัดตั้งในระดับอื่นๆต่อมาในทางคั้งเป็นเพียงการจัดตั้งเพื่อการควบคุม ชี้นำ สั่ง การ การปฏิบัติงานของอาเจอะและเหล่านักรบหรือ RKK จากองค์กรนำการปฏิวัติที่เรียกว่า “สภา องค์กรนำ”(Dewan Pimpinan Parti: DPP)มีสมาชิก โดยประมาณ ๑๗ คน(Sascha Helbardt ; ๒๐๑๑ : ๓๔) ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึงในหัวข้อต่อไป ดังนั้นการจัดตั้งในทางคั้งเพื่อการควบคุมชี้นำและสั่งการ องค์กรรมมวลชนจาก “สภาองค์กรนำ” นั้นมีการจัดตั้งตามลำดับคั้งนี้:- (สัมภาษณ์พิเศษนายอานู ชารีฟ อดีตสมาชิกองค์กรรมมวลชนในระดับสะกอม; พฤษภาคม ๒๕๕๓) รายละเอียดตามแผนภาพที่ ๖

๑. การจัดตั้งหมู่บ้านอาเจอะ(AJAK) ซึ่งถือเป็นการจัดตั้งพื้นฐานที่สำคัญที่สุดของ การต่อสู้และเป็นองค์กรที่ “สภาองค์กรนำ” ให้ความสำคัญในการจัดตั้งให้เกิดความเข้มแข็งมั่นคง

มากที่สุด การทำงานของคณะกรรมการฝ่ายต่างๆในอาเงาะ จะเน้นการปฏิบัติกรลับไม่เปิดเผย โครงสร้างต่อสมาชิก มีการจัดองค์กรในลักษณะองค์กรลับ เช่น การจัดแบ่งส่วนงาน (Compartmentation) ที่ไม่ไปเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด ใช้หลักการ Need to Know ส่วนงานหรือบุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องก็ไม่จำเป็นต้องบอกให้ทราบ ลักษณะเช่นนี้จึงถือว่าเป็นทั้งจุดอ่อนและจุดแข็งของโครงสร้างองค์กรการต่อสู้ในตัวเอง และอาเงาะจะทำหน้าที่เป็นหลักพื้นฐานการขับเคลื่อนการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบภายใต้หลัก ๕ ยุทธศาสตร์นั่นเอง

๒. การจัดตั้งระดับ “รีการ์รัน”(Likarun) เป็นภาษาอินโดนีเซีย แปลว่า “รวมเป็นพื้นที่เดียวกัน” เป็นการจัดตั้งในระดับพื้นที่ที่รวมเอาหมู่บ้านอาเงาะหลายๆหมู่บ้านเข้ามาเป็นเขตการควบคุมในระดับลิกลัน ซึ่งมีลักษณะคล้ายๆตำบลในการจัดตั้งของรัฐบาลไทย สำหรับผู้ที่ทำหน้าที่เป็น “หัวหน้าลิกลัน” คือหัวหน้าอาเงาะศูนย์การนำที่เป็นอาเงาะที่เข้มแข็งที่สุดในเขตพื้นที่ลิกลันนั้นๆ ดังนั้นหัวหน้าลิกลันจึงทำหน้าที่คล้ายๆกำนันของรัฐบาล บทบาทสำคัญของหัวหน้าลิกลัน จะทำการรวบรวมปัญหาการทำงานของอาเงาะ โดยเฉพาะปัญหาการขับเคลื่อนงานการต่อสู้ ๕ ยุทธศาสตร์หลักให้กับการจัดตั้งที่สูงกว่า คือ “คอมมิสรี หรือ กูมิสซารี” (Kumisari) ต่อไป

๓. การจัดตั้งระดับ “กูมิสซารี” (Kumisari) เป็นภาษาอินโดนีเซีย มาจาก “Kumusam rayat Isalam” เป็นการจัดตั้งที่เทียบเท่ากับระดับอำเภอของรัฐบาลไทย แต่มีขนาดของพื้นที่เล็กกว่า โดยรวมเอาเขตการจัดตั้งในระดับลิกลันหลายลิกลันที่มีเขตพื้นที่ในบริเวณเดียวกัน เข้ามาขึ้นการควบคุมขึ้นภายใต้องค์กรเดียวกันคือ กูมิสซารี หน้าที่สำคัญของกูมิสซารีคือวิเคราะห์ประเด็นปัญหาการทำงานของอาเงาะที่ลิกลันรวบรวมรายงานมาให้ทราบ โดยเฉพาะปัญหาการทำงานขับเคลื่อน ๕ ยุทธศาสตร์แห่งการต่อสู้ พร้อมข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหา รวบรวมรายงานต่อการจัดตั้งที่สูงกว่าตนคือ “สะกอม”(Sakom) เป็นผู้ตัดสินใจสั่งการผ่านตามลำดับการจัดตั้งอีกครั้ง

๔. การจัดตั้งระดับ “สะกอม”(Sakom) เป็นภาษาอินโดนีเซีย แปลว่า “เขตพื้นที่” เป็นการจัดตั้งที่รวมเอาเขตพื้นที่ของกูมิสซารีหลายๆกูมิสซารีที่อยู่ในเขตบริเวณเดียวกัน มาควบคุมขึ้นคำสั่งการภายใต้ “สะกอม” เดียวกัน ดังนั้นสะกอมจึงมีลักษณะคล้ายๆจังหวัดของรัฐบาลไทยแต่มีเนื้อที่เล็กกว่า ที่ประกอบด้วยหลายๆกูมิซารีเช่นกัน การจัดการทำงานในระดับสะกอม จะจัดเป็นคณะกรรมการขึ้นนำสะกอม โดยมีบุคคลแกนนำสำคัญทำหน้าที่ผู้นำคณะกรรมการสะกอม ๑ คน มีอำนาจหน้าที่ในการตัดสินใจขึ้นนำสั่งการการทำงานภายในเขตสะกอมและทุกระดับการจัดตั้งที่ต่ำกว่า โดยเฉพาะอาเงาะในระดับสะกอมจะรวมเอาผู้นำฝ่ายกองกำลังเข้ามาเป็นคณะกรรมการของสะกอมด้วย เรียกว่า “KOMPI” เพื่อการตัดสินใจปฏิบัติการทางทหาร สนับสนุนงานการเมือง

ภายใต้การชี้นำของคณะกรรมการสะกอมหรือหัวหน้าสะกอม เพื่อไม่ให้เกิดการปฏิบัติการทางทหารนั้นทำลายยุทธศาสตร์รุกทางการเมืองในภาพรวมของขบวนการก่อความไม่สงบ กล่าวคือการปฏิบัติการทางทหารหรือการก่อเหตุรุนแรงต้องไม่ทำลายมวลชนหรือทำลายการสนับสนุนของประชาชนมาลายูมุสลิมนั่นเอง ดังนั้นงานหลักๆของสะกอมก็คือการตัดสินใจและสั่งการชี้้นำการทำงานที่เป็นปัญหาของอาเงาะ กำหนดยุทธศาสตร์การตอบโต้การรุกทางการเมืองและการทหารของฝ่ายรัฐไทย คณะกรรมการสะกอมจะมีอำนาจการตัดสินใจและตกลงใจเด็ดขาดภายใต้กรอบยุทธศาสตร์หลัก ๕ ประการดังนั้นสะกอมจึงมีสถานะขององค์กรการจัดตั้งที่มีบทบาทในฐานะองค์กรนำในระดับพื้นที่ของโครงสร้างองค์กรการต่อสู้ที่สำคัญที่สุดในเชิงปฏิบัติการนั่นเอง ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วผู้นำสะกอมหรือคณะกรรมการในระดับสะกอมจะรวมเอาผู้ที่มีความรู้มีประสบการณ์การต่อสู้กับกลุ่มมาแล้วแทบทั้งสิ้น งานสำคัญๆหลายๆงานในระดับอาเงาะจะถูกดึงมาควบคุมโดยสะกอม เช่น การจัดตั้งและควบคุมเยาวชนหรือยุวชนมาลายูปัตตานี หรือเปอร์มูดอจะถูกควบคุมโดยตรงจากผู้ทำหน้าที่หัวหน้าเปอร์มูดอในระดับสะกอม เพราะถือว่างานเยาวชนหรืองานเปอร์มูดอเป็นงานสำคัญที่จะดำรงการต่อสู้ขององค์กรการปฏิวัติให้ยืดเยื้อยาวนานได้โดยการผลิตเยาวชนหรือเปอร์มูดอเหล่านั้นเป็นกำลังทดแทนกำลังทหารหรือกองกำลังปฏิบัติการ(RKK) ได้อยู่ตลอดเวลา ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การจัดตั้งในระดับสะกอมจะเป็นการจัดตั้งที่มีบทบาทสูงสุดในการขับเคลื่อนงานการปฏิวัติ หรืองานที่ต่อสู้กับรัฐไทยนั่นเอง

๕. การจัดตั้งในระดับ “กัส”(Kas)เป็นภาษาอินโดนีเซีย ย่อมาจาก “Kawasan Sakom” เป็นการจัดตั้งในระดับเขตพื้นที่ที่นับได้ว่าสูงที่สุดในโครงสร้างองค์กรมวลชน(Political Wing) และอาจรวมเอาองค์กรจัดตั้งทางทหาร(Military Wing) เข้ามาอยู่ภายใต้การชี้นำของคณะผู้บริหารระดับ “กัส” ดังนั้น “กัส” จึงถือเป็นองค์กรชี้นำสูงสุดในระดับพื้นที่ได้แบ่งการจัดตั้งในระดับกัสออกเป็น ๓ กัสใหญ่ คือ

๕.๑ “กัสนราธิวาส” ได้แก่พื้นที่การจัดตั้งและขับเคลื่อนการต่อสู้ในเขตจังหวัดนราธิวาส

๕.๒ “กัสยะลา” ได้แก่พื้นที่การจัดตั้งและขับเคลื่อนการต่อสู้ในเขตจังหวัดยะลา

๕.๓ “กัสปัตตานี” ได้แก่พื้นที่การจัดตั้งและขับเคลื่อนการต่อสู้ในเขตจังหวัดปัตตานีและ ๔ อำเภอของจังหวัดสงขลา(จะนะ, นาทวี, เทพา และสะบ้าย้อย)

สำหรับสถานการณ์ปัจจุบันซึ่งถือเป็นสถานการณ์การเผชิญหน้า(Confrontation) ระหว่างองค์กรปฏิวัติของฝ่ายผู้ก่อความไม่สงบกับรัฐไทย กัสจะมีบทบาทน้อยกว่าสะกอม การ

ควบคุมการสั่งการและการตัดสินใจจะขึ้นอยู่กับสภามอบ สภากองการนำ(DPP)จะสั่งการดำเนินนโยบายตรงไปยังสภามอบโดยตรง เพื่อลดความยาวของสายการควบคุมสั่งการก่อให้เกิดความรวดเร็วในการสั่งการและปฏิบัติการทันต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นก็จะทำหน้าที่เชิงสัญลักษณ์แห่งการจัดตั้งที่สูงกว่า(สัมภาษณ์พิเศษนายอาบู ชารีฟอดีตสมาชิกองค์การต่อสู้ระดับสภามอบ: มิถุนายน ๒๕๕๓) แต่เมื่อการปฏิบัติหรือการต่อสู้บรรลุวัตถุประสงค์สุดท้าย คือได้เอกราช ก็จะทำหน้าที่เป็นเขตการปกครองบริหารงานการปกครองของรัฐใหม่ทันที

จากแผนภาพที่ ๑ แสดงการจัดคณะกรรมกรอาเกาะทั้ง ๖ ฝ่าย และผู้วิจัยได้อธิบายบทบาทของแต่ละฝ่ายพอสังเขปที่ครอบคลุมสาระและงานสำคัญๆ ในการขับเคลื่อนงานการปฏิบัติไปแล้วนั้น ยังคงมีอีกโครงสร้างหนึ่งที่ผู้วิจัยยังไม่ได้กล่าวถึงและอธิบายให้ทราบตามรายละเอียดในแผนภาพที่ ๑ คือ โครงสร้างการจัดคณะทำงานด้านการสนับสนุนหรือส่งกำลังบำรุงให้กับกองกำลัง หรือเหล่านักรบที่แอบแฝงดำรงตนอยู่ในหมู่บ้านอาเกาะ(RKK) ซึ่งมีการจัดช้อนอยู่ในระดับลิกล้านในอาเกาะศูนย์การนำ จะประกอบด้วย ๕ ฝ่าย ที่ทำหน้าที่สนับสนุนหรือส่งกำลังบำรุงให้กับกลุ่มนักรบหรือ RKK โดยการประสานการปฏิบัติกับหัวหน้าอาเกาะศูนย์การนำ เพื่อให้กลุ่มนักรบสามารถดำรงตนและปฏิบัติการทางยุทธวิธีต่อเป้าหมายต่างๆ ในพื้นที่ของอาเกาะได้โดยไม่สูญเสียความลับหรือเปิดเผยตนเอง โดยมีรายละเอียดดังนี้:- (สัมภาษณ์พิเศษนายฮัมบาลี ออดีตสมาชิกองค์การทหารระดับหัวหน้าชุด RKK : เมษายน ๒๕๕๒)

๑. ฝ่ายอาวุธ : จะทำหน้าที่จัดหาเก็บรักษาอาวุธที่จำเป็นให้กับกองกำลังปฏิบัติการ(RKK)ในระดับพื้นฐานในเขตลิกล้าน ฝ่ายอาวุธจะทำหน้าที่ปรนนิบัติบำรุงรักษาอาวุธ ที่มีอยู่ให้สามารถใช้งานได้ตลอดเวลา และจะทำหน้าที่จัดตั้งเขตคลังอาวุธที่เป็นพื้นที่เก็บฝังอาวุธไว้ในเขตแต่ละอาเกาะในพื้นที่ลิกล้าน สนับสนุนอาวุธ กระสุน ให้กับกองกำลังปฏิบัติการ(RKK)ก่อนปฏิบัติการและเก็บรักษาอาวุธจากกองกำลังปฏิบัติการ(RKK)หลังปฏิบัติการ ซึ่งหมายรวมถึงอาวุธที่กองกำลังสามารถยึดมาได้จากเจ้าหน้าที่รัฐในการปฏิบัติการแต่ละครั้ง เพื่อแจกจ่ายไปยังพื้นที่อื่นๆ ที่ยังขาดแคลนอาวุธใช้งานอีกด้วย

๒. ฝ่ายขนส่ง : จะทำหน้าที่ในการจัดเตรียมและจัดหายานพาหนะ สนับสนุนการปฏิบัติการของกองกำลัง(RKK)ไม่ว่าจะเป็นการลาดตระเวนหาข่าว การเข้าตรวจสอบเกาะติดเพื่อพัฒนาเป้าหมายเตรียมปฏิบัติการ และการใช้ยานพาหนะเข้าปฏิบัติการ ซึ่งจะมีทั้งรถจักรยานยนต์และรถยนต์ รวมทั้งรถจักรยานยนต์และรถยนต์ที่ประกอบระเบิดด้วย(Car bomb) โดยส่วนใหญ่จะเป็นรถที่ได้จากการจารกรรมมา แต่ก็มีบ้างที่ยานพาหนะเหล่านี้ได้มาจากการเช่าเดินที่หรือขอยืม ซึ่ง

ส่วนใหญ่จะใช้ในการกิจง่าย ๆ ที่ไม่ใช่ประกอบระเบิด (Car bomb) รถยนต์หรือจักรยานยนต์ประกอบระเบิด โดยส่วนใหญ่จะเป็นรถที่จารกรรมแทบทั้งสิ้น

๓. ฝ่ายประสานการกินการอยู่ หรือฝ่ายพลาธิการ: จะทำหน้าที่ประสานงานกับหัวหน้าอาเงาะเกี่ยวกับการจัดเตรียมที่พัก และอาหารการกินไว้เลี้ยงดูเหล่านักรบ (RKK) ที่ปฏิบัติงานอยู่ในอาเงาะ ซึ่งหัวหน้าอาเงาะจะเป็นผู้ประสานงานกับมวลชนหลักในการกำหนดให้เตรียมบ้านพักไว้สำหรับเหล่านักรบ และประสานฝ่ายสตรีเกี่ยวกับการเตรียมอาหารการกิน ฝ่ายมหาดไทยเกี่ยวกับการจัดเวร-ยามติดตามการเข้า-ออกของเจ้าหน้าที่รัฐ สอดส่องดูแลความปลอดภัยให้แก่เหล่านักรบ (RKK) เป็นต้น

๔. ฝ่ายพยาบาล: จะมีหน้าที่จัดเตรียมพื้นที่ปลอดภัยและปิดลับ จัดตั้งเป็นที่พยาบาลรองรับการปฏิบัติงานของกลุ่มนักรบที่ได้รับบาดเจ็บจากการปะทะ นอกจากนั้นจะทำหน้าที่ติดต่อประสานงานบุคคลที่ผ่านการอบรมเรื่องการปฐมพยาบาลมาแล้ว มาทำการรักษาขั้นต้นให้กับเหล่านักรบ ซึ่งส่วนใหญ่ก็จะเป็นสมาชิกของกลุ่มสตรีในอาเงาะนั่นเอง

๕. ฝ่ายติดต่อสื่อสาร: ทำหน้าที่สนับสนุนจัดหาซิมและโทรศัพท์มือถือให้กับกลุ่มนักรบ เพื่อการดำรงการติดต่อสื่อสารกันอย่างแน่นแฟ้น ในข้อเท็จจริงชุดปฏิบัติการ RKK ที่ทำงานในพื้นที่หมู่บ้านอาเงาะจะประกอบกำลัง ๖ คน ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึงในหัวข้อต่อไป ทั้ง ๖ คนจะไม่สามารถอาศัยอยู่รวมกันในบ้านหลังเดียวหรืออาเงาะเดียวกันได้ บางสถานการณ์บางพื้นที่อาจต้องแยกกันพักอาศัยกระจายตามอาเงาะต่างๆ ภายในเขตลีการ์็น ดังนั้นโทรศัพท์มือถือจึงเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญที่สุดในการสั่งการเพื่อปฏิบัติการและรวมกำลังพลกลุ่มนักรบจากผู้บังคับบัญชาแต่ละระดับ ฝ่ายติดต่อสื่อสารจะต้องทำหน้าที่จัดหาทั้งซิมและโทรศัพท์มือถือ สนับสนุนให้แก่กลุ่มนักรบ ซึ่งอาจหมายถึงการสนับสนุนซิมโทรศัพท์ในการประกอบระเบิดด้วยเช่นกัน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการจัดฝ่ายสนับสนุนและส่งกำลังให้กับกลุ่มนักรบในระดับหมู่บ้านอาเงาะรับผิดชอบปฏิบัติการในเขตลีกาลัน จึงเป็นโครงสร้างอีกกลุ่มหนึ่งที่มีความสำคัญของการดำรงอยู่ของกองกำลังติดอาวุธในระดับหมู่บ้านอาเงาะ กองกำลังติดอาวุธหรือกำลังทหารเหล่านี้จึงมีสถานะเป็นกำลังทหารของประชาชน (The People's War The People's Army) ตามแนวคิดของพลเอกไว เหวียน ชัย ที่จัดตั้งกองกำลังเวียดกงในเวียดนามใต้ ต่อสู้ปลดปล่อยอำนาจสหรัฐอเมริกาและรัฐบาลเวียดนามใต้ได้เป็นผลสำเร็จ ซึ่งรายละเอียดผู้วิจัยได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ ๒

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นว่า บันไดในขั้นที่ ๓ ถือว่าเป็นขั้นที่มีความสำคัญและขบวนการก่อความไม่สงบก็ให้ความสำคัญมากที่สุดในการจัดตั้งหมู่บ้านอาเงาะ กลุ่มนักรบหรือกองกำลังติดอาวุธจะอยู่ได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับความแข็งแกร่งแท้จริงเองจึงองการทำงานในอาเงาะ ซึ่ง

ทำหน้าที่เป็นฐานที่มั่นให้กับกองกำลัง ฐานจะเข้มแข็งมั่นคงหรือไม่จึงขึ้นอยู่กับความเข้มแข็งของการจัดตั้งในระดับอาจะจะเป็นพื้นฐานสำคัญ อาจะเข้มแข็งกองกำลังติดอาวุธอยู่ได้และเข้มแข็งอาจะอ่อนแอหรือหยุดทำหน้าที่ของตนจะส่งผลสู่การปฏิบัติของกองกำลัง(RKK) หรือกลุ่มนักรบพื้นที่ จนถึงขั้นไม่สามารถปฏิบัติการทางยุทธวิธีได้ หรือปฏิบัติการก็อาจผิดพลาด ถูกตอบโต้หรือจับกุมได้เช่นกัน

สำหรับเป้าหมายการจัดตั้งมวลชนหลักแห่งการปฏิวัติหรือการต่อสู้ตามที่กำหนดไว้ในขั้นที่ ๓ ของบันได ๓ ขั้น ได้กำหนดเป้าหมายการจัดตั้งไว้ ๓ ประการคือ

๑. ต้องจัดตั้งมวลชนหลักประกอบเป็นคณะกรรมการอาจะพร้อมขับเคลื่อนงาน ๕ ยุทธศาสตร์แห่งการปฏิวัติ ในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ให้ได้จำนวน ๓๐,๐๐๐ คน จังหวัดละ ๑๐,๐๐๐ คน ปฏิบัติหน้าที่ ๖ ฝ่ายในอาจะ

๒. มีเยาวชนมาลาญปัตตานีหรือเปอร์มูดอ พร้อมพัฒนาเป็นกองกำลังติดอาวุธ (RKK) ในทุกลีทาลัน

๓. มีองค์กรแนวร่วมพร้อมสนับสนุนงานการปฏิวัติในพื้นที่ทั้ง ๓ จังหวัด

บันไดขั้นที่ ๔: การจัดตั้งกองกำลังติดอาวุธหรือองค์กรทางทหาร(Military Wing) ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๓๘ ถึงปี พ.ศ.๒๕๔๖

บันไดขั้นที่ ๔ ถือเป็นขั้นตอนสำคัญอีกขั้นตอนหนึ่งในการจัดตั้งโครงสร้างองค์กรการต่อสู้ในโครงสร้างทางทหาร หรือกองกำลังติดอาวุธ(Military Wing) เป็นงานการจัดตั้งที่ขับเคลื่อนต่อเนื่องจากความสำเร็จในการจัดตั้งองค์กรมวลชน(Political Wing) ในบันไดขั้นที่ ๓ ความสำเร็จที่ส่งผลเป็นรูปธรรมของการจัดตั้งในขั้นนี้คือสามารถสร้างกองกำลังติดอาวุธประกอบเป็นโครงสร้างองค์กรการต่อสู้คู่ขนานในทุกระดับของการจัดตั้งองค์กรมวลชน ภายใต้อำนาจการ “จัดตั้งกองกำลังไว้ในองค์กรมวลชน(The People’s War The People’s Army) ของพลเอก โว เหวียน ยับการจัดตั้งตามแนวคิดดังกล่าวนี้ จะทำให้กองกำลังติดอาวุธซึ่งเป็นกลุ่มปฏิบัติการทางทหาร อาศัยอยู่ปะปนกับประชาชนภายในหมู่บ้านจัดตั้งที่เป็นอาจะ ทำให้ยากยิ่งต่อการแยกแยะของฝ่ายรัฐบาลในการเข้าจับกุม และหากฝ่ายรัฐบาลใช้มาตรการจับกุมแบบเหวี่ยงแห โดยขาดมาตรการแยกแยะอย่างรอบคอบ จะยิ่งทำให้ประชาชนทั่วไปที่ได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้กฎหมายของฝ่ายรัฐบาลประชาชนเหล่านั้นก็จะยิ่งเป็นปรปักษ์กับรัฐ ต่อต้านรัฐมากขึ้น เช่นเดียวกับกองกำลังเวียดนามใต้และกลุ่มพันธมิตร เข้าปราบปรามจับกุมกำลังเวียดกงในหมู่บ้านชาวเวียดนามใต้แบบเหวี่ยงแห ยิ่งทำให้ประชาชนเวียดนามใต้โกรธแค้นรัฐบาลและกำลังฝ่ายพันธมิตร ทำให้กองกำลังเวียดกงและมวลชนมีความเข้มแข็งและเติบโตอย่างรวดเร็ว ยากต่อการควบคุมสถานการณ์ และยุติการต่อสู้ได้

โดยง่าย ลักษณะการจัดตั้งกองกำลังติดอาวุธในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้เช่นนี้ เป็นเช่นเดียวกับการจัดตั้งกองกำลังเวียดกงในเวียดนามใต้ ตามกรอบแนวคิดสงครามประชาชนของ พลเอก โว เหวียน ยับ นั่นเอง รัฐบาลไทยจึงต้องระมัดระวังเป็นอย่างยิ่งต่อการเข้าปราบปรามหรือ บังคับใช้กฎหมาย ต่อกลุ่มกองกำลังในโครงสร้างองค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ ที่มีลักษณะการจัดตั้งตามกรอบแนวคิดของ พลเอก โว เหวียน ยับ ตามที่กล่าวแล้ว ลักษณะสงครามประชาชนเช่นนี้ อาจกล่าวได้ว่าปัจจัยชี้ขาดถึงความได้เปรียบของแต่ละฝ่ายคือประชาชนในพื้นที่ที่ ทำสงครามปฏิวัติ ไม่ว่าประชาชนเหล่านั้นจะเป็นใครก็ตาม ดังนั้นถ้าฝ่ายใดใช้ยุทธวิธีการต่อสู้ที่ทำให้เสียมวลชน หรือยิ่งต่อสู้ยิ่งเสียมวลชน ฝ่ายนั้นจะพ่ายแพ้ในที่สุด(สำเร็จ ศรีทราย ; ๒๕๕๓ : ปกหลัง)

ดังนั้นบันได ๗ ขั้นแห่งการก่อการปฏิวัติของขบวนการก่อความไม่สงบ จึงกำหนดให้ ขั้นที่ ๓ เป็นขั้นการจัดตั้งองค์กรมวลชน(Political Wing) มีความสำคัญอย่างยิ่ง และเป็นขั้นที่กำหนดให้ขับเคลื่อนการจัดตั้งก่อนขั้นการจัดตั้งกองกำลังติดอาวุธ ซึ่งกำหนดไว้ในขั้นที่ ๔ ของบันได ๗ ขั้น ทั้งนี้ก็เพื่อเตรียมพัฒนาองค์กรมวลชนขั้นพื้นฐานเหล่านั้นให้เป็นฐานที่มั่นในการปฏิบัติการของกลุ่มกองกำลังติดอาวุธนั่นเอง การจัดตั้งกองกำลังติดอาวุธขบวนการก่อความไม่สงบ ได้พัฒนาการจัดตั้งโดยการคัดเลือกมาจากกลุ่มยุวชนมาลาญปัตตานี(เปอร์มุดอ) ที่ได้มีการเตรียมการปลุกระดมบ่มเพาะไว้ในปอเนาะ และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนา หรือเยาวชนนอก ระบบของโรงเรียน ตั้งแต่ขั้นที่ ๑ และขั้นที่ ๒ ของบันได ๗ ขั้นแล้ว ในขั้นนี้เป็นเพียงคัดเลือกเด็กเยาวชนจากกลุ่มเปอร์มุดอกลุ่มนี้ไปทำการฝึก-อบรม จัดตั้งตามหลักสูตรการฝึกหน่วยลาดตระเวนเคลื่อนที่เร็วขนาดเล็ก หรือภาษาอินโดนีเซียเรียกว่า “Runda Kempulan Kecil หรือ RKK” นั่นเอง ขบวนการก่อความไม่สงบสามารถผลิตกำลังติดอาวุธหรือกลุ่มนักรบสำเร็จในรุ่นแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๐ โดยใช้เวลาในการฝึกหลักสูตร RKK เป็นเวลา ๒ ปี(บุหงา ปัตตานี ; ๒๕๕๓:๑๒๓) ดังนั้นในปี พ.ศ.๒๕๔๐ จึงถือเป็นปีเริ่มแรกของการจัดตั้งองค์กรการต่อสู้หรือองค์กรปฏิวัติของขบวนการก่อความไม่สงบครบถ้วนทุกองค์ประกอบของสงครามปฏิวัติ

สำหรับเป้าหมายในการจัดตั้งผลิตกำลังติดอาวุธของขบวนการก่อความไม่สงบ ตามที่กำหนดไว้ในเอกสารบันได ๗ ขั้นคือ ๓,๐๐๐ คน โดยแบ่งเป็นจังหวัดละ ๑,๐๐๐ คน ประกอบกำลังเป็นชุดปฏิบัติการขนาดเล็ก หรือที่เรียกว่า “ชุดปฏิบัติการ RKK” ชุดละ ๖ คน ปฏิบัติงานประจำอยู่ในพื้นที่อำเภาะ

เมื่อพิจารณาถึงการขับเคลื่อนการจัดตั้งองค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ จากบันไดขั้นที่ ๑ ถึงขั้นที่ ๔ ของบันได ๗ ขั้น เราพบว่า ขบวนการก่อความไม่สงบเน้นและให้

ความสำคัญกับการสร้างและพัฒนาความเข้มแข็งกับอาเจจะเป็นความเร่งด่วนแรกก่อน ขบวนการก่อความไม่สงบต้องการให้เกิดโครงสร้างการจัดอาเจะขึ้นมาก่อนกองกำลังทหาร ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าขบวนการต้องการให้โครงสร้างของคณะกรรมการอาเจะทั้ง ๖ ฝ่ายมีความเข้มแข็งสามารถปฏิบัติงานและทำหน้าที่เป็นฐานที่มั่นแข็งแรงในการต่อสู้รองรับกองกำลังติดอาวุธทดแทนฐานที่มั่นที่อยู่บนป่าเขา ดังนั้นอาจพอสรุปให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างมวลชนหลักที่ทำหน้าที่เป็นกรรมการอาเจะทั้ง ๖ ฝ่าย กับกองกำลังติดอาวุธหรือ RKK ได้ว่า “อาเจะเปรียบเสมือนป่าและกองกำลังติดอาวุธหรือ RKK เปรียบเสมือนเสือ ป่ามีความอุดมสมบูรณ์มากเพียงใด เสือก็จะอยู่รอดปลอดภัยมีเสรีในการเคลื่อนไหวหลบหลีกและโจรสลัดภัยได้อย่างรุนแรงและต่อเนื่องมากเท่านั้น”

ในการสิ้นสุดขั้นที่ ๔ นอกจากขบวนการก่อความไม่สงบจะมีองค์กรการต่อสู้ครบถ้วนสมบูรณ์ และพร้อมขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การต่อสู้ทั้ง ๕ ยุทธศาสตร์แล้ว ขบวนการก่อความไม่สงบยังกำหนดให้จัดตั้งคณะอุลามา ซึ่งเป็นนักปลุกกระดบ่มเพาะ ที่เป็นผู้รู้ในหลักการศาสนาอิสลาม ทำหน้าที่นำหลักสงครามญิฮาดในอิสลามมาตีความทับประวัติศาสตร์ปัตตานี ชี้นำเข้าสู่ความเชื่อว่าการต่อสู้กับรัฐไทยถือเป็นสงครามญิฮาด นอกจากนั้นยังทำหน้าที่อธิบายหรือเทศนาตอกย้ำอุดมการณ์ “ญิฮาด” ให้กับบรรดาสมาชิกในองค์กรการต่อสู้หรือองค์กรปฏิบัติ ทั้งส่วนขององค์กรมวลชนและส่วนขององค์กรทางทหารอีกจำนวน ๓๐๐ คน โดยเฉลี่ยจังหวัดละ ๑๐๐ คน ประจำอยู่ในระดับกมุสซารีหรือสูงกว่า มีหน้าที่เดินสายตอกย้ำความถูกต้องและชอบธรรมของการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ ว่าเป็นไปตามหลักการต่อสู้ในอิสลามและเป็นการต่อสู้เพื่ออิสลามอย่างแท้จริง อันเป็นการตอกย้ำอุดมการณ์ “ญิฮาด” ซึ่งขบวนการใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการกระตุ้นให้สมัครใจเข้าเป็นสมาชิกของขบวนการ และใช้ขับเคลื่อนการต่อสู้ในระดับผู้ปฏิบัติการ ทั้งมวลชนหลักที่ทำหน้าที่เป็นอาเจะและกองกำลังติดอาวุธใน โครงสร้างทางทหาร ทั้งนี้เพื่อป้องกันมิให้ผู้ปฏิบัติการเกิดความลังเลและท้อถอยในความมุ่งมั่นต่ออุดมการณ์ “ญิฮาด” อันเป็นสงครามการต่อสู้เพื่อศาสนาอิสลามนั่นเอง

สำหรับการพัฒนาความเข้มแข็ง การจัดตั้งโครงสร้างทางทหารในองค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ ทางขบวนการก่อความไม่สงบได้พัฒนาโครงสร้างกองกำลังติดอาวุธให้มีความเข้มแข็ง ภายใต้วงกำลังที่ถูกสร้างขึ้นตามภารกิจหน้าที่ที่จำเป็น ซึ่งจำแนกออกได้เป็น ๓ ประเภทดังนี้:-

๑. กองกำลังคอมมานโด เป็นกองกำลังที่พัฒนามาจาก กองกำลังติดอาวุธประจำพื้นที่อาเจาะหรือกองกำลังของชุดปฏิบัติการ RKK โดยคัดเลือกผู้ที่มีความมุ่งมั่น เข้มแข็งในการปฏิบัติการและมีผลงานที่ชัดเจน นำมาฝึกหลักสูตรพิเศษเฉพาะด้านตามภารกิจเฉพาะดังนี้

๑.๑ กองกำลังฮารีเมา หรือชุดจู่โจม จะเป็นกองกำลังที่มีภารกิจการปฏิบัติการต่อเป้าหมายที่เป็นกลุ่มก้อนและมีความเข้มแข็งของรัฐ เช่น กำลังทหารหลัก ทหารพราน ตำรวจ ที่อยู่ในฐานปฏิบัติการ จุดตรวจ ค้านลอยต่างๆ หรือการชุมนุม โจมตีขบวนยานยนต์ของเจ้าหน้าที่ กองกำลังฮารีเมาหรือชุดจู่โจมจะเป็นผู้ปฏิบัติการหลักโดยอาจร่วมมือกับกองกำลังประจำอาเจาะในพื้นที่ และภารกิจสำคัญอีกประการของชุดฮารีเมาคือภารกิจการรักษาอิทธิพลในพื้นที่ป่าภูเขา ที่ขบวนการก่อความไม่สงบใช้เป็นพื้นที่ฝึก หรือฐานที่ใช้หลบซ่อนชั่วคราวสำหรับการหลบหนีการกวาดล้างจับกุมของฝ่ายรัฐในพื้นที่หมู่บ้าน จะเป็นหน้าที่ของชุดฮารีเมาหรือชุดชำนาญป่าภูเขา ในการดูแลรักษาให้เกิดความปลอดภัย สามารถให้การสนับสนุนการฝึกกำลังติดอาวุธและฐานหลบซ่อนตัวของบรรดาเหล่ากองกำลังติดอาวุธเหล่านั้น ให้มีความปลอดภัยจากการติดตามจับกุมของเจ้าหน้าที่รัฐ

๑.๒ กำลังชุดระเบิดทำลาย หรือลีดูปัน เป็นส่วนที่ได้รับฝึกฝนให้เกิดองค์ความรู้ในระดับชำนาญการในการประกอบระเบิดแสวงเครื่องทุกชนิด จากเล็กสู่อัตนระเบิด (Car bomb) ขนาดใหญ่ และมีความรู้ในเทคนิคเฉพาะการใช้ระเบิดแต่ละชนิดในทางยุทธวิธี เพื่อแนะนำในการใช้ระเบิดเหล่านั้นให้กับกองกำลังประจำหมู่บ้านอาเจาะหรือชุดปฏิบัติการ RKK ไปใช้ได้ อย่างถูกต้องเหมาะสม

๒. กองกำลังประจำพื้นที่หมู่บ้านอาเจาะหรือที่รู้จักกันในชื่อ กองกำลัง “RKK” มีการประกอบกำลังดังนี้:-

๒.๑ ๑ ชุดปฏิบัติ RKK ประกอบกำลัง ๖ คน โดยมี ๑ คน ปฏิบัติหน้าที่เป็นหัวหน้าชุดปฏิบัติการ ประจำอยู่ในพื้นที่หมู่บ้านอาเจาะ

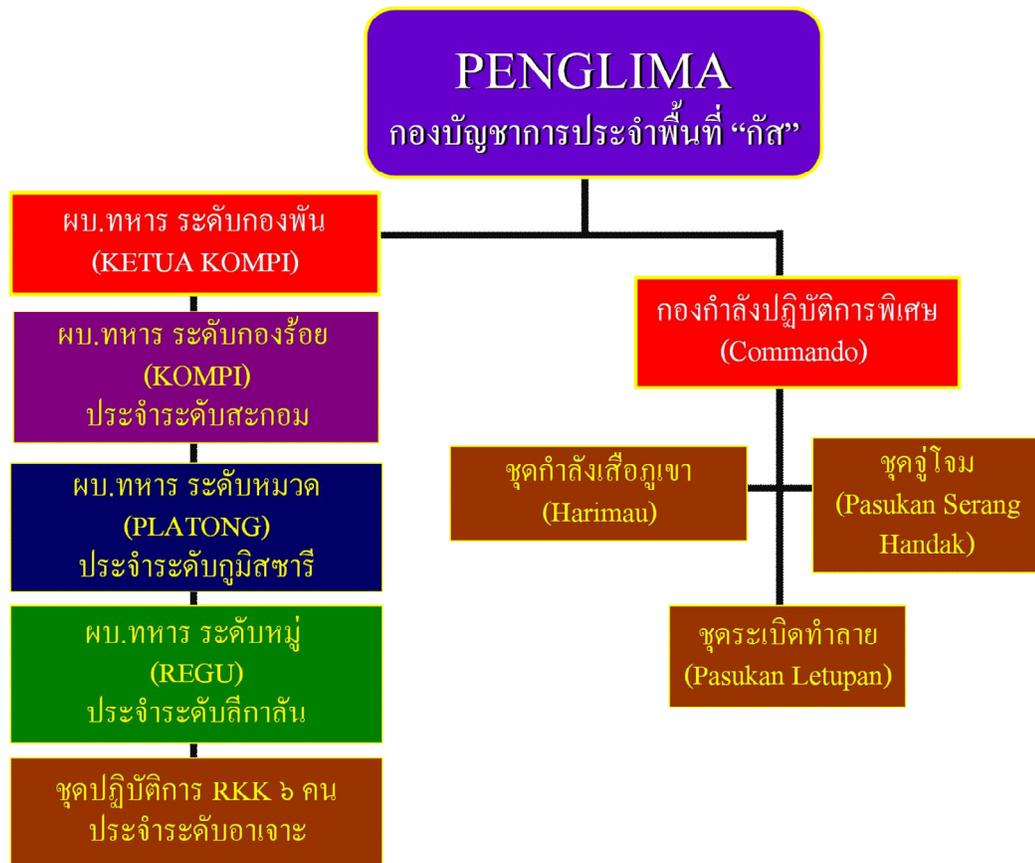
๒.๒ ๒ ชุดปฏิบัติการ RKK (เป็นอย่างน้อย) ประกอบเป็น ๑ หมู่ RKK ซึ่งเรียกว่า REGU โดยมีผู้ทำหน้าที่เป็นหัวหน้า REGU ๑ คน บังคับบัญชาสั่งการ ๒ ชุดปฏิบัติการ RKK การจัด REGU เป็นการจัดการบังคับบัญชาของกำลังติดอาวุธในระดับลีทาลัน

๓. กองกำลังซึ่งเป็นผู้ที่เคยผ่าน หรือเป็น RKK อยู่ในปัจจุบัน จะได้รับมอบหมายหน้าที่เป็นฝ่ายส่งกำลังบำรุงให้กองกำลังติดอาวุธ หรือ RKK ที่ปฏิบัติการอยู่ในพื้นที่หมู่บ้านอาเจาะ โดยมีการจัดกำลังที่ทำหน้าที่ส่งกำลังบำรุงไว้ในระดับลีทาลันเช่นกัน โดยแบ่งเป็น ๕ สาย ซึ่งผู้วิจัยได้กล่าวถึงก่อนข้างละเอียดในหัวข้อที่ผ่านมาแล้วคือ:-

- ๓.๑ ส่งกำลังบำรุงด้านอาวุธ (ฝ่ายสรรพาวุธ)
- ๓.๒ ส่งกำลังบำรุงด้านการขนส่ง (ฝ่ายขนส่ง)
- ๓.๓ ส่งกำลังบำรุงเรื่องการอยู่การกิน (ฝ่ายพลาธิการ)
- ๓.๔ ส่งกำลังบำรุงด้านการสื่อสาร
- ๓.๕ ส่งกำลังบำรุงด้านการแพทย์สนาม

โดยสรุปแล้วโครงสร้างทางทหารของขบวนการก่อความไม่สงบมีประเภทกองกำลังที่สำคัญ ๓ ประเภทที่กล่าวแล้ว ทั้งนี้ยังไม่รวมถึงกลุ่มเปอรันมุดในอาเงะที่ทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกให้กับกองกำลังติดอาวุธในการปฏิบัติการทางยุทธวิธีต่อเป้าหมายทุกชนิดในพื้นที่ตามที่กล่าวมาแล้วในหน้าที่ของฝ่ายเปอรันมุดในโครงสร้างการจัดของอาเงะรายละเอียดการจัดโครงสร้างกำลังตามแผนภาพที่ ๘

แผนภาพที่ ๘ : โครงสร้างการจัดทางทหาร(Military Wing)

อ้างอิง : คำสัมภาษณ์พิเศษนายเปาะจิแอ อดีตสมาชิกองค์กรทหารในระดับกองร้อย(KOMPI) :

มีนาคม ๒๕๕๒

บันไดขั้นที่ ๕: การสร้างและขยายอุดมการณ์ชาตินิยมมาลาญูปัตตานีเพื่อขยายพื้นที่
แนวร่วมให้ครอบคลุม

หลังจากที่ขบวนการก่อความไม่สงบได้จัดตั้งองค์กรการต่อสู้ได้สำเร็จบรรลุเป้าหมาย
ตามขั้นตอนในขั้นที่ ๔ ของบันได ๗ ขั้นแล้ว ขบวนการก่อความไม่สงบได้ขับเคลื่อนเข้าสู่ขั้นที่ ๕
ทันที ด้วยการขยายและตอกย้ำให้มวลชนจัดตั้งและแนวร่วมศรัทธาในอุดมการณ์ชาตินิยมมาลาญ
ูปัตตานีอย่างเหนียวแน่นและมั่นคง เพื่อให้มวลชนจัดตั้งโดยเฉพาะสมาชิกขององค์กรการต่อสู้ได้
ยืนหยัดยืนยงเคียงคู่อยู่รวมเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างแน่วแน่และมั่นคง ก่อนการก่อการปฏิวัติด้วยการ
สร้างสถานการณ์ความไม่สงบบนพื้นฐานของการก่อการร้าย ทั้งนี้เพื่อป้องกันมิให้มวลชนจัดตั้ง
และกลุ่มแนวร่วมทั้งหลายเกิดการหวั่นไหวไม่มั่นใจในแนวทาง ด้วยการตอกย้ำอุดมการณ์ชาตินิยม
มาลาญูปัตตานีอย่างต่อเนื่องให้เกิดความเชื่อมั่นว่า การต่อสู้ของกลุ่มตนเป็นแนวทางที่ถูกต้อง ชอบ
ธรรม บริสุทธิ์ นอกจากนั้นขบวนการก่อความไม่สงบยังกำหนดกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการแพร่ขยาย
อุดมการณ์ชาตินิยมมาลาญูปัตตานีไปสู่กลุ่มองค์กรจัดตั้งในพื้นที่เพื่อขยายพื้นที่แนวร่วมทาง
ความคิดให้ครอบคลุมพื้นที่ส่วนใหญ่ตามลำดับความสำคัญดังนี้:-

๑. กลุ่มสมาชิกหลักในองค์กรการต่อสู้ทั้งองค์กรมวลชนและองค์กรทางทหาร จะ
เน้นและตอกย้ำให้เกิดความเชื่อมั่นในอุดมการณ์ชาตินิยมมาลาญูปัตตานีความถูกต้องชอบธรรมและ
แนวทางการต่อสู้ที่บริสุทธิ์ตามหลักศาสนาอิสลาม

๒. กลุ่มแนวร่วมทั้งหมด เช่น ข้าราชการที่เป็นเชื้อสายมาลาญูปัตตานีจาก ๓
จังหวัด, องค์กรจัดตั้งต่างๆในพื้นที่ที่ถือเป็นองค์กรแนวร่วม เช่น คณะกรรมการอิสลามประจำ
จังหวัดทั้ง ๓ จังหวัด ; ชมรมตาดิกาทั้ง ๓ จังหวัด ; ชมรมโต๊ะอิหม่าม ; ชมรมปอเนาะ หรือแม้แต่
ชมรมทนายความมุสลิมใน ๓ จังหวัด เป็นเป้าหมายในการขยายแนวคิดและอุดมการณ์ชาตินิยม
มาลาญูปัตตานี เพื่อสนับสนุนแนวทางการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ

๓. กลุ่มประเทศอิสลามที่มีประชาชนเชื้อสายมาลาญู ตลอดทั้งกลุ่มประเทศมุสลิม
ที่เป็นสมาชิกของ “องค์การความร่วมมืออิสลาม” หรือ Organization of Islamic Cooperation: OIC

บันไดขั้นที่ ๖: ขั้นการเตรียมความพร้อมสูงสุดและจุดดอกไม้ไฟแห่งการปฏิวัติในปี
พ.ศ.๒๕๔๖ และปี พ.ศ.๒๕๔๗

การขับเคลื่อนขบวนการปฏิวัติตามบันได ๗ ขั้น จากขั้นที่ ๑ ถึงขั้นที่ ๕ ถือได้ว่า
ขบวนการก่อความไม่สงบมีการจัดตั้งองค์กรการต่อสู้ อันเป็นองค์ประกอบสำคัญของการทำ
สงครามประชาชนเพื่อการปฏิวัติตามกรอบแนวคิดของ พลเอก โว เหวียน ยับ อย่างครบถ้วนทั้ง ๓
ประการคือ

๑. องค์กรนำในการทำสงครามประชาชนเพื่อการปฏิวัติได้แก่ สภาองค์กรนำหรือ DPP

๒. องค์กรมวลชน(Political Wing)

๓. องค์กรทหารหรือกองกำลังติดอาวุธ(Military Wing)

ดังนั้นในขั้นที่ ๖ จึงเป็นขั้นแห่งการสร้างความพร้อมให้ทุกองค์ประกอบในทุกโครงสร้างของการปฏิวัติได้มีความพร้อมสูงสุด หลังจากที่ได้ขับเคลื่อนการเตรียมการทำสงครามปฏิวัติจากขั้นที่ ๑ มาถึงขั้นที่ ๖ ของบันได ๗ ขั้น นับเวลาได้ประมาณ ๒๐ ปี ในขั้นที่ ๖ นี้เป็นการเตรียมความพร้อมให้กับองค์กรต่อสู้หรือองค์กรปฏิวัติใน ๔ ส่วนคือ

๑. มวลชนหลักแห่งการต่อสู้หรือการปฏิวัติหรืออาเจะ มีความพร้อมในด้านโครงสร้างและการทำงานของคณะกรรมการอาเจะทั้ง ๖ ฝ่าย ต่อการขับเคลื่อน ๕ ยุทธศาสตร์ของการปฏิวัติมีความเข้มแข็งมั่นคงเป็นฐานแห่งการต่อสู้ และมีความพร้อมในการควบคุมดูแลประชาชนในหมู่บ้านอาเจะให้อยู่และสนับสนุนการปฏิวัติปลดปล่อยอำนาจอธิปไตยในพื้นที ๓ จังหวัด

๒. เศรษฐกิจของขบวนการก่อความไม่สงบมีความพร้อม โดยเน้นการพึ่งพาตนเองและสามารถเลี้ยงองค์กรการต่อสู้หรือองค์กรปฏิวัติได้

๓. กองกำลังติดอาวุธหรือกำลังปฏิบัติการ(RKK)มีความพร้อมโดยมีการจัดกำลังพื้นฐานเป็นชุดปฏิบัติการ ชุดละ ๖ คน ประจำอยู่ในพื้นที่อาเจะ

๔. ระบบการแพทย์และการรักษาพยาบาลมีความพร้อม

หลังจากที่ขบวนการก่อความไม่สงบได้ตรวจสอบความพร้อมทั้ง ๔ ประการแล้ว ในปี พ.ศ.๒๕๔๖ นี้เองที่ขบวนการก่อความไม่สงบได้ปฏิบัติการเพื่อทดสอบความพร้อมอย่างจริงจังโดยการสร้างสถานการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ แล้วทำการประเมินผลความพร้อมของทุกส่วนอย่างจริงจังด้วยการปฏิบัติการก่อเหตุดังนี้:-

๑. การโจมตีจุดตรวจ ป้อมยามของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

๒. ปฏิบัติการปล้นอาวุธปืนของหน่วยงานรัฐบาลรายย่อยๆ อย่างน้อย ๒ ครั้ง และประสบความสำเร็จที่ค่อนข้างสมบูรณ์

๓. ลอบสังหารเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือทหารเป็นรายบุคคล

นอกจากการประเมินตรวจสอบความพร้อมขององค์กรตามที่กล่าวแล้ว ขบวนการก่อความไม่สงบยังเตรียมการเพื่อสร้างความพร้อมด้านจิตวิทยามวลชน และประชาชนในสังคม ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ให้มีความพร้อมที่จะยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ให้การสนับสนุนการต่อสู้ตาม

แนวทางของขบวนการก่อความไม่สงบและเป็นปรปักษ์กับรัฐไทย ด้วยการสร้างให้มวลชน แนวร่วม และประชาชนทั่วไปให้มีความเกลียด โกรธแค้น ชัดแจ้ง ระแวงรัฐ และพร้อมที่จะต่อสู้หรือสนับสนุนการต่อสู้กับรัฐด้วยการสร้างปรากฏการณ์โจรนินาจาขึ้นในสังคม โดยเริ่มจากกระบวนการปลูกและสร้างกระแสข่าวลือไปทั่วเกือบทุกหมู่บ้านในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ และ ๔ อำเภอของจังหวัดสงขลา โดยเฉพาะในพื้นที่การจัดตั้งของขบวนการก่อความไม่สงบ กล่าวหาว่าในพื้นที่ได้มีโจรนินาจาเกิดขึ้นและออกอาละวาด เช่นฆ่าผู้คน ปล้นทรัพย์สิน และข่มขืนพี่น้องมาลายูมุสลิมในหมู่บ้าน ที่ได้ก็ตามที่มีปรากฏการณ์แห่งความรุนแรงเกิดขึ้นต่อพี่น้องมาลายูมุสลิม ก็จะมีกระบวนการสร้างกระแสข่าวลือให้แพร่สะพัดไปทั่วว่าเป็นฝีมือของโจรนินาจา และโจรนิจาจากลุ่มนี้ หากจับตัวส่งให้เจ้าหน้าที่ของรัฐก็จะถูกปล่อยตัวทุกครั้ง จนกระทั่งสังคมในจังหวัดชายแดนภาคใต้เต็มไปด้วยกระแสของความหวาดกลัว หวาดระแวง โกรธแค้นและเกลียดชังโจรนินาจาโดยที่สังคมหรือชุมชนยังไม่ทราบว่าโจรนินาจาคือใครหรือผู้ใดคนแน่ กระแสข่าวโจรนินาจาเกิดขึ้นโดยทั่วไปจนได้ระยะเวลาหนึ่งที่ขบวนการก่อความไม่สงบมองเห็นว่าสถานการณ์เกลียดกลัว หวาดระแวงโจรนินาจาได้กระจายตัวเกิดขึ้นในวงกว้าง และแพร่กระจายในสังคมจนความรู้สึกสுகองมแล้ว ขบวนการก่อความไม่สงบก็ตอบโจทย์โจรนินาจาให้กับสังคมด้วยการวางแผนสร้างสถานการณ์จับตัวเจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดนจากค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ที่ลงมาปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่จังหวัดนราธิวาส เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๔๖ ที่บ้านบือนังกือเปาะ ตำบลตันหยงมัส อำเภอระแงะ จังหวัดนราธิวาส กล่าวหาและสร้างกระแสข่าวลือว่าทั้ง ๒ คนนี้คือ โจรนินาจา ชาวบ้านบือนังกือเปาะได้จับตัวได้แล้ว ๒ คนและจะไม่ส่งตัวให้เจ้าหน้าที่รัฐเพราะจะถูกปล่อยตัว ชาวบ้านจึงได้รู้มทำร้ายด้วยความโกรธแค้น เกลียดชัง จนเสียชีวิตอย่างทารุณ ข่าวลือดังกล่าวได้กระจายตัวไปอย่างรวดเร็วในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้และ ๔ อำเภอของจังหวัดสงขลา ถือเป็นปฏิบัติการจิตวิทยาตอบสังคมพี่น้องมาลายูมุสลิมว่าโจรนินาจาที่พวกเขาทั้งเกลียดกลัว โกรธแค้น หวาดระแวงตลอดมา แท้จริงแล้วคือ เจ้าหน้าที่รัฐไทยนั่นเอง ท้ายที่สุดผลที่ตามมาทำให้พี่น้องประชาชนมาลายูมุสลิมโดยส่วนใหญ่แปรเปลี่ยนจากความเกลียดกลัว หวาดระแวงโจรนินาจามาเป็นเกลียดกลัว หวาดระแวงเจ้าหน้าที่รัฐแทน หันมาเป็นปฏิปักษ์กับเจ้าหน้าที่และรัฐไทยทันที เป็นการสร้างสถานการณ์เผชิญหน้าระหว่างรัฐกับประชาชนมาลายูมุสลิมในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้และ ๔ อำเภอของจังหวัดสงขลาโดยตรง การปฏิบัติการดังกล่าวของขบวนการก่อความไม่สงบจึงถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติการเพื่อเตรียมสังคมและประชาชนมาลายูมุสลิมทั้งหลายให้มีความพร้อมที่จะสนับสนุนการปฏิบัติการตอบโต้รัฐ ด้วยปฏิบัติการที่รุนแรงต่อไป

เมื่อขบวนการก่อความไม่สงบเล็งเห็นแล้วว่า โครงสร้างองค์กรการต่อสู้ทุกส่วนพร้อม สังคมและประชาชนมาลาญมุสลิมส่วนใหญ่พร้อมที่จะต่อสู้กับรัฐ โดยเฉพาะประชาชนในหมู่บ้าน ชายทุ่ง ขบวนการก่อความไม่สงบจึง “จุดดอกไม้ไฟแห่งการปฏิวัติขึ้นทันที โดยการปฏิบัติการปล้น ปืนของกองพันพัฒนาที่ ๔ เมื่อ ๔ มกราคม ๒๕๔๗” ถือเป็นจุดเริ่มต้นแห่งการก่อการปฏิวัติต่อรัฐ ไทยอย่างเปิดเผย แต่ยังคงปิดบังอำพรางองค์กรการต่อสู้หรือองค์กรปฏิวัติไว้ได้คืบต่อไป ท่ามกลาง ความสับสนงงง ของประชาชนในพื้นที่ และประชาชนทั่วประเทศ รวมทั้งเจ้าหน้าที่รัฐที่เกี่ยวข้อง ที่ลงมาปฏิบัติงานเพื่อแก้ปัญหาความรุนแรงในพื้นที่ว่าแท้จริงแล้วความรุนแรงเหล่านั้นเกิดจากใคร กัน และเขาเหล่านั้นต้องการอะไร การก่อเหตุรุนแรงด้วยวิธีการก่อการร้ายที่ไม่เปิดเผยตัวตนและ วัตถุประสงค์ ภายใต้นามสับสน ความหวาดระแวง และเกลียดกลัวเช่นนี้ รัฐยอมตกเป็นจำเลยต่อ สังคมทั้งในบ้านตนเองและอาจขยายตัวสู่ภายนอกประเทศได้เช่นกันและนำสู่การทำลายระบบแห่ง รัฐ(State System) ในที่สุด

บันไดขั้นที่ ๑: การดำเนินการปฏิวัติอย่างเต็มรูปแบบไปสู่ชัยชนะ ปี พ.ศ.๒๕๔๗ ถึง ปัจจุบัน(พ.ศ.๒๕๕๕)

ในขั้นนี้ถือเป็นขั้นการดำเนินสงครามปฏิวัติไปสู่เป้าหมายสุดท้ายของขบวนการก่อ ความไม่สงบคือการปลดปล่อยอำนาจอธิปไตย และประกาศเอกราชปัตตานีที่ครอบคลุมพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้และ ๔ อำเภอของจังหวัดสงขลา ภายใต้อายุทธศาสตร์หลัก และยุทธวิธีที่ สนับสนุนนั้นคือ ยุทธวิธีการปฏิบัติการก่อการร้ายที่ขยายวงกว้างไปทั่วพื้นที่ เพื่อทำลายระบบรัฐ (State System) ภายใต้อัตลักษณ์สงครามประชาชนและสงครามยืดเยื้อ ซึ่งในขั้นนี้มีงานที่ขบวนการก่อ ความไม่สงบใช้ขับเคลื่อนองค์กรการต่อสู้ และกลุ่มแนวร่วมทั้งหมด สนับสนุนงานการปฏิวัติ ทั้งสิ้น โดยเน้นงานหลัก ๒ ประการคือ

๑. งานขับเคลื่อนการปฏิบัติการของกองกำลังเพื่อสร้างสถานการณ์การก่อความไม่ สงบ ด้วยยุทธวิธีการก่อการร้ายทำลายระบบรัฐให้อ่อนแอสู่เป้าหมายสุดท้ายคือการเปลี่ยนแปลง ทางการเมืองปลดปล่อยอำนาจอธิปไตยไปสู่การจัดตั้งรัฐอิสระ ประกาศ “เอกราชปัตตานี” โดย ผสมผสานแนวคิด ๓ มิติ คือ ๑)งานการเมืองเข้มแข็งด้วยการขับเคลื่อนมวลชนแนวร่วม(อาเงาะ) ให้สามารถควบคุมสังคมได้ดีกว่า ควบคุมแนวคิดอุดมการณ์ของมวลชนได้ดีกว่า และให้มวลชน สนับสนุนการต่อสู้ได้ดีกว่า ๒) งานการทหารเข้มแข็งด้วยการขับเคลื่อนกองกำลัง(RKK) และ ๓) งานด้านการเมืองระหว่างประเทศเข้มแข็ง ขอกการสนับสนุนจาก UN เป็นขั้นสุดท้าย

๒.ดำรงความต่อเนื่องในการจัดตั้ง(Recruitment) สมาชิกเข้าสู่โครงสร้างองค์กรการ ต่อสู้ตลอดเวลาด้วยการขับเคลื่อนการปลุกกระดมบ่มเพาะ สร้างมวลชนและเยาวชน(เปอร์มูด)

อย่างไม่หยุดยั้ง เพื่อให้องค์กรการต่อสู้มีความเข้มแข็งต่อเนื่องอย่างยั่งยืน สามารถปฏิบัติการสร้างสถานการณ์ก่อความไม่สงบได้อย่างยืดเยื้อยาวนานตามหลักแห่งสงครามยืดเยื้อ

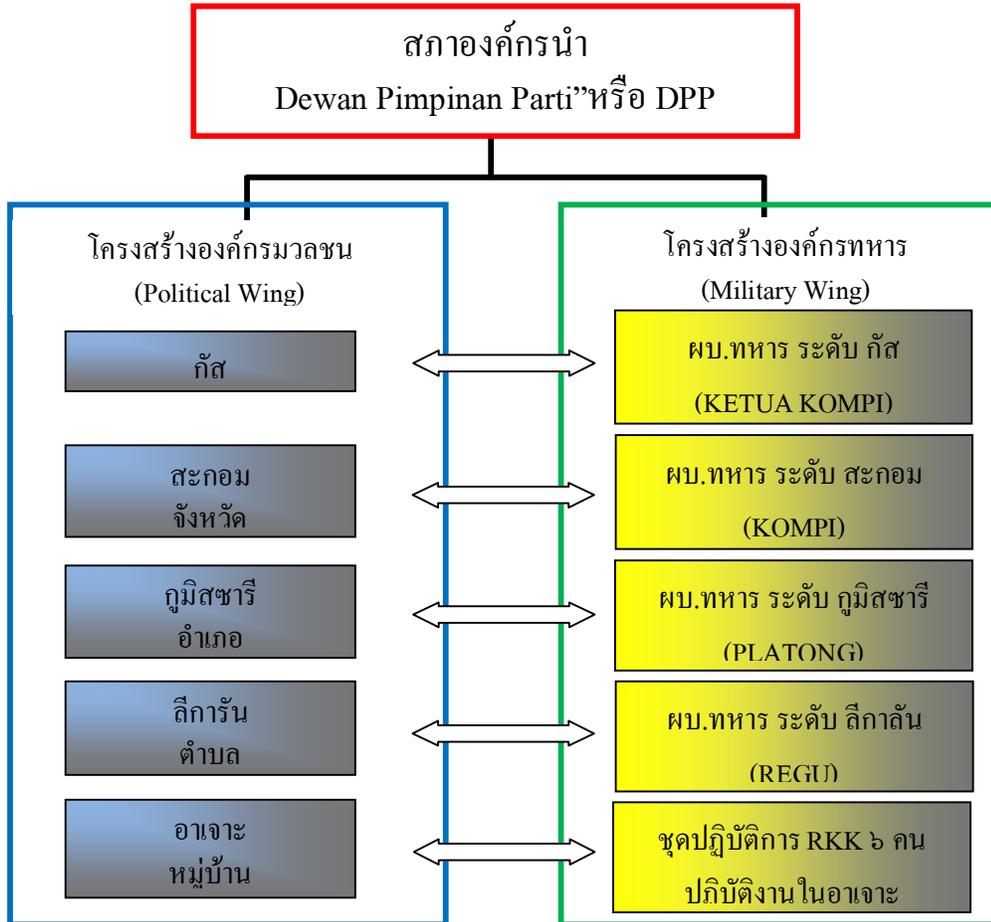
โดยสรุปแล้ว แผนการปฏิวัติ ๗ ขั้นตอนหรือบันได ๗ ขั้น คือลำดับขั้นตอนวิธีการและแผนการใช้เวลาที่กำหนดลำดับงานการสร้างองค์กรการต่อสู้ที่ทำให้เราได้มองเห็นถึงแนวคิดขั้นตอน การสร้างและพัฒนาองค์กรการต่อสู้ที่ชัดเจนขึ้น อีกทั้งความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างหลักๆ ในองค์กรการต่อสู้ โดยเฉพาะองค์กรการเมือง(Political Wing) กับองค์กรทางทหาร(Military Wing) ที่ถูกบูรณาการรวมกันแล้วจัดตั้งเป็นฐานปฏิบัติการในการก่อความไม่สงบในหมู่บ้านเชิงทุ่งของขบวนการก่อความไม่สงบนั่นเอง สำหรับโครงสร้างขององค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ เมื่อพิจารณาจากกรอบแนวคิดสงครามประชาชน ทั้งของ เหมา เจ๋อ ตุง และพลเอก โว เหวียน ชับ แล้วมีองค์ประกอบของโครงสร้างครบทั้ง ๓ องค์ประกอบที่สำคัญคือ

๑. องค์กรนำในการทำสงครามประชาชนคือ สภาองค์กรนำ ซึ่งใช้เรียกชื่อสภาองค์กรนำในภาษาอินโดนีเซียว่า “Dewan Pimpinan Parti” หรือ DPP นั่นเอง องค์กรนำหรือสภาองค์กรนำจะมีบทบาทสำคัญในการตัดสินใจ กำหนด แนวทางการต่อสู้ทั้งปวง ตลอดทั้งการควบคุม ชี้นำการขับเคลื่อนองค์กรมวลชน และองค์กรทหารตามยุทธศาสตร์ที่กำหนดไว้

๒. องค์กรมวลชน(Political Wing) มีบทบาทหน้าที่ขับเคลื่อนงานการต่อสู้ใน ๕ ยุทธศาสตร์และงานการควบคุมมวลชน กับให้มวลชนหลักพื้นฐานหรืออาเจาะ ทำหน้าที่เป็นฐานปฏิบัติการให้กองกำลังติดอาวุธในหมู่บ้านไปพร้อมๆกัน

๓. องค์กรทหารหรือกองกำลังติดอาวุธ(Military Wing) ซึ่งทำหน้าที่หลักสำคัญคือการปฏิบัติการก่อความไม่สงบในพื้นที่ด้วยยุทธวิธีการก่อการร้ายเป็นหลัก

แผนภาพที่ ๕ : แสดงโครงสร้างองค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ

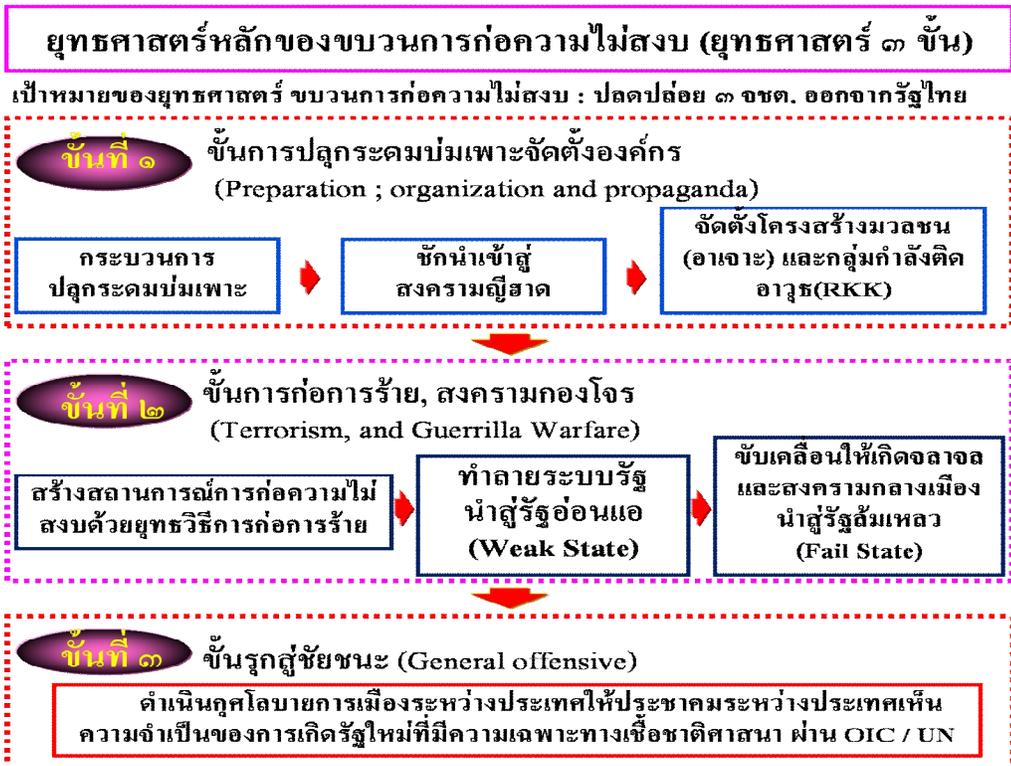
ยุทธศาสตร์และยุทธวิธีในการขับเคลื่อนองค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ

การศึกษาถึงยุทธศาสตร์การขับเคลื่อนองค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ ผู้วิจัยเห็นว่าจำเป็นที่เราต้องศึกษากรอบแนวคิดยุทธศาสตร์สงครามประชาชนเพื่อการปฏิวัติ โดยเฉพาะยุทธศาสตร์สงครามประชาชนของเหมา เจ๋อ ตุง และยุทธศาสตร์สงครามประชาชนของ พลเอก โว เหวียน ยับ ในเวียดนามใต้เพื่อรวมชาติเวียดนาม ที่ประยุกต์จากพื้นฐานแนวคิดของ สงครามประชาชนของ เหมา เจ๋อ ตุง และประสบความสำเร็จอย่างงดงามทั้งในจีนและในเวียดนาม จากการที่ผู้วิจัยไปตรวจค้นพบเอกสารสำคัญในการปะทะกับหัวหน้ากองกำลังติดอาวุธ (RKK) เมื่อ เดือนเมษายน ๒๕๔๕ ชื่อ นายอันเอนซาน นิกากิ เสียชีวิตในที่เกิดเหตุ บริเวณบ้านต้นหยงลิ้ม อําเภอระแงะ จังหวัดนราธิวาส และพบหนังสือเรื่อง “สงครามปฏิวัติของคอมมิวนิสต์จากเวียดนามห์ สู่วิเยดกง” ซึ่งเป็นเนื้อหาของการทำสงครามประชาชนตามแนวคิดของพลเอก โว เหวียน ยับ ทั้งการจัดตั้งกองทัพเวียดนามห์เพื่อปลดปล่อยฝรั่งเศสสู่การประยุกต์ทฤษฎีสงครามประชาชนของ เหมา เจ๋อ ตุง จัดตั้งกองกำลังเวียดนามห์ในการทำสงครามปลดปล่อยสหรัฐอเมริกากับพันธมิตร เพื่อรวมชาติเวียดนาม ทำให้ผู้วิจัยเชื่อว่ากรอบแนวคิดของพลเอก โว เหวียน ยับ ที่ทำสงครามประชาชนปลดปล่อยสหรัฐอเมริกาเพื่อรวมชาติเวียดนาม มีอิทธิพลในการสร้างกรอบแนวคิดให้ขบวนการก่อความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย นำมาประยุกต์ใช้ในการต่อสู้เพื่อปลดปล่อยอำนาจอธิปไตย และสถาปนาอำนาจอธิปไตยขึ้นเหนือดินแดน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้และ ๔ อำเภอของจังหวัดสงขลา ซึ่งผู้วิจัยได้ทบทวนและศึกษากรอบแนวคิดสงครามประชาชนของพลเอก โว เหวียน ยับ อย่างละเอียดแล้วในบทที่ ๒ จากกรอบแนวคิดในระดับยุทธศาสตร์การทำสงครามประชาชนของ พลเอก โว เหวียน ยับ ในเวียดนามใต้ และนำมาพิจารณาร่วมกับขั้นการปฏิวัติ ๗ ขั้นตอนหรือบันได ๗ ขั้น ที่ได้กล่าวอย่างละเอียดในหัวข้อที่ผ่านมา เราพบว่าขั้นการทำสงครามปฏิวัติ ๗ ขั้นตอนหรือบันได ๗ ขั้นของขบวนการก่อความไม่สงบได้พัฒนารากฐานของกรอบแนวคิดมาจากสงครามประชาชนของพลเอก โว เหวียน ยับ นั่นเอง ดังนั้นกรอบแนวทางยุทธศาสตร์ของขบวนการก่อความไม่สงบที่กำหนดการขับเคลื่อนการต่อสู้เพื่อปลดปล่อยรัฐไทยจึงตั้งอยู่บนพื้นฐานแนวคิดทางยุทธศาสตร์ของสงครามประชาชนที่กล่าวถึงนี้เช่นกัน โดยแบ่งได้เป็น ๒ ระดับ คือ ๑) กรอบยุทธศาสตร์หลัก และ ๒) ยุทธศาสตร์รองซึ่งประกอบด้วยยุทธศาสตร์ย่อย ๕ ยุทธศาสตร์ ตามที่ผู้วิจัยได้กล่าวถึงข้างแล้ว (สัมภาษณ์พิเศษนายอาบู ชารีฟอดีตสมาชิกองค์กรมวลชนระดับ “สะกอม” ; กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑) ซึ่งแต่ละยุทธศาสตร์มีสาระสำคัญดังนี้ :-

๑. ยุทธศาสตร์หลัก : ยุทธศาสตร์ ๓ จังหวะก้าว

ถือเป็นยุทธศาสตร์แม่บทที่ครอบคลุมแนวคิดของบันได ๗ ขั้นและควบคุมการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์รองทุกยุทธศาสตร์ ควบคุมเป้าหมายการปฏิบัติการทางยุทธวิธีของกองกำลังติดอาวุธ มิให้การปฏิบัติการก่อการร้ายเหล่านั้นกระทบต่อเป้าหมายและกรอบยุทธศาสตร์หลักที่กำหนดไว้ในแต่ละขั้น ซึ่งถือว่าเป็นจังหวะก้าวของสถานการณ์สงครามประชาชนเพื่อการปฏิบัติของขบวนการก่อความไม่สงบ จะก้าวเดินไปตามจังหวะก้าวเหล่านั้นที่มีสถานการณ์เป็นตัวกำหนด จังหวะก้าวนั่นเอง ยุทธศาสตร์หลักถูกกำหนดกรอบพื้นฐานมาจากแนวคิดทางยุทธศาสตร์ทหารในสงครามประชาชนของพลเอกโว เหวียน ยับ และเมื่อมาพิจารณาและวิเคราะห์ร่วมกับขั้นการทำสงครามปฏิวัติ ๗ ขั้นตอนหรือบันได ๗ ขั้น และปรากฏการณ์แห่งความรุนแรงในเชิงประจักษ์ (Empirical) ในห้วง ๘ ปีที่ผ่านมา พบว่ากรอบยุทธศาสตร์หลักของขบวนการก่อความไม่สงบได้กำหนดไว้ ๓ ขั้น หรือ ๓ จังหวะก้าวเช่นกัน ดังนี้:-

แผนภาพที่ ๑๐ : แสดงโครงสร้างยุทธศาสตร์หลักหรือยุทธศาสตร์ ๓ จังหวะก้าวของขบวนการก่อความไม่สงบในการต่อสู้กับรัฐไทย

อ้างอิง : การสัมภาษณ์พิเศษนายอาบู ชารีฟอดีตสมาชิกองค์กรมวลชนระดับ “สะกอม” ; กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

ขั้นที่ ๑: ขั้นเตรียมการ ; จัดตั้งองค์กร ; การโฆษณาชวนเชื่อ(Preparation ; organization and propaganda)

ในยุทธศาสตร์ขั้นที่ ๑ ถือเป็นขั้นรับทางยุทธศาสตร์ที่ขบวนการก่อความไม่สงบยังไม่มีความพร้อมใดๆ ที่จะต่อสู้กับฝ่ายรัฐบาลได้เลย จึงตกอยู่ในสถานการณ์รับทางยุทธศาสตร์ ในขั้นนี้ถือเป็นขั้นการเตรียมความพร้อมในการจัดตั้งองค์กรการต่อสู้ โดยเน้นการปลุกกระดมบ่มเพาะและงานการโฆษณาชวนเชื่อ(Propaganda) เพื่อเก็งตัว คัดเลือก ชักชวน(Recruitment) บุคคลเป้าหมายเข้าสู่การเป็นสมาชิกหลักขององค์กรการต่อสู้ ทั้งองค์กรมวลชนและองค์กรทางทหาร บุคคลเป้าหมายที่ผ่านขั้นตอนการเข้าสู่การเป็นสมาชิกขององค์กรการต่อสู้แล้วอย่างสมบูรณ์ ถือว่าบุคคลเหล่านั้นเป็นมวลชนหลักแห่งการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบนั่นเอง การขับเคลื่อนในยุทธศาสตร์ขั้นที่ ๑ นี้ จะเน้นการขับเคลื่อนตามบันไดขั้นที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ของบันได ๗ ขั้นตามที่ผู้วิจัยได้กล่าวถึงแล้ว สิ้นสุดของยุทธศาสตร์ขั้นที่ ๑ นี้ ด้วยการที่ขบวนการก่อความไม่สงบสามารถจัดตั้งองค์กรการต่อสู้ขั้นสำเร็จและค่อนข้างสมบูรณ์ โดยใช้หมู่บ้านชายทุ่งเป็นหมู่บ้านเป้าหมายในการจัดตั้ง ขบวนการก่อความไม่สงบเริ่มต้นดำเนินการยุทธศาสตร์ขั้นที่ ๑ ด้วยบันไดขั้นที่ ๑ และ ๒ ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๒๗ และเสร็จสิ้นสมบูรณ์ในปี พ.ศ.๒๕๔๗ รวมระยะเวลา ๒๐ ปีเต็ม(สัมภาษณ์พิเศษนายอาบู ชารีฟอดีตสมาชิกองค์กรมวลชนระดับ “สะกอม” ; กุมภภาพันธุ์ ๒๕๕๓) และถือว่าขบวนการก่อความไม่สงบมีความพร้อมที่สุดที่จะก้าวเข้าสู่ยุทธศาสตร์ขั้นที่ ๒ ต่อไป

ขั้นที่ ๒: ขั้นการก่อความไม่สงบด้วยการก่อการร้ายและสงครามกองโจร(Terrorism, and Guerrilla Warfare)

เป็นขั้นที่ขบวนการก่อความไม่สงบเห็นแล้วว่า สถานการณ์สุกงอมมีความพร้อมที่ก้าวเข้าสู่การจุดดอกไม้ไฟแห่งการปฏิวัติ ด้วยการปฏิบัติการก่อความไม่สงบให้เห็นเชิงประจักษ์ ด้วยกิจกรรมหลักสำคัญ ๒ ประการคือ การปฏิบัติการก่อการร้าย(Terrorism) และสงครามกองโจรในหมู่บ้านชนบท(Guerrilla Warfare) ผสมผสานการโฆษณาชวนเชื่อ(Propaganda) ที่ปฏิบัติการมาอย่างเข้มข้น ตั้งแต่ยุทธศาสตร์ขั้นที่ ๑ แล้ว แต่ในยุทธศาสตร์ขั้นที่ ๒ การโฆษณาชวนเชื่อกระทำเพื่อสนับสนุนความชอบธรรมในการปฏิบัติการทางทหาร ที่มีกิจกรรมก่อการร้ายและสงครามกองโจร เพื่อให้มวลชนหลักเกิดความมั่นใจต่อปฏิบัติการของขบวนการก่อความไม่สงบและแนวร่วมประชาชนทั่วไปให้การสนับสนุนโดยไม่เสียมวลชน แต่การปฏิบัติที่กระทบต่อมุสลิมด้วยกัน เช่น การลอบสังหารผู้นำที่ต่อต้านขบวนการก่อความไม่สงบ เป้าหมายการโฆษณาชวนเชื่อก็จะใส่ร้ายป้ายสีเจ้าหน้าที่รัฐทันที โดยการปฏิบัติการกลุ่มนักรบจะแต่งกายเลียนแบบเจ้าหน้าที่รัฐ เช่น

เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหารพราน ทหารหลัก เป็นต้น เพื่อให้ผู้ที่เห็นเหตุการณ์เชื่อว่าเป็นเจ้าหน้าที่รัฐจริงๆ และเป็นต้นตอของการกระจายข่าวลือที่น่าเชื่อถือ นอกจากนั้นการปฏิบัติการในขั้นนี้ ขบวนการก่อความไม่สงบยังมีเป้าหมายของการ โฆษณาชวนเชื่อด้วยการสื่อสารข้อมูลแห่งความรุนแรงที่เกิดขึ้นในพื้นที่และกระทบต่อพี่น้องมุสลิมไปสู่ประชาคมระหว่างประเทศ โดยเฉพาะกลุ่มประเทศองค์การความร่วมมืออิสลาม หรือ Organization of Islamic Cooperation: OIC อย่างเป็นขั้นตอนและเป็นกระบวนการ ทั้งนี้เพื่อเปิดพื้นที่การดำเนินยุทธศาสตร์ในเวทีการเมืองระหว่างประเทศให้ได้เปรียบ และมีความชอบธรรมที่จะให้ องค์การความร่วมมืออิสลาม(OIC)หรือองค์การสหประชาชาติ(UN) เข้ามามีบทบาทในขั้นสุดท้ายของยุทธศาสตร์หลัก ซึ่งเป็นขั้นการรุกผู้ชัยชนะนั่นเอง

ในยุทธศาสตร์ขั้นที่ ๒ ถือเป็นปฏิบัติการตามบันไดขั้นที่ ๖ และ ๗ ของบันได ๗ ขั้น เปิดการปฏิบัติการก่อความไม่สงบด้วยการปล้นปืนกองพันพัฒนาที่ ๔ เมื่อ ๔ มกราคม ๒๕๔๗ ซึ่งถือเป็นการ “จุดดอกไม้ไฟแห่งการปฏิวัติ” แล้ว ขบวนการก่อความไม่สงบก็ปฏิบัติการสร้างเหตุรุนแรงอย่างต่อเนื่อง โดยไม่เลือกเป้าหมาย ถือเป็นการสร้างสถานการณ์ปฏิวัติให้เกิดความต่อเนื่องไปสู่เป้าหมายหลักคือ “เอกราชปัตตานี” การก่อความไม่สงบที่ไม่เลือกเป้าหมายเช่นนี้ก็เพื่อทำลายระบบรัฐ(State System) ให้เกิดความอ่อนแอ ทั้งที่เกิดจากปัจจัยภายในกลไกรัฐเองที่มักจะมี ความขัดแย้งแข่งขันกล่าวหาตนเองโทษกันไปโทษกันมา ไม่เกิดเอกภาพ ถึงขั้นไม่สามารถบูรณาการ การปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบนั้นได้ และปัจจัยภายนอกที่ประชาชนในพื้นที่หรือประชาชนนอกพื้นที่ภายในประเทศ รวมทั้งประชาคมระหว่างประเทศ เริ่มไม่มั่นใจใน ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตน ไม่มั่นใจในความเข้มแข็งของระบบรัฐที่จะคุ้มครอง หรือหยุดยั้งสถานการณ์การก่อความไม่สงบได้ หากเราปล่อยให้การปฏิบัติการก่อความไม่สงบ กระทบต่อปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกของระบบรัฐตามที่กล่าวแล้ว ถือได้ว่าขบวนการก่อความไม่สงบประสบความสำเร็จในการทำลายระบบแห่งรัฐ ชักนำเราเข้าสู่สถานการณ์ “รัฐอ่อนแอ” (Weak State) เมื่อเป็นเช่นนั้นในยุทธศาสตร์ขั้นนี้ ขบวนการก่อความไม่สงบอาจสร้างสถานการณ์ของการก่อจลาจลหรือสงครามกลางเมือง(Civil War) ระหว่างเชื้อชาติและศาสนาขึ้นมาได้ เพื่อพัฒนาความรุนแรงของสถานการณ์ไปสู่ “สภาพอนาธิปไตย”(Anarchy) ที่ระบบแห่งรัฐไม่สามารถหยุดยั้งหรือแก้ไขสถานการณ์เหล่านั้นได้ และประชาคมระหว่างประเทศมองว่า ระบบแห่งรัฐไทย ประสบความล้มเหลวต่อการยุติสถานการณ์เหล่านั้น จนอาจทำให้องค์การสหประชาชาติ(United Nations : UN)ลงมติว่าเราเป็น “รัฐล้มเหลว”(Fail State) ถึงขั้นนี้ถือเป็นขั้นสุดท้ายแห่งชัยชนะของ ขบวนการก่อความไม่สงบที่จะรุกเข้าสู่ขั้นที่ ๓ ของยุทธศาสตร์หลัก คือเข้าสู่ชัยชนะนั่นเอง

จากที่กล่าวแล้วในจังหวะก้าวของยุทธศาสตร์ขั้นที่ ๒ ของขบวนการก่อความไม่สงบ ถือได้ว่าขบวนการก่อความไม่สงบยังไม่บรรลุเป้าหมายในการทำลายระบบรัฐไทย ให้เข้าสู่ภาวะของรัฐอ่อนแอ(Weak State)ได้ ประชาชนภายในประเทศและประชาคมระหว่างประเทศยังมีความเชื่อมั่นในระบบแห่งรัฐไทยโดยส่วนใหญ่ แต่ทั้งนี้และทั้งนั้นเราจะประมาทไม่ได้โดยเด็ดขาด เรามีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องขจัดปัจจัยภายในที่จะทำให้ระบบแห่งรัฐเกิดความอ่อนแอเป็นความเร่งด่วนลำดับต้นๆ นั่นคือไม่ให้เกิดความขัดแย้ง แข่งขัน โทษกันไปโทษกันมากภายในกลไกรัฐเอง ด้วยการเร่งทำความเข้าใจกับกลไกรัฐทุกส่วนที่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหาเพื่อให้ระบบแห่งรัฐมีความเข้มแข็งหยุดยั้งความรุนแรงนั้นได้

ขั้นที่ ๓: ขั้นการรุกสู่ชัยชนะ(General offensive)

ขั้นนี้หากมองในกรอบแนวคิดยุทธศาสตร์สงครามประชาชนของทั้ง เหมา เจ๋อตง หรือพลเอก โว เหวียน ชัป ก็ตาม การรุกสู่ชัยชนะของยุทธศาสตร์นี้จะก่อสงครามตามแบบด้วยกำลังรบขนาดใหญ่ เพื่อแย่งยึดอำนาจรัฐ(Conventional War) แต่สำหรับขบวนการก่อความไม่สงบรุกสู่ชัยชนะด้วยการทำลายระบบรัฐให้มีสถานะเป็นรัฐล้มเหลว(Fail State) และดำเนินกุศโลบายทางการเมืองผลักดันให้ UN ลงมติเข้าแทรกแซงเพื่อการยุติสภาพอนาธิปไตยในไทย และมองเห็นความจำเป็นของการเกิดรัฐใหม่ที่มีความจำเพาะทางด้านเชื้อชาติและศาสนา อันนำไปสู่การลงประชามติแยกตัวต่อไป ตามวิถีการแยกตัวของติมอร์ ติมอร์ และซูดานใต้ที่ปรากฏให้เห็นในเชิงประจักษ์มาแล้วนั่นเอง

ดังนั้นกรอบและจังหวะก้าวของยุทธศาสตร์ของขบวนการก่อความไม่สงบตามที่กล่าวมาแล้ว สามารถทำให้เรามองเห็นถึงเป้าหมาย วิธีการ การขับเคลื่อนสถานการณ์การก่อความไม่สงบของกลุ่มผู้ก่อการกลุ่มนี้ได้ชัดเจนขึ้น ถึงแม้กลุ่มผู้ก่อการยังไม่สามารถพัฒนาสถานการณ์ตามจังหวะก้าวของยุทธศาสตร์หลักนี้ได้ แต่เราจะประมาทมิได้โดยเด็ดขาด และจำเป็นต้องร่วมกันหยุดยั้ง ทำลาย หรือสลายขบวนการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์(Movement) ของกลุ่มนี้ให้ได้โดยเร็วที่สุด มิฉะนั้นการสร้างสถานการณ์การก่อการร้ายที่ดูเหมือนจะรุนแรงขึ้นและไร้ขอบเขต อาจเป็นปัจจัยหนุนเนื่องที่สำคัญต่อการทำลายระบบแห่งรัฐเข้าสู่สถานะของรัฐอ่อนแอได้ไม่ยากนัก

เมื่อเราพิจารณาการขับเคลื่อน ขั้นตอนการปฏิวัติ ๗ ขั้นตอน หรือบันได ๗ ขั้น ประกอบการพิจารณายุทธศาสตร์หลักทั้ง ๓ ขั้นของขบวนการก่อความไม่สงบอย่างรอบด้านแล้ว สามารถสรุปได้ว่า “ขบวนการก่อความไม่สงบได้กำหนดให้หมู่บ้านชายทุ่งหรือหมู่บ้านชนบท เป็นฐานแห่งการต่อสู้และพื้นที่เขตเมือง ถนน เส้นทางคมนาคมในพื้นที่ชุมชน ในหมู่บ้าน พื้นที่หมู่บ้านเชิงเขา คือพื้นที่การรบนั่นเอง” เมื่อเป็นเช่นนี้ การทำลายหรือสลายฐานการต่อสู้ของขบวนการก่อ

ความไม่สงบในหมู่บ้านชายทุ่ง พร้อมๆกับการกำหนดมาตรการในการต่อสู้และป้องกันพื้นที่ในเขตเมืองและชุมชนที่ถูกกำหนดให้เป็นพื้นที่ปฏิบัติการของกลุ่มปฏิบัติการ(RKK) ในเชิงบูรณาการอย่างเป็นระบบ ให้สอดคล้องกับยุทธวิธี หรือเทคนิควิธีการการปฏิบัติการของกองกำลังหรือ RKK ในการปฏิบัติการก่อการร้ายหรือกองโจรในเขตชุมชนคือปัจจัยสำคัญของรัฐ ที่จะควบคุมสถานการณ์และลดการเผชิญหน้า(Confrontation) ลง เป็นลำดับนั่นเอง

๒. ยุทธศาสตร์รอง : ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์ย่อย ๕ ยุทธศาสตร์

ยุทธศาสตร์รองทั้ง ๕ ยุทธศาสตร์ของขบวนการก่อความไม่สงบ จะเป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนองค์กรการต่อสู้ทั้งองค์กรมวลชน(Political Wing) และองค์กรทางทหาร(Military Wing) ในเชิงบูรณาการไปสู่เป้าหมายสุดท้าย ดังนั้น ๕ ยุทธศาสตร์จะถูกขับเคลื่อนอยู่ในพื้นที่ที่เป็นฐานการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบที่มีอาเจาะ(AJAK) เป็นโครงสร้างหลักในการขับเคลื่อน และมีกองกำลังปฏิบัติการ(RKK)เป็นผู้ปฏิบัติการในทางทหารตามยุทธศาสตร์การโจรสัตกภาพ เพื่อการป้องกันมวลชนซึ่งจะกล่าวถึงต่อไป ยุทธศาสตร์รองทั้ง ๕ ยุทธศาสตร์ของขบวนการก่อความไม่สงบจะทำหน้าที่ใน ๒ นัย ดังนี้ คือ

๑. สนับสนุนการสร้างและพัฒนาองค์กรการต่อสู้ให้เกิดความมั่นคงเข้มแข็งและยั่งยืน สนับสนุนการทำสงครามยืดเยื้อ

๒. ขับเคลื่อนการก่อสถานการณ์ความรุนแรงให้เป็นสถานการณ์เผชิญหน้ากับรัฐ(Confrontation) ภายใต้กรอบยุทธศาสตร์ ๑ จังหวะก้าวที่กล่าวแล้ว

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ๕ ยุทธศาสตร์หลักที่พูดถึงนี้ มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดและมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าบันได ๗ ขั้น จะขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดไม่ได้ ถ้าสิ่งหนึ่งสิ่งใดขาดตกบกพร่องมีจุดอ่อนก็จะทำให้อีกสิ่งหนึ่งมีปัญหา เกิดความอ่อนแอและอาจล่มสลาย ได้เช่นกัน ในทัศนะของผู้วิจัยแล้วอาจพูดได้ว่าบันได ๗ ขั้นและ ๕ ยุทธศาสตร์คือหัวใจสำคัญของสงครามปฏิวัติของขบวนการก่อความไม่สงบเลยทีเดียว และหากเราสามารถทำความเข้าใจกับมันอย่างแท้จริงแล้ว เชื่อว่าจะหาหนทางไปสู่การเอาชนะและยุติสถานการณ์ความรุนแรงภายใต้กรอบสถานการณ์สงครามปฏิวัติของขบวนการนี้ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของเราได้อย่างไม่ยากนัก สำหรับสาระสำคัญของงาน ๕ ยุทธศาสตร์ มีดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ : ยุทธศาสตร์ประชากร

เป็นยุทธศาสตร์ที่ขับเคลื่อนให้นักปฏิวัติหรือสมาชิกของขบวนการก่อความไม่สงบ เข้าถึงประชาชนมาลายูมุสลิมเป็นรายบุคคล คลุกคลีใกล้ชิดกับประชาชนเพื่อเก็บข้อมูลบุคคล ซึ่งถือเป็นข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญและเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดของการก่อตัวพัฒนาองค์กรการต่อสู้ใน

สงครามประชาชน เป็นยุทธศาสตร์ที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลางของเป้าหมาย การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์นี้ มีประเด็นหลักที่ต้องจัดทำข้อมูลประชากรอย่างละเอียดถูกต้อง ๓ ประเด็นสำคัญ :-

๑. ประชากรมีจำนวนเท่าใด(จำแนก ชาย, หญิง, เด็ก, คนแก่)
๒. ประชากรอยู่ที่ไหน, ทำอะไร, อยู่อย่างไร
๓. ประชากรคิดอย่างไร ต่อด้านรัฐไทยหรือต่อต้านขบวนการ

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ : ยุทธศาสตร์สังคม

ยุทธศาสตร์สังคมจะกำหนดขึ้นเพื่อให้ นักต่อสู้ เก็บรวบรวมข้อมูลต่อเนื่องจากยุทธศาสตร์ประชากร ที่เน้นการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการเข้าถึงประชาชนมาลาญมุสลิมเป็นรายบุคคลเป็นหลัก ส่วนยุทธศาสตร์สังคมจะเน้นให้นำข้อมูลรายบุคคลมาสู่การบูรณาการให้มองปัญหาภาพรวมในระดับชุมชนหรือสังคมและถือเป็นข้อมูลสำคัญต่องานการปฏิวัติภายใต้กรอบสงครามประชาชนอีกเช่นกัน ยุทธศาสตร์สังคมขบวนการได้จัดแบ่งประเด็นหลักไว้ ๓ ประการเช่นกันคือ

๑. ยุทธศาสตร์สังคมด้านพัฒนา :

หากเราฟังโดยผิวเผินแล้วคิดว่าเป็นเรื่องการพัฒนาสังคม โดยปกติ แต่แท้จริงแล้วหาเป็นเช่นนั้นไม่ ยุทธศาสตร์สังคมด้านพัฒนาที่กล่าวถึงนี้ แท้จริงแล้วหมายถึง “การพัฒนาแนวคิด” ให้ประชาชนหันมาสนับสนุนงานสงครามปฏิวัติของขบวนการเป็นหลัก โดยแบ่งเป็นประเด็นย่อย ๒ ประการคือ

- ๑.๑ การพัฒนาเพื่อเพิ่มจำนวนสมาชิกและขยายฐานสนับสนุนจากประชาชน
- ๑.๒ การให้ความรู้ในเรื่องเป้าหมายอุดมการณ์ และเชื่อว่าการขับเคลื่อนงาน

ปฏิวัติของขบวนการเป็นความชอบธรรมของประชาชนเชื้อชาติมาลาญปัตตานี

๒ ยุทธศาสตร์สังคมด้านการศึกษา :

การศึกษาในที่นี้หมายถึง การรณรงค์ให้ประชาชนส่งบุตร-หลานเข้าศึกษาสายศาสนาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนา หรือที่ป้อนะให้มาก สร้างและพัฒนาให้เกิดกระแสมโนมส่งบุตร-หลานเข้าศึกษาตามแนวทางที่ขบวนการต้องการ ทั้งนี้เพื่อสนับสนุนและเอื้อต่องานการจัดตั้งเปอร์มูดอและพัฒนาเป็นกองกำลังปฏิบัติการ(RKK)ของขบวนการในขั้นการจัดตั้งองค์กรการต่อสู้

๓. ยุทธศาสตร์สังคมด้านอาชีพ :

รณรงค์ให้ประกอบอาชีพที่สามารถทุ่มเทเวลาส่วนใหญ่ให้กับขบวนการและอาชีพนั้นมีเวลาอยู่ติดกับพื้นที่ชุมชน หมู่บ้านตนเองให้มาก เพื่อสนับสนุนการปฏิวัติ

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ : ยุทธศาสตร์ด้านการเงินหรือเศรษฐกิจของขบวนการ

ในยุทธศาสตร์นี้ขบวนการทราบดีว่า หากต้องทำสงครามยืดเยื้อยาวนานแล้ว จำเป็นต้องวางยุทธศาสตร์ด้านการเงินและเศรษฐกิจของขบวนการด้วยหลักการพึ่งตนเองเป็นหลัก จึงจะมีความยั่งยืน โดยแบ่งกิจกรรมการสร้างฐานการเงินและเศรษฐกิจในการต่อสู้ของขบวนการใน ๓ ลักษณะคือ

๑. เก็บเงินวันละบาทจากสมาชิก : ถือเป็นรายได้สำคัญของขบวนการ โดยมีอาเจจะเป็นผู้รับผิดชอบรวบรวมส่งองค์กรนำเก็บรวบรวมไว้ใช้เมื่อจำเป็นและถือเป็นหน้าที่ของอาเจะที่จะรณรงค์ให้สมาชิกร่วมบริจาคด้วยศรัทธา

๒. เก็บเงินรายได้จากชุมชน : เป็นเงินที่อาเจะเป็นผู้เก็บรวบรวมที่เกิดจากรายได้ของหมู่บ้านหรือชุมชน ซึ่งมีลักษณะการเก็บคล้ายๆกับภาษีรายได้ อาจเก็บเป็นบุคคลหรือเป็นครัวเรือนก็ได้แต่ไม่มากนัก เช่น กำไรจากการกรีดยาง การค้าขายในหมู่บ้าน หรืออื่นๆ รายได้ส่วนนี้ อาเจะจะเป็นผู้นำไปใช้บริหารและขับเคลื่อนงานในอาเจะ

๓. เงินบริจาคและทำธุรกิจอำพราง แบ่งเป็น

๓.๑ ภายในประเทศถือเป็นการชะกาด(การบริจาคด้วยศรัทธา) ที่ให้ นอกเหนือจากการบริจาควันละบาทจากผู้ที่มีรายได้สูง ร่ำรวย และสนับสนุนขบวนการ

๓.๒ ภายนอกประเทศ ได้จากการบริจาคจากประชาชนมาลาญมุสลิมที่ไปอยู่ในต่างประเทศ เช่น ไปประกอบอาชีพที่ต่างประเทศ เป็นต้น เงินส่วนนี้จะบริจาคตรงให้กับองค์กรนำของขบวนการ และไม่รับเงินบริจาคจากองค์กรระหว่างประเทศ

๓.๓ ธุรกิจอำพรางบังหน้า เช่น การลักลอบค้าขายชายแดน คำน้ำมันเถื่อน และอื่นๆ เป็นต้น

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ : ยุทธศาสตร์ด้านการข่าว

ในยุทธศาสตร์นี้เมื่อพิจารณาจากเนื้อหาสาระของยุทธศาสตร์แล้ว มุ่งสู่เป้าหมาย ๒ ประการ

๑. สนับสนุนยุทธศาสตร์การป้องกันมวลชนของขบวนการ ทั้งที่เกิดจากการเมืองในความพยายามที่จะเข้าถึงประชาชนของรัฐ กับจากกลุ่มประชาชนที่ไม่เห็นด้วยและพยายามต่อต้านขบวนการซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นงานการโฆษณาชวนเชื่อ(Propaganda) และงานสงครามข้อมูลข่าวสาร(IO) เป็นหลัก

๒. สนับสนุนการปฏิบัติการทางยุทธวิธีของกองกำลังปฏิบัติการ(RKK) โดยเฉพาะเทคนิควิธีการการเก็บรวบรวมข้อมูลในยุทธศาสตร์งานการข่าวที่ประกอบด้วยหลักการสำคัญ ๔

ประการคือ ๑) การราวด์(Round), ๒) การ โปสต์(Post), ๓) เอเจน(Agen), และ ๔) อรวี(Aravi) ซึ่งทั้ง ๔ ประการนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงอย่างละเอียดในหัวข้อการฝึก-อบรมสมาชิกของขบวนการต่อไป และถือเป็นเทคนิควิธีการรวบรวมข้อมูลข่าวกรองเป้าหมายทางยุทธวิธีให้แก่กองกำลังปฏิบัติการ (RKK) ซึ่งถือเป็นข่าวกรองการรบด้วย

เมื่อพิจารณาจากเป้าหมายสำคัญ ๒ ประการของยุทธศาสตร์ด้านการข่าวแล้ว เราพอจะสรุปได้ว่าผู้ปฏิบัติการรวบรวมข้อมูลข่าวกรองการรบสนับสนุนการปฏิบัติการทางยุทธวิธี โดยเฉพาะเทคนิคทั้ง ๔ วิธีการ อย่างน้อยก็ต้องเป็นเปอร์มูดที่ผ่านการฝึกขั้นเปอร์มูดมาแล้วหรือ กองกำลังปฏิบัติการ(RKK) ในทัศนะของผู้วิจัยแล้วมองว่า หน่วยระดับยุทธวิธีหรือกำลังรบหลักของรัฐบาลส่วนทุกระดับ มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเรียนรู้ และทำความเข้าใจอย่างถ่องแท้ต่อเทคนิควิธีการรวบรวมข้อมูลทั้ง ๔ ประการนี้ให้เข้าใจ เพราะทั้ง ๔ ประการนี้มีส่วนประกอบที่ทำให้ กองกำลังปฏิบัติการ(RKK)พร้อมปฏิบัติการต่อเป้าหมายอย่างสมบูรณ์ภายใต้ปัจจัยสำคัญคือ “เป้าหมายชัด โอกาสมี ทางหนีพร้อม” กองกำลังปฏิบัติการ(RKK)จะปฏิบัติการทางยุทธวิธีต่อเป้าหมายนั้นทันที หากหน่วยกำลังทางยุทธวิธีของฝ่ายรัฐหรือฝ่ายเจ้าหน้าที่รัฐ เรียนรู้และเข้าใจเทคนิควิธีการเหล่านี้อย่างถ่องแท้แล้ว จะสามารถทำลายหลักการสำคัญ ๔ ประการนั้นได้ก่อนที่จะทำให้องค์ประกอบของเป้าหมายพร้อมปฏิบัติการจะทำให้ลดการสูญเสียของฝ่ายเราได้เป็นอย่างดี และอาจนำไปสู่ความสามารถในการควบคุมสถานการณ์ความรุนแรงอันเป็นพื้นฐานสำคัญของฝ่ายรัฐ ที่จะรุกทางการเมืองเข้าสู่ประชาชนในหมู่บ้านหรือชุมชน ได้อย่างมีพลัง

ตามที่กล่าวแล้วผู้วิจัยเห็นว่ายุทธศาสตร์ด้านการข่าวมีความสำคัญต่องานการขับเคลื่อนการปฏิวัติ และสนับสนุนยุทธศาสตร์ที่ ๕ คือยุทธศาสตร์การป้องกันมวลชน ได้พร้อมๆกับสนับสนุนข่าวกรองการรบให้กับกองกำลังปฏิบัติการ(RKK)ให้พร้อมปฏิบัติการต่อเป้าหมายด้วยความสมบูรณ์ ดังนั้นกลไกรัฐที่ประกอบเป็นองค์กรของรัฐทั้งกองอำนาจการรักษาความมั่นคงภายในภาค ๔ ส่วนหน้า และศูนย์อำนาจการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ จำเป็นต้องศึกษาหรือให้ความรู้ในเทคนิควิธีการด้านการข่าวกรองในยุทธศาสตร์ด้านการข่าว โดยเฉพาะต่อผู้บังคับหน่วยและกำลังพลในส่วนของกำลังติดอาวุธของรัฐในทุกระดับที่ปฏิบัติการกิจใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้และ ๔ อำเภอของจังหวัดสงขลา

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ : ยุทธศาสตร์การป้องกันมวลชน

ในทัศนะของผู้วิจัยแล้วเห็นว่ายุทธศาสตร์การป้องกันมวลชน ถือได้ว่าจะเป็นยุทธศาสตร์ที่มีความสำคัญมากที่สุดต่อการดำรงองค์กรปฏิวัติและขับเคลื่อนสถานการณ์การปฏิวัติของขบวนการ โดยไม่ทำลายหรือสูญเสียเป้าหมายยุทธศาสตร์การเมืองของขบวนการเป็น

ยุทธศาสตร์ที่นำผลของยุทธศาสตร์ทุกยุทธศาสตร์มาใช้อย่างเป็นระบบและมีเหตุมีผล และส่วนใหญ่ในยุทธศาสตร์ป้องกันมวลชนกองกำลังปฏิบัติการ(RKK)จะมีบทบาทหลักสำคัญในการปฏิบัติ ตามยุทธศาสตร์นี้ ยุทธศาสตร์ป้องกันมวลชนมีด้วยกัน ๕ ประการคือ

๑. การเข้าถึงประชาชน เพื่อให้กำลังปฏิบัติการหรือองค์กรต่อสู้มีความคุ้นเคยและใกล้ชิดกับประชาชน แล้วประชาชนจะเกิดความคุ้นเคยไม่เกิดความหวาดระแวง หวาดกลัวกองกำลังปฏิบัติการ(RKK)ถึงแม้ว่าความรุนแรงนั้นจะเป็นการปฏิบัติการของกองกำลังปฏิบัติการ(RKK)ก็ตาม แต่หากเป็นการปฏิบัติการของเจ้าหน้าที่รัฐที่ประชาชนไม่คุ้นเคยและไม่ใกล้ชิดประชาชนจะเกิดความหวาดกลัว หวาดระแวงมากกว่าและอาจโกรธแค้น เกลียดชัง เมื่อเป้าหมายการปฏิบัตินั้นเป็น สมาชิกหลักขององค์กรการต่อสู้(อาเจาะ/กองกำลังปฏิบัติการ(RKK)) ที่ประชาชนรู้จักคุ้นเคยเป็นอย่างดี และท้ายที่สุดประชาชนก็จะเลือกเข้าข้างฝ่ายที่มีความรู้จักใกล้ชิดและคุ้นเคยกว่า

๒. การเข้าพูดคุยกับประชาชน เป็นการกระทำอย่างสม่ำเสมอทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยส่วนใหญ่จะเป็นการให้ความรู้ตอกย้ำอุดมการณ์การแบ่งแยกดินแดนของขบวนการ และเห็นด้วยกับการขับไล่สยาม(ซีแยะ)ออกจากดินแดนปัตตานี มักใช้ผู้นำกองกำลังปฏิบัติการ(RKK)ที่เป็นนักพูด นักปลุกระดม เป็นผู้เข้าพบปะพูดคุยกับประชาชนในหมู่บ้านหรือชุมชน โดยเฉพาะทันทีที่เจ้าหน้าที่รัฐมาพบปะแล้วจากไปขบวนการจะเข้าพูดคุยโดยไม่ชักช้า

๓. การโชว์ศักยภาพ เป็นงานการทหารที่ปฏิบัติการโดยเหล่านักรบร่วมกับเปอร์ดมูด เพื่อให้มวลชน แน่วร่วมและประชาชนมั่นใจในศักยภาพของกองกำลังปฏิบัติการ(RKK)ว่าสามารถให้การคุ้มครองเขาได้ และอาจทำร้ายเขาได้หากเขาเป็นปรปักษ์กับขบวนการ ในขณะเดียวกันกองกำลังปฏิบัติการ(RKK)ก็แสดงศักยภาพให้เห็นว่าเขาสามารถทำลายความเข้มแข็งของเจ้าหน้าที่รัฐได้ ด้วยการปฏิบัติการลอบสังหารและแย่งชิงอาวุธด้วยวิธีการต่างๆ ระเบิดเส้นทางเผาอาคาร สถานที่ราชการ เป็นต้น การโชว์ศักยภาพนั้นขบวนการได้กำหนดไว้ให้เกิดผลใน ๒ มิติ คือ โชว์ศักยภาพด้านการเมือง แสดงให้ประชาชนเห็นศักยภาพทางการเมืองของขบวนการในทุกมิติ เพื่อให้เกิดการยอมรับว่าขบวนการดีกว่า และเข้มแข็งกว่ารัฐ โดยการพัฒนาให้อาเจาะมีความเข้มแข็ง ส่วนมิติที่ ๒ คือ โชว์ศักยภาพด้วยการทหาร ให้กองกำลังปฏิบัติการ(RKK)มีความเข้มแข็งเหนือกว่ากำลังติดอาวุธของฝ่ายเจ้าหน้าที่รัฐ

๔. การเก็บข้อมูลการเข้ามาของเจ้าหน้าที่รัฐ ในหมู่บ้านอาเจาะ ถือเป็นงานส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์การป้องกันมวลชนที่มีประสิทธิภาพ การเก็บข้อมูลการเข้ามาของเจ้าหน้าที่รัฐในหมู่บ้านจะใช้เทคนิควิธีการเดียวกับยุทธศาสตร์ด้านการข่าว คือการราวด์, การโพสต์, เอเย่น และ

อรวี เช่นกัน การเก็บข้อมูลเจ้าหน้าที่ในลักษณะและวิธีการนี้ก็ได้ข้อมูลที่เป็น “เป้าหมายชัด โอกาสมี ทางหนีพร้อม” เพื่อให้กองกำลังปฏิบัติการ(RKK)ปฏิบัติโฉบückภัยต่อเจ้าหน้าที่เหล่านั้น ดังนั้นการเกิดความรุนแรงในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ต่อเป้าหมายเจ้าหน้าที่รัฐ จึงเกิดขึ้นอยู่เสมอๆ หากหน่วยนั้นขาดการพลิกแพลง หลอกล่อทางยุทธวิธีในการเข้าออกหมู่บ้าน

๕. พัฒนาให้ประชาชนต่อต้านรัฐ ด้วยวิธีการต่างๆที่จะสามารถทำได้ งานปฏิบัติจะไม่มีประสิทธิภาพและอาจล่มสลายได้หากประชาชนหรือมวลชนไม่ต่อต้านรัฐหรือรัฐบาลเข้ามาจัดการ หรือเข้าถึงมวลชนได้ง่ายๆ การต่อต้านรัฐจึงเป็นงานสำหรับการป้องกันมวลชน

กระบวนการเข้าสู่การเป็นสมาชิกองค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ

๑. ขั้นตอนและกระบวนการปลุกระดมบ่มเพาะก่อนการเข้าสู่การเป็นสมาชิกองค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ

ตามที่คุณวิจัยได้ศึกษาขั้นตอนการปฏิบัติในแต่ละขั้นของบันได ๖ ขั้นก่อนข้างจะละเอียด ตามที่กล่าวมาแล้วนั้น เราพบว่ามิติของการสร้างและพัฒนาองค์กรการต่อสู้หรือองค์กรปฏิบัติของขบวนการก่อความไม่สงบ ได้เน้นการสร้างองค์กรการต่อสู้ภายใต้บริบทของการเตรียมประชาชนมาลายูมุสลิมในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ และ ๔ อำเภอของจังหวัดสงขลา ให้เป็นแนวร่วมอุดมการณ์ การแบ่งแยกดินแดนยาวนานถึง ๑๐ ปี ก่อนที่จะมีการเก็งตัว คัดเลือกและชักชวนบุคคล (Recruitment) จากที่ขบวนการก่อความไม่สงบได้ปลุกระดมบ่มเพาะสร้างอุดมการณ์การแบ่งแยกดินแดนไว้แล้วเข้าสู่การเป็นสมาชิกหลักในโครงสร้างขององค์กรการต่อสู้ ซึ่งถือเป็นมวลชนหลักแห่งการต่อสู้ของขบวนการบนพื้นฐานของการยอมรับและสนับสนุนจากประชาชนมาลายูมุสลิม ที่ส่วนใหญ่เป็นแนวร่วมทางความคิด สภาพเช่นนี้ย่อมทำให้องค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบมีสถานะเสมือนเป็นองค์กรที่เกิดมาจากประชาชนและสังคม ไม่ใช่เป็นองค์กรของบุคคลใดหรือกลุ่มบุคคลใดโดยเฉพาะ ดังนั้นกระบวนการขับเคลื่อนองค์กรการต่อสู้ไปสู่เป้าหมาย “เอกราชปัตตานี” จึงเป็นงานที่ประชาชนมาลายูมุสลิมแห่งปัตตานี ต้องมีส่วนร่วมอย่างสำคัญ ภายใต้เงื่อนไขหลักสำคัญ ๒ ประการ คือ ๑) เงื่อนไขชาติมาลายู และ ๒) เงื่อนไขชาตินิยมปัตตานี นั่นเอง เมื่อองค์กรการต่อสู้ถูกพัฒนาบนพื้นฐานการยอมรับจากประชาชนมาลายูมุสลิมที่ผ่านกระบวนการปลุกระดมบ่มเพาะมาแล้วกระบวนการจัดหาสมาชิกเข้าสู่โครงสร้างขององค์กรการต่อสู้จึงเป็นปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลว และความเข้มแข็งหรือความอ่อนแอขององค์กรการต่อสู้ที่ใช้ขับเคลื่อนสถานการณ์การปฏิบัติของขบวนการ

ก่อความไม่สงบและหากเราสามารถศึกษาและทำความเข้าใจกระบวนการเข้าสู่การเป็นสมาชิกใน โครงสร้างองค์กรการต่อสู้ได้ชัดเจน ผู้วิจัยเชื่อว่าเราจะพบจุดอ่อนสำคัญของการตัดความเชื่อมโยง ระหว่างกระบวนการจัดตั้งบุคคลเป้าหมายเข้าสู่การเป็นสมาชิกขององค์กรการต่อสู้กับการจำกัดการ เติบโตไปจนถึงการสลายองค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบได้ในที่สุด

จากที่กล่าวมาแล้วเราสามารถกล่าวได้ว่า สิ่งสำคัญแรกสุดที่ขบวนการก่อความไม่สงบ ต้องทำคือ การสถาปนาการสนับสนุนจากประชาชน “มาลายูมุสลิม” ในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดน ภาคใต้ และ ๔ อำเภอของจังหวัดสงขลา อย่างกว้างขวางและมั่นคงนั่นเอง ฐานมวลชนจึงจะมีความ เข้มแข็งและมั่นคงมากพอที่จะพัฒนาเป็นฐานแห่งการต่อสู้ รองรับสมาชิกขององค์กรการต่อสู้ของ ตน และเอื้อให้กลุ่มปฏิบัติการสามารถใช้ฐานมวลชนเหล่านั้นเป็นฐานปฏิบัติการสร้างสถานการณ์ ความรุนแรง เผชิญหน้ากับรัฐไทยได้อย่างต่อเนื่องและปลอดภัย ทั้งก่อน ระหว่าง และหลังการ ปฏิบัติ ดังนั้นกระบวนการปลุกระดมบ่มเพาะสร้างเงื่อนไขแห่งการต่อสู้จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญ ที่สุด ทั้งนี้เพราะสมาชิกหลักใน โครงสร้างองค์กรมวลชน (Political wing) และ โครงสร้างทางทหาร (Military wing) ต่างก็ได้รับการจัดตั้ง (Recruitment) มาจากประชาชนที่ผ่านการบ่มเพาะเชิงลึกและ พร้อมที่จะต่อสู้กับรัฐแล้วทั้งสิ้น ก่อนที่จะมีการขับเคลื่อนองค์กรการต่อสู้เข้าสู่สถานการณ์ความรุนแรงที่ปรากฏในเชิงประจักษ์ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๔๗ ถึงปัจจุบัน (พ.ศ.๒๕๕๕) เพื่อให้ง่ายต่อความ เข้าใจผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนการจัดตั้งและขับเคลื่อนองค์กรการต่อสู้สู่ความรุนแรงออกเป็น ๓ ขั้นตอนหรือ ๓ ลำดับชั้น(Layer)ที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิดดังนี้:-

แผนภาพที่ ๑๑: ลำดับขั้นตอนการขับเคลื่อนการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ

อ้างอิง : คำสัมภาษณ์พิเศษนายอาบู ชารีฟอดีตสมาชิกองค์กรมวลชนระดับ “สะกอม” ; พฤษภาคม ๒๕๕๓

สามารถกล่าวได้ว่าขั้นตอนสำคัญทั้ง ๓ ขั้นตอน ที่ถูกขับเคลื่อนโดยขบวนการก่อความไม่สงบ ตามแผนภาพที่ ๑๑ มีลักษณะที่เป็นขบวนการ (Movement) ที่มีความเชื่อมโยงและสัมพันธ์ซึ่งกันและกันและสอดคล้องกับขั้นตอนการปฏิวัติ ๗ ขั้นตอนหรือบันได ๗ ขั้นตามที่กล่าวมาแล้ว โดยแต่ละขั้นตอนสามารถอธิบายความสัมพันธ์ได้ดังนี้:-

ขั้นตอนที่ ๑: เป็นขั้นการปลุกระดมบ่มเพาะสร้างจิตสำนึกมวลชน

ถือเป็นขั้นตอนที่ ๑ และที่ ๒ ของบันได ๗ ขั้น โดยที่ขบวนการก่อความไม่สงบได้เริ่มต้นขบวนการด้วยการปลุกระดมบ่มเพาะในปี พ.ศ.๒๕๒๒ ถึงปี พ.ศ.๒๕๓๗ รวม ๑๕ ปี (สัมภาษณ์พิเศษนายอาบู ชารีฟอดีตสมาชิกองค์กรมวลชนระดับ “สะกอม” ; พฤษภาคม ๒๕๕๓) ซึ่งเปรียบเสมือนต้นน้ำของกระแสน้ำแห่งความรุนแรงในขั้นนี้เป้าหมายสำคัญของขบวนการก่อ

ความไม่สงบในการปลุกระดมบ่มเพาะก็เพื่อสร้างให้ประชาชนมาลายูมุสลิมเกิดอุดมการณ์ร่วมในการแบ่งแยกดินแดน โดยกระบวนการในการปลุกระดมบ่มเพาะได้สร้างให้เกิดกระแสความรู้สึกในสังคมที่-น้องมาลายูมุสลิมใน ๓ ประการที่นำสู่อุดมการณ์แบ่งแยกดินแดนในขั้นสุดท้าย คือ

ประการแรก : สร้างกระแสให้พี่-น้องมาลายูมุสลิมเกิดความรู้สึกถึงความแตกต่างระหว่างมาลายูมุสลิมกับรัฐไทย และประชาชนไทยที่นับถือศาสนาพุทธซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ ภายใต้อารมณ์ความรู้สึกเจ็บแค้นทางประวัติศาสตร์และความเป็นอัตลักษณ์ปัตตานีที่มีความแตกต่างจากอัตลักษณ์โดยรวมของรัฐไทย เป็นส่วนหนึ่งในการสร้างให้ประชาชนมาลายูมุสลิมเกิดความรู้สึกในการแบ่งข้าง และเลือกข้างระหว่างกลุ่มแบ่งแยกดินแดนหรืออาจเรียกได้ว่า “ขบวนการปฏิวัติมาลายูปัตตานี” ก็ไม่ผิดนักกับรัฐไทยหรือสยาม (ซีแยะ)

ประการที่สอง : เป็นขั้นการพัฒนาจากการแบ่งข้าง และเลือกข้าง ไปสู่การสร้างความขัดแย้งและความรู้สึกไม่เท่าเทียมกัน ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงระหว่างอัตลักษณ์ ความรู้สึกไม่เป็นธรรมทางสังคมและชักนำให้เกิดความหวาดระแวงรัฐไทย เกลียดแค้นและเกลียดกลัวรัฐไทย

ประการที่สาม: สร้างให้ประชาชนมาลายูมุสลิมพร้อมที่จะต่อสู้กับรัฐไทยในกระแสความรู้สึกนี้จะถูกชี้นำไปสู่แนวความคิดการสนับสนุนและปกป้องกลุ่มแนวคิดแบ่งแยกดินแดน และพร้อมที่จะเข้าสู่การเป็นสมาชิกขององค์กรการต่อสู้ของขบวนการในทันทีเมื่อถูกคัดเลือกและชักชวน

การปลุกระดมบ่มเพาะเข้าสู่กระแสหลักทั้ง ๓ ประการ ตามที่กล่าวแล้ว ขบวนการก่อความไม่สงบจะทำการปลุกระดมบ่มเพาะด้วยการค่อย ๆ สอดแทรกแนวคิดและพัฒนาแนวคิดให้ประชาชนมาลายูมุสลิมค่อย ๆ สะสมความรู้สึกนึกคิดว่าตนเองคือ มาลายู ที่ถูกสยาม (ซีแยะ) ปกครองนั่นเอง สำหรับกระบวนการในการบ่มเพาะขบวนการก่อความไม่สงบได้ใช้รูปแบบการบ่มเพาะ ๕ ประการ ดังนี้ : (สัมภาษณ์พิเศษนายอาบู ชารีฟอดีตสมาชิกองค์กรมวลชนระดับ “สะกอ” ; พฤษภาคม ๒๕๕๑)

๑. อาศัยความหลากหลายของชาติพันธุ์ : เป็นเครื่องมือของการสร้างความแตกแยกระหว่างชาติพันธุ์ และภายในชาติพันธุ์มาลายูเองที่แตกออกเป็นหลายพวกหลายลัทธิ เช่น มาลายูมุสลิมสายวะฮาบีย์ มาลายูมุสลิมสายคาวะห์ เป็นต้น ทำให้เกิดความแตกแยกไร้วาทานภายในสังคมมาลายูมุสลิมเอง เกิดความไม่สงบสุขโดยที่ประเด็นว่าเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะ “เป็นความจงใจของรัฐไทย” ที่ส่งเสริมให้เกิดลัทธิต่างๆขึ้นมา ดังนั้นหากมีแต่ “พวกเราคือมาลายูมุสลิม” ล้วน ๆ มันสงบดีเหมือนในอดีตครั้งปัตตานีปกครองตนเอง

๒. ชาตินักรวมมาลาญถือเป็นชาตินักรวมที่มึความชอบธรรมมากที่สุดที่จะดำรงชีวิตอยู่ บนแหลมมาลาญ การบ่มเพาะในประเด็นนี้ นักปลุกระดมบ่มเพาะจะใช้ประวัติศาสตร์ปัตตานีมาเป็น เครื่องมือสำคัญด้วยการเล่าขานประวัติศาสตร์ของคนมาลาญปัตตานีด้วยประวัติศาสตร์ปัตตานี โดย การเล่าขานประวัติศาสตร์นั้น ได้แบ่งชั้นตอนการเล่าตามหัวข้อดังนี้ :

๒.๑ ปัตตานีในอดีตเป็นอย่างไร : นักปลุกระดมบ่มเพาะก็จะบอกเล่าถึง ความเป็นอาณาจักรที่เจริญรุ่งเรือง มีความสงบสุข เพราะคนมาลาญเราปกครองกันเองมีความ ภาคภูมิใจในความเป็น “มาลาญ” และความเป็น “ปัตตานี” อันรุ่งเรือง

๒.๒ ปัตตานีปัจจุบันเป็นอย่างไร : ตกอยู่ภายใต้การปกครองของสยาม (ซีแยะ) โดยสยามยกกองทัพมายึดครองปัตตานีตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๓๒๕ จนถึงปัจจุบัน ถือว่า “สยามเป็น ผู้รุกรานปัตตานี” ในประเด็นนี้ นักปลุกระดมบ่มเพาะจะบรรยายประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ปัตตานี กับสยามในเชิงบาดแผลสร้างเป็นความเจ็บแค้นทางประวัติศาสตร์

๒.๓ ปัตตานีในอนาคตต้องการอย่างไร : คือความเป็นเอกราชเป็นรัฐอิสระ ปกครองโดยคนมาลาญมุสลิมที่ถือว่าเป็นเจ้าของแผ่นดินบนแหลมมาลาญดั้งเดิมและมีความชอบ ธรรมมากที่สุด

ถึงตอนนี้ นักปลุกระดมบ่มเพาะจะพยายามชี้ให้เห็นถึงความอุดมสมบูรณ์ของ ปัตตานีที่เป็นของคนมาลาญ และภายหลังที่ปัตตานีตกอยู่ภายใต้การปกครองของสยาม (ซีแยะ) ทำให้ มีทั้งคนจีน คนอินเดีย และคนสยามที่รัฐไทยให้ความชอบธรรมมาอาศัยอยู่ในดินแดนปัตตานี บน แหลมมาลาญมากกว่าคนมาลาญอย่างพวกเรา เพราะคนสยามได้รับการดูแลด้านการศึกษาดีกว่า มี ตำแหน่งหน้าที่การงานที่สูงกว่าคนมาลาญ เพื่อปกครองมาลาญของเรา

๓. ปลุกระดมบ่มเพาะให้เยาวชนคิดแตกต่างกับรัฐไทยและคนไทยพุทธเพื่อนำสู่ ความแตกแยกเชิงอัตลักษณ์โดยเด็ดขาด และพัฒนาให้เกิดกระแสการต่อต้านรัฐไทย และขับไล่คน ไทยพุทธออกจากดินแดนปัตตานี ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วเป้าหมายของการบ่มเพาะประเด็นนี้จะอยู่ที่ เด็กและเยาวชนในโรงเรียนหรือตาดีกา เท่านั้น

๔. เปรียบเทียบความไม่เสมอภาคระหว่างชาตินักรวมมาลาญกับชาตินักรวมไทยพุทธ เพื่อให้ประชาชนชาตินักรวมมาลาญรู้สึกว่ามีค่าและถูกปกครองอย่างกดขี่เอาเปรียบโดยสยาม (รัฐ ไทย) และคนไทยพุทธ ในประเด็นนี้ นักปลุกระดมบ่มเพาะจะชี้ให้เห็นว่าตำแหน่งผู้ใหญ่ม้าน กำนัน เป็นของคนมาลาญ ส่วนตำแหน่ง นายอำเภอ ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือใหญ่กว่านี้ อำนาจมากกว่าเป็น ของคนสยาม หรือคนไทยพุทธเป็นส่วนใหญ่ซึ่งเป็นการกีดกันคนมาลาญของรัฐไทยที่พยายามจะกด หัวคนมาลาญไว้ด้วยระบบการปกครองนั่นเอง

๕. บ่มเพาะปลูกระดมให้รู้สึกที่ “รัฐไทยชอบใส่ร้ายป้ายสีและข่มขู่ชาติพันธุ์มาลา ยูตลอดมา” ในประเด็นนี้นักปลูกระดมบ่มเพาะมีเป้าหมายเพื่อให้ประชาชนมาลา ยูมุสลิมรู้สึกที่รัฐ ไทย (สยาม) ไม่ใช่มิตรของพวกเขา แต่มิตรที่แท้จริงคือคนมาลา ยูมุสลิมด้วยกัน เพราะฉะนั้นมาลา ยู จะอยู่กับรัฐไทย (สยาม) ไม่ได้ต้องอยู่กับมาลา ยูมุสลิมด้วยกัน ประเด็นดังกล่าวนี้จะนำสู่ความ หวาดระแวงต่อรัฐไทยทันที

๖. รัฐไทย (สยาม) นำเอาทรัพยากรอันอุดมสมบูรณ์ ของปัตตานีซึ่งเป็นของคน มาลา ยูไปใช้โดยชาติพันธุ์มาลา ยูไม่ได้รับประโยชน์อย่างสูงสุด ซึ่งนักปลูกระดมบ่มเพาะจะมุ่ง เป้าหมายไปที่ประชาชนมาลา ยูมุสลิมที่มีความรู้จำกัด และอาศัยอยู่ในหมู่บ้านชายทุ่งและหมู่บ้าน เจริงเขาเป็นหลัก เพื่อกระตุ้นให้ประชาชนมาลา ยูมุสลิมกลุ่มนี้เกิดความหวงแหนทรัพยากรของตน และนำไปสู่การต่อต้านรัฐ เกิดความเกลียดแค้นรัฐไทยในที่สุด

๗. รัฐไทยพยายามเปลี่ยนเชื้อชาติมาลา ยูให้เป็นเชื้อชาติไทย โดยที่นักปลูกระดม บ่มเพาะชี้้นำให้คนมาลา ยูมุสลิมรู้สึกได้ว่า รัฐไทยต้องการให้เชื้อชาติมาลา ยูลืมชาติพันธุ์ของตนเอง เพื่อความง่ายและให้เกิดความชอบธรรมในการปกครองคนมาลา ยูในแผ่นดินปัตตานี โดยเฉพาะ การระบุในบัตรประจำตัวประชาชน และสำเนาทะเบียนบ้านว่า “เป็นเชื้อชาติไทย สัญชาติไทย” จะ เป็นรูปธรรมที่นักปลูกระดมบ่มเพาะชี้้นำให้ประชาชนมาลา ยูมุสลิมเห็นด้วยและคล้อยตาม จนเชื่อ ว่าเป็นเจตนาของรัฐไทย (สยาม) เช่นนั้นจริง ๆ ความรู้สึกเช่นนี้ นำสู่ความหวาดระแวงและต่อต้าน รัฐไทย และคนไทยพุทธทันที การบ่มเพาะประเด็นนี้จะมุ่งเป้าหมายไปที่นักศึกษาปัญญาชน และผู้ มีความรู้เป็นหลัก

๘. ชาติพันธุ์มาลา ยู เป็นชาติพันธุ์ที่เคยปกครองตนเองเมื่ออดีตอันรุ่งเรืองแต่วันนี้ถูก สยามยึดครองและปกครอง แล้วมาลา ยูทุกคนต้องการความรู้เรื่องอย่างเช่นอดีตหรือไม่ นักปลู ก ระดมบ่มเพาะจะตอกย้ำด้วยการเล่าประวัติศาสตร์ปัตตานีใน ๓ ประเด็นหลักตามที่กล่าวแล้วในข้อ ๒ โดยเน้นการเล่าประวัติศาสตร์ปัตตานี ที่สัมพันธ์กับสยามในเชิงความขัดแย้งและทำสงคราม ระหว่างกัน ซึ่งถือเป็น “ประวัติศาสตร์เชิงบาดแผล” เพื่อสร้างความเกลียดแค้น และพร้อมต่อสู้กับ รัฐไทย และคนไทยพุทธไปสู่ความเป็นเอกราชปัตตานี เฉกเช่นในอดีตนั่นเอง

๙. คั่นหานโยบายที่ผิดพลาดของรัฐไทยในการบริหารและปกครองคนมาลา ยู ทั้ง ในอดีตและปัจจุบัน โดยเฉพาะนโยบายที่ “ทำลายความแตกต่างเพื่อสร้างความเหมือน” มาปลู ก ระดมบ่มเพาะต่อคนมาลา ยูในพื้นที่เพื่อให้เกิดความรู้สึกความไม่เป็นธรรม และไม่เสมอภาคกัน นอกจากนี้ นักปลูกระดมบ่มเพาะยังนำเอากรณีที่เจ้าหน้าที่รัฐไทยสร้างเงื่อนไข กระทำการมิชอบ ด้วยอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย นอกราชการบังหลวง มายกตัวอย่างขยายผลด้วยการบอกเล่า และ โยงสู่

ความเชื่อว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็น “นโยบายของรัฐไทย” ที่ต้องการปกครองคนมาลายูด้วยวิธีกดขี่ ข่มขู่ผ่านเจ้าหน้าที่รัฐตามที่ยกตัวอย่าง

การปลุกระดมบ่มเพาะทั้ง ๕ ประการ จะเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างจิตสำนึกมวลชนให้เกิดความคิดใน ๓ ประเด็นหลักสำคัญ คือ ๑) แบ่งข้างมาลายูมุสลิมกับรัฐไทย และคนไทยพุทธ ๒) ขัดแย้งระแวงรัฐไทยและเกิดความเกลียดแค้นรัฐไทยและคนไทยพุทธ และ ๓) ให้พร้อมที่จะต่อสู้กับรัฐไทยเพื่อเอกราชปัตตานิตามที่กล่าวแล้วนั่นเอง นอกจากนี้การบ่มเพาะทั้ง ๕ ประการยังเป็นพื้นฐานสำคัญของการก่อให้เกิดเงื่อนไขแห่งการต่อสู้หรือเงื่อนไขของสงครามประชาชนใน ๒ เงื่อนไขสำคัญ คือ ๑) เงื่อนไขความเป็นเชื้อชาติมาลายูนิยม (Ethnolism) และ ๒) เงื่อนไขชาตินิยมปัตตานี (Nationalism) เพื่อเตรียมความพร้อมของประชาชนมาลายูมุสลิมกลุ่มนี้เข้าสู่การจัดตั้งเป็นสมาชิกขององค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบต่อไป จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าการดำเนินการในขั้นตอนที่ ๑ ของขบวนการก่อความไม่สงบก็คือการดำเนินการตามขั้นที่ ๑ และขั้นที่ ๒ ของบันได ๓ ขั้น ซึ่งถือเป็นปัญหาด้านน้ำ (Upstream) ของความรุนแรงใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้แน่นอน เริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๒๗ ถึงปี พ.ศ.๒๕๓๗

ขั้นตอนที่ ๒: ขั้นการจัดตั้งองค์กรการต่อสู้

เป็นขั้นตอนที่ขับเคลื่อนเชื่อมต่อกับขั้นตอนการปลุกระดมบ่มเพาะเพื่อคัดเลือกชักชวน และจัดตั้ง พี่-น้อง ประชาชนมาลายูมุสลิมที่ผ่านการบ่มเพาะแล้ว เข้าสู่การเป็นสมาชิกองค์กรการต่อสู้ทั้งโครงสร้างองค์กรมวลชน (Political Wing) และโครงสร้างกองกำลัง (Military Wing) ความสำเร็จสมรรถนะที่นำสู่ความเข้มแข็งมั่นคงของโครงสร้างองค์กรการต่อสู้ในขั้นตอนที่ ๒ จะขึ้นอยู่กับความสำเร็จในขั้นตอนที่ ๑ เป็นสำคัญ กระบวนการจัดตั้ง (Recruitment) จะเริ่มตั้งตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๓๗ ถึงปี พ.ศ.๒๕๔๗ โดยให้ลำดับความเร่งด่วนในการจัดตั้งองค์กรมวลชนขึ้นมาก่อน เน้นการจัดตั้งในระดับหมู่บ้านให้มีความเข้มแข็งเป็นพื้นฐานของการต่อสู้ การจัดตั้งมวลชนหลักในระดับหมู่บ้าน เรียกว่า “อาเจาะ” (Ahli Jawatan Kampong : AJAK) ทั้งนี้เพื่อต้องการให้ “อาเจาะ” เป็นฐานมวลชนที่มีความเข้มแข็งเพื่อใช้เป็น “ฐานแห่งการต่อสู้กับรัฐไทย” เพื่อรองรับกองกำลังซึ่งกำหนดให้มีการจัดตั้งเยาวชนมาลายูมุสลิมที่ผ่านการเป็น “เปอร์มูดอ” มาแล้วให้เป็นกองกำลังซึ่งเรียกกันว่า “RKK” (Runda Kempulan Kecil) ขึ้นในปี พ.ศ.๒๕๔๐ – ปี พ.ศ.๒๕๔๗ ตามที่กำหนดไว้ในขั้นที่ ๓ และขั้นที่ ๔ ของบันได ๓ ขั้น นั่นเอง ซึ่งรายละเอียดการจัดตั้งโครงสร้างองค์กรการต่อสู้ผู้วิจัย ได้กล่าวถึงอย่างละเอียดแล้วในหัวข้อที่ผ่านมาสำหรับในหัวข้อนี้ผู้วิจัยขอเน้นและกล่าวถึงกระบวนการเข้าสู่การเป็นสมาชิกองค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบเป็นสำคัญ

จากแผนภาพที่ ๖ ประกอบกับการศึกษาถึงขั้นตอนการปลูกระดมบ่มเพาะเชื่อมต่อขั้นตอนการจัดตั้งองค์กรการต่อสู้เราจะพบว่าข้อกำหนดขั้นตอนกระบวนการในการจัดตั้งสมาชิกเข้าสู่การเป็นสมาชิกของขบวนการก่อความไม่สงบมีการกำหนดเป้าหมายกลุ่มบุคคลในการจัดตั้งเป็น ๒ กลุ่มบุคคลเป้าหมายที่เชื่อมสัมพันธ์โดยตรงกับโครงสร้างภายในองค์กรการต่อสู้ทั้ง ๒ โครงสร้างดังนี้ คือ

๑. โครงสร้างองค์กรมวลชน (Political Wing) เป้าหมายสำคัญคือการจัดตั้งบุคคลเข้าสู่โครงสร้างการจัดตั้งคณะกรรมการอาเงะทั้ง ๖ ฝ่าย ขบวนการก่อความไม่สงบได้กำหนดให้การจัดตั้งบุคคลเข้าสู่โครงสร้างอาเงะเป็นการจัดตั้งนอกระบบของโรงเรียนมีหมู่บ้านชายทุ่งเป็นหมู่บ้านเป้าหมายหลักในการจัดตั้งโดยมีมัธยมเป็นศูนย์กลางการจัดตั้ง ตามที่กำหนดไว้ในขั้นที่ ๒ ของบันได ๗ ขั้น ดังนั้นกลุ่มบุคคลเป้าหมายที่ขบวนการก่อความไม่สงบกำหนดเป็นเป้าหมายการจัดตั้งเป็นอาเงะคือกลุ่มผู้นำศาสนาอันประกอบด้วย อิหม่าม, กอเต็บและบิหลันประจำมัธยม; กลุ่มคณะกรรมการประจำมัธยมซึ่งมีด้วยกัน ๑๒ คน; กลุ่มครูใหญ่ตาดีกา(มูเด) และครูสอนตาดีกา (เงะกู) ประจำมัธยม, กลุ่มครูสอนศาสนา (อุสตาซ), กลุ่มผู้นำธรรมชาติ, ผู้นำท้องที่ และผู้นำท้องถิ่นตามลำดับ (สัมภาษณ์พิเศษนาย โต๊ะ แนแบ อดีตสมาชิกองค์กรมวลชนระดับ “หัวหน้าอาเงะ” ; พฤษภาคม ๒๕๕๒)

๒. โครงสร้างองค์กรทหารหรือกองกำลัง (Military Wing) เป้าหมายสำคัญคือการจัดตั้งเยาวชนเข้าสู่โครงสร้างกองกำลังปฏิบัติการ หรือ “RKK” ซึ่งเป็นชุดปฏิบัติการขนาดเล็กประจำอยู่ในฐานมวลชนระดับ “อาเงะ” และปฏิบัติการในพื้นที่อาเงะหรือพื้นที่ใกล้เคียง ขบวนการก่อความไม่สงบได้กำหนดให้จัดตั้งกลุ่ม “เปอร์มูดอ” ที่อยู่ในระบบของโรงเรียนและนอกระบบของโรงเรียนเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักในการจัดตั้งและพัฒนาให้เป็นสมาชิกหลักของกลุ่มกองกำลังปฏิบัติการ หรือ “RKK” ที่ได้กำหนดเป้าหมายการจัดตั้ง “เปอร์มูดอ” ไว้ในตาดีกาและโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาในขั้นที่ ๒ ของบันได ๗ ขั้น ตามที่กล่าวมาแล้วในขั้นตอนนี้ จึงเป็นขั้นตอนการคัดเลือกเยาวชนกลุ่มที่เป็น “เปอร์มูดอ” แล้ว เข้าสู่การฝึกยุทธวิธีการรบแบบ “RKK” เป็นกองกำลังปฏิบัติการในส่วนโครงสร้างขององค์กรกองกำลังหรือองค์กรทหาร(สัมภาษณ์พิเศษนายฮัมบาลี อดีตสมาชิกองค์กรทหาร ระดับ “หัวหน้าชุด RKK” ; เมษายน ๒๕๕๒) โดยประกอบกำลังเป็นชุดปฏิบัติการประจำอาเงะใน ๑ ชุดปฏิบัติการประกอบกำลัง ๖ คน มีหัวหน้าชุดปฏิบัติการทำหน้าที่ผู้บังคับบัญชา ๑ คน และ ๒ ชุดปฏิบัติการ (๒ ชุด “RKK”) ประกอบเป็น ๑ หมู่ ซึ่งเรียกว่า “REGU” (เรอู) รายละเอียดตามแผนภาพที่ ๖ รับผิดชอบปฏิบัติการก่อการร้ายและสร้างสถานการณ์การก่อความไม่สงบในพื้นที่รับผิดชอบโดยอาศัยฐานมวลชนในระดับหมู่บ้าน

“อาเงาะ” เป็นฐานที่มั่นในการต่อสู้ (Strong Base) เมื่อพิจารณาขั้นตอนที่ ๒ ของขบวนการขับเคลื่อนการต่อสู้ (Movement) กับบันได ๗ ขั้นแล้วพบว่ามีความสอดคล้องกันในขั้นตอนนี้ถือเป็นปัญหากลางน้ำ(Mainstream) ซึ่งเป็นการปฏิบัติตามขั้นตอนที่ ๓, ๔ และ ๕ ของบันได ๗ ขั้น

ขั้นตอนที่ ๓: ขั้นการสร้างสถานการณ์การก่อความไม่สงบเพื่อดำเนินการต่อสู้กับรัฐไทยไปสู่ชัยชนะปี พ.ศ.๒๕๔๗ ถึงปัจจุบัน (พ.ศ.๒๕๕๕) จะสอดคล้องกับขั้นที่ ๖ (จุดดอกไม้ไฟปฏิวัติ) และขั้นที่ ๗ (การดำเนินสงครามปฏิวัติเต็มรูปแบบไปสู่ชัยชนะ) ของบันได ๗ ขั้น ซึ่งผู้วิจัยได้กล่าวถึงอย่างละเอียดในหัวข้อการจัดตั้งองค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบไปแล้วจึงไม่ขอกล่าวซ้ำอีก และถือเป็นปัญหาปลายน้ำ(Downstream) ของกระแสน้ำแห่งความรุนแรงใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้

โดยสรุปแล้วกระบวนการเข้าสู่การเป็นสมาชิกขององค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบก็คือกระบวนการจัดตั้งบุคคลเป้าหมายเข้าสู่โครงสร้างองค์กรการต่อสู้ทั้งโครงสร้างองค์กรมวลชน (Political Wing) และโครงสร้างองค์กรทหารหรือกองกำลังปฏิบัติการ(Military Wing) โดยที่ทุกคนที่ได้รับการคัดเลือก ชักชวน เข้าสู่การเป็นสมาชิกของขบวนการก่อความไม่สงบต้องผ่านขั้นตอนสำคัญที่สุดคือ “การสาบานตนหรือเรียกว่าการทำพิธีชุมเปาะ” เข้าสู่การเป็นนักรบของพระเจ้า(มุจาฮิดีน) ซึ่งการกระทำพิธีสาบานตนจะกระทำต่อพระมหาคัมภีร์อันกูรอันถือเป็นสัญลักษณ์แห่งความศักดิ์สิทธิ์และถือเป็นตัวแทนของพระเจ้า (สัมภรณ์พิเศษนายปะจูดิตตสมาชิกองค์กรทหารระดับ “RKK” ; พฤษภาคม ๒๕๕๒)

จากแผนภาพที่ ๑๑ เราพบความเชื่อมต่อของกระบวนการจัดตั้ง ตั้งแต่ขั้นตอนที่ ๑ เชื่อมต่อไปสู่ขั้นตอนที่ ๒ ก่อนข้างชัดเจนและมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ขั้นตอนที่ ๑ คือกระบวนการปลุกระดมบ่มเพาะเปรียบเสมือน “แหล่งเพาะลูกน้ำยุง” และขั้นตอนที่ ๒ หมายถึงสมาชิกของขบวนการก่อความไม่สงบเปรียบได้คือ “ยุง” ที่เป็นผลผลิตจากขั้นตอนที่ ๑ นั่นเอง หากตรวจดูที่ขบวนการก่อความไม่สงบยังคงสามารถมีศักยภาพในการดำรงความต่อเนื่องของกระบวนการปลุกระดมบ่มเพาะแล้วขบวนการก็จะสามารถจัดตั้งสมาชิกใหม่มาทดแทนและเพิ่มเติมได้ตลอดเวลา และทำให้องค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบขยายตัวเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ อีกทั้งสามารถดำรงความต่อเนื่องขององค์กรไว้ได้จะส่งผลสู่การสร้างวงจรแห่งความรุนแรงได้อย่างต่อเนื่องเช่นกันจะเป็นการขับเคลื่อนสถานการณ์การก่อความไม่สงบต่อสู้กับรัฐไทยอย่างยืดเยื้อยาวนาน ไปสู่เป้าหมายสุดท้าย คือ “เอกราชปัตตานี” ในที่สุด และตรวจดูที่เรหรือรัฐไทยยังไม่สามารถทำลายกระบวนการปลุกระดมบ่มเพาะในขั้นตอนที่ ๑ พร้อม ๆ กับการทำลายโครงสร้างองค์กรการต่อสู้ให้อ่อนแอ และเล็กลงได้แล้วเราจะไม่สามารถตัดวงจรแห่งความรุนแรง

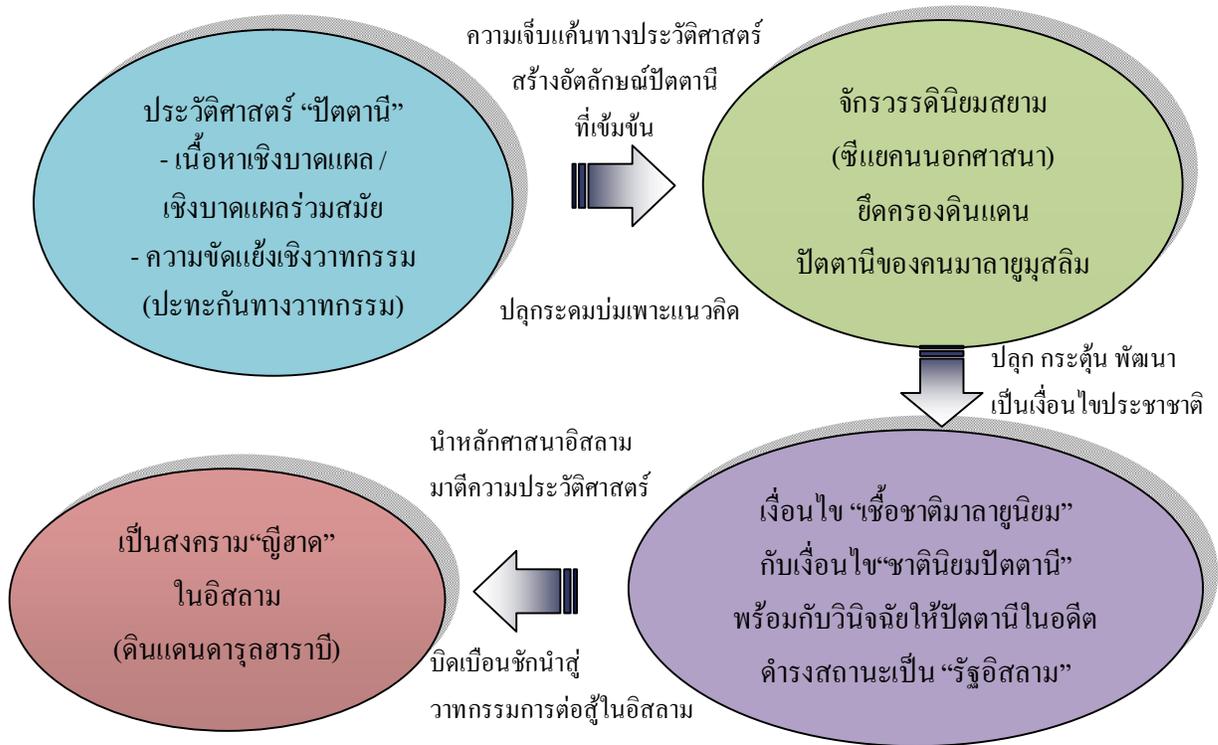
เหล่านี้ได้เช่นกัน นั่นย่อมหมายถึงรัฐจะไม่สามารถลดสถานการณ์ความรุนแรงหรือสถานการณ์การก่อความไม่สงบที่กำลังเป็นสถานการณ์การเผชิญหน้า (Confrontation) กับรัฐได้ จะเป็นอุปสรรคอย่างมากต่อการดำเนินนโยบายอื่น ๆ ของรัฐต่อจังหวัดชายแดนภาคใต้และอาจทำให้รัฐตกอยู่ในภาวะของรัฐอ่อนแอ (Weak State) ได้อีกด้วย

๒. การผลิตทางความคิดเพื่อสร้างปัจจัยการตัดสินใจเข้าสู่การเป็นสมาชิก

สำหรับกระบวนการปลุกกระดมบ่มเพาะในขั้นตอนที่ ๑ ซึ่งก็คือบันไดขั้นที่ ๑ และขั้นที่ ๒ ของบันได ๗ ขั้น แท้จริงแล้วก็คือกระบวนการ “การผลิตทางความคิดและอุดมการณ์แบ่งแยกดินแดน” เพื่อต่อสู้กับรัฐไทยซึ่งถือเป็นรูปแบบของ “สงครามความคิด” (Ideological warfare) ที่เราจะต้องศึกษาให้เข้าใจอย่างถ่องแท้เพื่อกำหนดแนวทางในการต่อสู้สลายความคิดเหล่านั้นให้ได้หรือการสร้างความคิดอุดมการณ์ใหม่ที่ถูกต้อง บริสุทธิ์ และดีกว่าเดิม สำหรับกระบวนการผลิตทางความคิดและอุดมการณ์แบ่งแยกดินแดนของขบวนการก่อความไม่สงบมีความเชื่อมโยงกันในหลายมิติทั้งมิติประวัติศาสตร์ปัตตานี ชาติพันธุ์มลายูและศาสนาอิสลามที่หล่อหลอมร่วมกันก่อเกิดเป็น “อัตลักษณ์ปัตตานี” ที่มีความจำเพาะของความเป็น “มลายูปัตตานี” (แพทริค โจรี่, ๒๕๕๑ : ๑๒๔-๑๒๘) นอกจากนี้ยังมีมิติของความรู้สึกของความไม่เท่าเทียมกันความเหลื่อมล้ำต่ำสูง ความอยุติธรรมทางสังคมที่นักปลุกกระดมบ่มเพาะได้นำเอามาเป็นเงื่อนไขชี้้นำในการปลุกกระดมบ่มเพาะเข้าสู่อัตลักษณ์ปัตตานีจนก่อให้เกิดความรู้สึกความไม่เป็นธรรมทางสังคมนำไปสู่ความรู้สึกของการแบ่งแยก ขัดแย้ง หวาดระแวง จนกระทั่งเกิดความเกลียดแค้นรัฐไทยในที่สุด

ขั้นการผลิตทางความคิดในกระบวนการปลุกกระดมบ่มเพาะซึ่งถือเป็นต้นน้ำของกระแสน้ำแห่งความรุนแรงนี้ จากการศึกษาวิจัยได้พบปะพุดคุยกับกลุ่มสมาชิกขององค์กรการต่อสู้ทั้งองค์กรมวลชนและองค์กรกองกำลังในระดับผู้ปฏิบัติและระดับสั่งการหลายต่อหลายคนแล้วสามารถสรุปกระบวนการผลิตทางความคิดไปสู่ความรุนแรงได้ดังนี้ :-

แผนภาพที่ ๑๒ : กระบวนการผลิตทางความคิดในการสร้างแรงจูงใจให้ตัดสินใจเข้าเป็นสมาชิกของขบวนการก่อความไม่สงบ

การนำหลักศาสนาอิสลามมาตีความเงื่อนใจทางประวัติศาสตร์ปัตตานี ก่อเกิดแนวคิดการเมืองใหม่ที่ผสมผสานระหว่างเชื้อชาติและศาสนา

อ้างอิง : สัมภาษณ์พิเศษนายอาบู ชารีฟอดีตสมาชิกองค์กรมวลชนระดับ "สะกอม" : พฤษภาคม ๒๕๕๓

เมื่อศึกษาถึงกระบวนการผลิตทางความคิดและมองย้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้นของการสร้างอุดมการณ์แบ่งแยกดินแดนพร้อมต่อสู้กับรัฐไทยแล้ว เราพบว่าเครื่องมือสำคัญที่เหล่านักปลุกระดมบ่มเพาะนำมาใช้ในการสร้างและปลุกจิตสำนึกมวลชนในความเป็น "มาลายูปัตตานี" สร้างเป็นตัวตนของอัตลักษณ์ปัตตานีที่เข้มข้นก็คือ "ประวัติศาสตร์ปัตตานี" นั่นเองด้วยการนำเนื้อหาประวัติศาสตร์เชิงบาดแผลระหว่างปัตตานีกับสยามมาบอกเล่าเนื้อหาเหล่านั้นในเชิงจิตวิทยาสังคม กระตุ้นความรู้สึกร่วมให้เกิดความรู้สึกเจ็บแค้น เกลียดเค้านสยาม แล้วพัฒนาความรู้สึกร่วมเหล่านั้นเป็นความเชื่อว่า "มาลายูปัตตานีล่มสลายเพราะจักรวรรดินิยมสยาม(ซีแอก) ใช้กำลังทหารเข้ามา

รุกรานยึดครองปัตตานีและได้เข่นฆ่าบรรพบุรุษมาลาญปัตตานีอย่างโหดร้ายทารุณ” จนเกิดความรู้สึกเจ็บแค้นทางประวัติศาสตร์ หลังจากนั้นเหล่านักปลุกระดมบ่มเพาะทั้งหลายก็จะชักนำเข้าสู่ประวัติศาสตร์บาดแผลร่วมสมัยเพื่อตอกย้ำและทำลายความชอบธรรมของสยามหรือรัฐไทยในการปกครองปัตตานีด้วยการบอกเล่าและยกกรณีความรุนแรงที่เกิดขึ้นร่วมสมัยที่พี่น้องประชาชนมาลาญปัตตานีจะรับรู้ได้อย่างเป็นรูปธรรม อาทิเช่น กรณีการหายตัวไปของหะยีสุหลง โต๊ะมีนา ; และการปลุกระดมบ่มเพาะหลังปี พ.ศ.๒๕๔๑ เหล่านักปลุกระดมบ่มเพาะจะเล่าเหตุการณ์กรณีมัสยิดกรือเซะ เมื่อ ๒๘ เมษายน ๒๕๔๑ และกรณีตากใบ เมื่อ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๑ เป็นต้น โดยเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กำลังพัฒนาให้เป็น “เปอร์มูดอ” จะถูกปลุกระดมบ่มเพาะระดับลึกด้วยการฉายวิดีโอการสลายการชุมนุมที่ตากใบให้ชมเพื่อตอกย้ำปลุกระแสความเจ็บแค้น เกลียดแค้นให้แก่เยาวชนเหล่านั้นพร้อม ๆ กับการปลุกระดมบ่มเพาะเพื่อสร้างให้เกิดความรู้สึกของความเชื่อชาติมาลาญนิยม และความเป็นชาตินิยมปัตตานี (ethno-nationalism) พัฒนาเป็นเงื่อนไขในการต่อสู้หรือก่อเป็นสงครามประชาชนเพื่อการปฏิวัติปลดปล่อยปัตตานีให้เป็นเอกราชต่อไปถึงขั้นนี้กลุ่มนักปลุกระดมบ่มเพาะหรือนักประวัติศาสตร์ปัตตานีของขบวนการจะทำการวินิจฉัยให้ปัตตานีในอดีตมีสถานะเป็น “รัฐอิสลาม”(Islamic State) แล้วจึงให้ผู้ที่ถูกจัดตั้งเป็น “อูลาม่า” ของขบวนการก่อความไม่สงบนำหลักศาสนาอิสลามมาตีความประวัติศาสตร์ปัตตานีบนความเจ็บแค้นทางประวัติศาสตร์ และความเชื่อว่าเป็น “รัฐอิสลาม” ของปัตตานี บนเงื่อนไขประชาชาติที่สำคัญ ๒ เงื่อนไข คือ เงื่อนไขเชื่อชาติมาลาญนิยม และเงื่อนไขชาตินิยมปัตตานีซึ่งนำให้ก่อเกิดแนวคิดและอุดมการณ์การเมืองใหม่ที่ผสมผสานระหว่างเชื่อชาติและศาสนา (บะห์รูณ ; ๒๕๕๑ : ๑๔-๑๕) สร้างความเชื่อว่าปัตตานีคือดินแดนแห่งศาสนาอิสลามแล้วจึงชี้นำเข้าสู่วาทกรรมของ “สงครามญิฮาดในอิสลาม” และถือเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการกระตุ้นแรงจูงใจให้เกิดการตัดสินใจเข้าสู่พิธีสาบานตนหรือทำซุมเปาะเข้าเป็นสมาชิกขององค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบด้วยความสมัครใจ นอกจากนี้ยังถือได้ว่าพลังความเจ็บแค้นทางประวัติศาสตร์บวกความศรัทธาในสงครามญิฮาดเป็นพลังขับเคลื่อนปฏิบัติการอันรุนแรงโหดร้ายต่อคนต่างศาสนาและต่างชาติพันธุ์ โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในอัตลักษณ์ของสยาม (ซีเเย) หรือรัฐไทยจะเป็นผู้ถูกกล่าวหาว่า “เป็นผู้รุกรานยึดครองดินแดนปัตตานีซึ่งเป็นดินแดนของอิสลาม” ภายใต้ความเชื่อดังกล่าวทำให้เกิดแนวคิดที่เชื่อว่าดินแดนปัตตานีของชาวมุสลิมกำลังถูกรุกรานยึดครองโดยกองทัพของคนนอกศาสนาอย่างไม่เป็นธรรมดังนั้นการต่อสู้ของมุสลิมทุกคนต่อสู้รุกรานบนพื้นแผ่นดินของอิสลามถือเป็นหน้าที่ของมุสลิมทุกคนที่จะทำสงครามเพื่อปกป้องอิสลาม ดินแดนแห่งสงครามปกป้องอิสลามบัญญัติไว้ในหลักศาสนาอิสลามอย่างชัดเจนให้เรียกดินแดนแห่งนั้นว่า “ดินแดนดาร์ฮาราบี” ตามบัญญัติแห่ง

หลักศาสนาแล้วถือว่าเป็น “วายิบ” หมายถึงการบังคับโดยหลักศาสนาที่ต้องให้มุสลิมทุกคนลุกขึ้นมาต่อสู้และต่อต้านกับผู้รุกรานในทุกรูปแบบจากเขาไปหาหนักจนถึงการต่อสู้ด้วยอาวุธหากมุสลิมผู้ใดละเลยจะถือเป็นบาปใหญ่หลวงที่มองไม่เห็นสวรรค์ หากใครลุกขึ้นต่อสู้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งไม่ว่าจะต่อต้านด้วยใจ ต่อสู้ด้วยวาจาถึงการต่อสู้ด้วยอาวุธแล้วจะได้บุญใหญ่หลวงเช่นกัน และหากตายจากการต่อสู้ในสงครามญิฮาดเพื่อปกป้องอิสลามจะได้สถานภาพ “ชาฮีด” คือเข้าสู่สวรรค์ในโลกหน้าทันที โดยไม่ต้องรอคำพิพากษาใด ๆ จากพระเจ้า (สัมภพณ์พิเศษ ดร. Muhammad Uthman El-Muhammady; ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๓) ซึ่งความเชื่อและศรัทธาตามที่กล่าวถือได้ว่าเป็นพลังขับเคลื่อนที่สำคัญที่สุดในการก่อความไม่สงบของขบวนการก่อความไม่สงบยุคปัจจุบันกระบวนการผลิตทางความคิดเชิงลึกเพื่อฝังความเชื่อและศรัทธาตามที่กล่าวนี้ขบวนการก่อความไม่สงบจะนำมาใช้ในกระบวนการจัดตั้งบุคคลหรือกลุ่มบุคคลเป้าหมายเข้าสู่การเป็นสมาชิกของกลุ่ม (Recruitment) ทั้งสมาชิกองค์กรมวลชนและสมาชิกองค์กรทหารและถือเป็นตัวตนของขบวนการก่อความไม่สงบกลุ่มที่ขับเคลื่อนสถานการณ์ความรุนแรงต่อสู้และเผชิญหน้า (Confrontation) กับรัฐไทยอยู่ในปัจจุบัน

๓. กระบวนการและขั้นตอนการเข้าสู่การเป็นสมาชิกองค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ

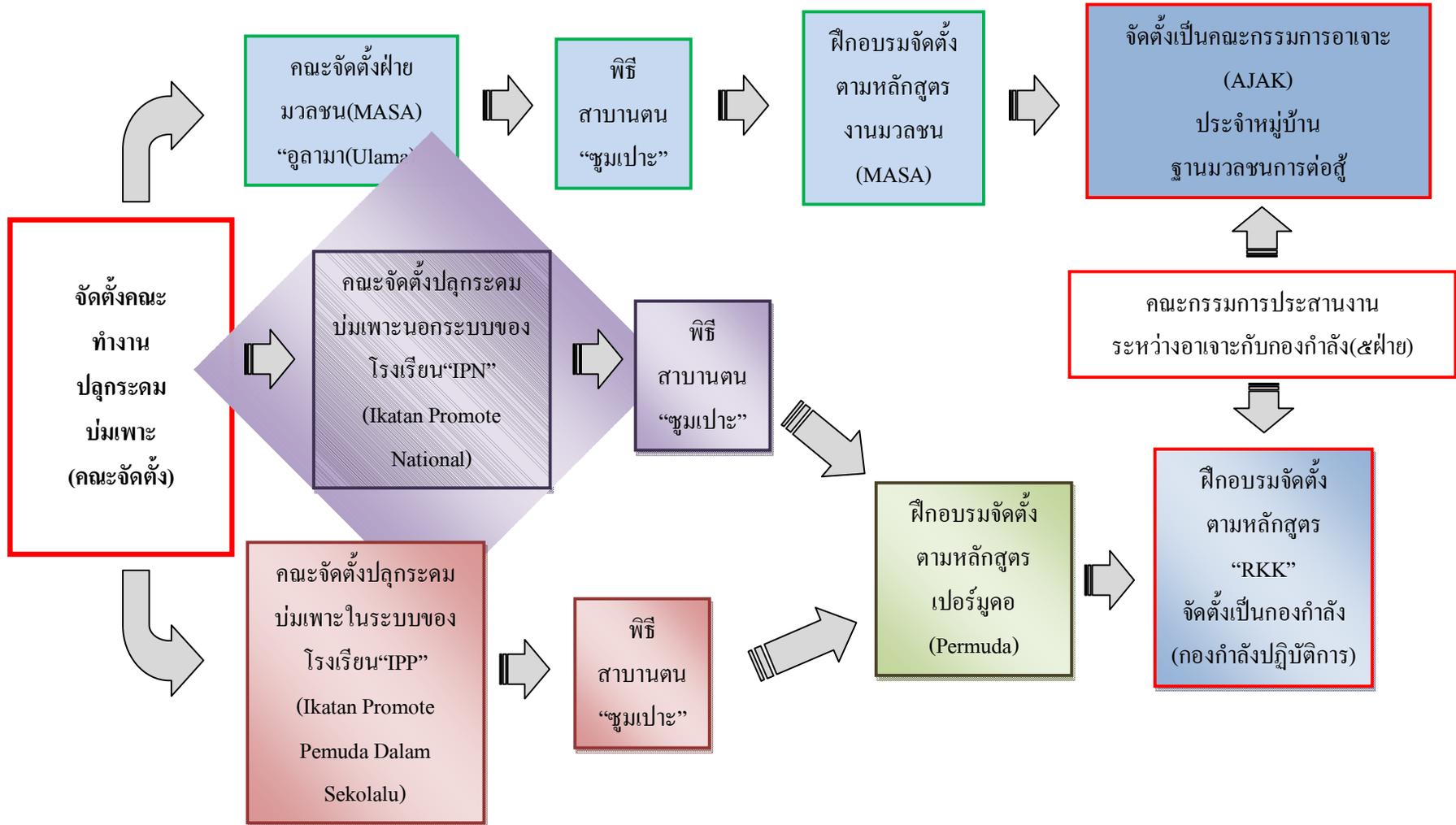
จากที่กล่าวมาแล้วเราสามารถแยกแยะกลุ่มบุคคลเป้าหมายในการคัดเลือกชักชวนและจัดตั้งเข้าสู่การเป็นสมาชิกของขบวนการก่อความไม่สงบได้เป็น ๒ กลุ่มเป้าหมายใน ๒ โครงสร้างขององค์กรการต่อสู้ดังนี้ :-

๓.๑ กลุ่มบุคคลเป้าหมายในหมู่บ้านที่มีสถานะเป็นผู้นำศาสนาครูสอนตาดีกา ครูสอนศาสนา ผู้นำธรรมชาติ ผู้นำท้องที่ ผู้นำท้องถิ่น จะเป็นกลุ่มบุคคลที่ขบวนการก่อความไม่สงบต้องการจัดตั้งเข้าสู่การเป็นสมาชิกองค์กรมวลชนเป็นเป้าหมายหลัก

๓.๒ กลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกสร้างให้เป็นเปอร์มูดทั้งในระบบของโรงเรียน และนอกระบบของโรงเรียน (ในหมู่บ้าน) ขบวนการก่อความไม่สงบต้องการจัดตั้งเข้าสู่การเป็นสมาชิกองค์กรทหารหรือกองกำลังเป็นเป้าหมายหลัก

ดังนั้นกระบวนการจัดตั้งจึงเกิดขึ้นทั้งในและนอกระบบของโรงเรียนที่แยกจากกันแต่มีเป้าหมายเดียวกันคือการชักชวนบุคคลที่เก็งตัวไว้เข้าสู่การเป็นสมาชิกของขบวนการก่อความไม่สงบตามที่กล่าวแล้ว(รายละเอียดตามแผนภาพที่ ๑๓)

แผนภาพที่ ๑๓ : กระบวนการและขั้นตอนในการเข้าสู่การเป็นสมาชิกองค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบ

อ้างอิง : สัมภาษณ์พิเศษนายอาบู ชารีฟอดีตสมาชิกองค์กรมวลชนระดับ "สะกอม" : มีนาคม ๒๕๕๔

จากแผนภาพที่ ๑๓ เราพบว่าขั้นตอนการเข้าสู่การเป็นสมาชิกของขบวนการก่อความไม่สงบค่อนข้างแบ่งขั้นตอนออกตามกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการจัดตั้งเข้าสู่การเป็นสมาชิกในแต่ละโครงสร้างขององค์กรการต่อสู้ตามลักษณะของงานอย่างชัดเจนซึ่งผู้วิจัยขอสรุปอีกครั้งดังนี้:-

ขั้นตอนที่ ๑ : เป็นขั้นการสร้างคณะทำงานในการปลุกระดมบ่มเพาะซึ่งหากเราพิจารณาจากบันได ๗ ขั้นแล้วเราจะพบว่าขบวนการก่อความไม่สงบได้กำหนดให้สร้างนักปลุกระดมบ่มเพาะไว้ตั้งแต่ขั้นที่ ๑ และขั้นที่ ๒ แล้วโดยสิ้นสุดขั้นที่ ๒ ในปี พ.ศ.๒๕๓๗ ขบวนการจะมีนักปลุกระดมบ่มเพาะครบถ้วนทั้งในหมู่บ้านและในโรงเรียนพร้อมที่จะเป็นผู้ชวนขยายจัดตั้งองค์กรการต่อสู้ในขั้นที่ ๓ และ ๔ ของบันได ๗ ขั้นต่อไป ดังนั้นจากห้วงเวลาของบันได ๗ ขั้นในขั้นที่ ๑ และ ๒ ซึ่งกำหนดไว้ให้สิ้นสุดขั้นที่ ๒ ในปี พ.ศ.๒๕๓๗ จึงเชื่อได้ว่าปี พ.ศ.๒๕๓๗ ขบวนการก่อความไม่สงบกลุ่มนี้ได้มีกลุ่มนักปลุกระดมบ่มเพาะครบถ้วนพร้อมทำงานจัดตั้งเพื่อสร้างองค์กรการต่อสู้ต่อไปสำหรับนักปลุกระดมบ่มเพาะหรือนักจัดตั้งเราพบว่าได้มีการแบ่งนักปลุกระดมบ่มเพาะออกเป็น ๓ กลุ่มใหญ่ตามเป้าหมายการจัดตั้งองค์กรการต่อสู้ของกลุ่มดังนี้:-

๑. กลุ่มนักปลุกระดมบ่มเพาะในระบบของโรงเรียน เรียกว่า “IPP” ซึ่งย่อมาจาก “Ikatan Promote PDAS” ส่วนคำว่า PDAS เป็นตัวย่ออีกเช่นกันย่อมาจากคำว่า “Pemuda Dalam Sekolah” ทั้งหมดเป็นภาษาอินโดนีเซีย (มะนิลาปีตดาณี : ๒๕๕๔ : ๒๕-๒๖) ซึ่งหมายความว่า “ฝ่ายการจัดตั้งเยาวชนในโรงเรียน” นั่นเอง กลุ่มนี้จะทำหน้าที่เก็งตัวสืบสวน และคัดเลือกเยาวชนที่เรียนหนังสือในระบบของโรงเรียน ในกลุ่มเด็กที่เรียนดี เกรงครัดศาสนา ห่างไกลยาเสพติดและเป็นความหวังของบิดา-มารดา ซึ่งส่วนใหญ่จะเน้นไปที่โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาเป็นหลักเพื่อจัดตั้งเยาวชนในระบบของโรงเรียนให้เข้าพิธีสาบานตนหรือพิธีชุมนเปาะเข้าเป็นสมาชิกของขบวนการก่อความไม่สงบหลังจากเด็กเข้าพิธีสาบานตนแล้ว คณะ IPP จะอนุบาลกล่อมเกลาคณะเด็กเหล่านั้นให้มีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจประมาณ ๔ เดือน แล้วจึงส่งไปยังขั้นตอนการฝึกอบรมจัดตั้งเป็นเปอร์มุดอ (Permuda) แล้วคัดเลือกจากผู้ที่สำเร็จการฝึกเป็นเปอร์มุดอไปสู่การฝึกหลักสูตรการรบแบบ RKK จัดตั้งเป็นกองกำลังปฏิบัติการ(RKK) ในที่สุด (รายละเอียดในการฝึกอบรมจัดตั้งผู้วิจัยจะกล่าวถึงในหัวข้อต่อไป)

๒. กลุ่มนักปลุกระดมบ่มเพาะนอกระบบของโรงเรียน เรียกว่า “IPN” ย่อมาจาก “Ikatan Promote National” เป็นภาษาอินโดนีเซีย หมายถึง คณะจัดตั้งทั่วไปที่อยู่นอกโรงเรียนซึ่งหมายถึงในหมู่บ้าน ชุมชน นักจัดตั้งกลุ่ม IPN จะเน้นการเก็งตัวคัดเลือกเด็กเยาวชนที่อยู่ตามหมู่บ้านและไม่ได้เรียนหนังสือเป็นเด็กที่ขาดความรู้หรือด้อยโอกาส ดังนั้นคณะ IPN จะคัดเลือกชักชวนเด็กและเยาวชนนั้นมาทำการสาบานตนได้แล้วจะอนุบาลกล่อมเกลาคณะเด็กให้เด็กรู้เข้าใจหลัก

ศาสนาอิสลามตามแนวทางของขบวนการก่อน หากเด็กอยู่ในกลุ่มเสี่ยงหรือติดยาเสพติดมาก่อนก็จะทำให้เด็กและเยาวชนนั้นเลิกยาเสพติดเสียก่อนแล้วค่อยอบรมบ่มเพาะด้านศาสนา มารยาทและอุดมการณ์แบ่งแยกดินแดนในภายหลังเมื่อเรียบร้อยมั่นใจแล้วว่าเด็กเยาวชนที่คณะ IPN จัดตั้งมีความพร้อมด้านอุดมการณ์ในขั้นต้นแล้วจึงส่งเด็กและเยาวชนเหล่านั้นเข้าสู่การฝึกอบรมจัดตั้งเป็นเปอร์มูดอ (Permuda) แล้วคัดเลือกไปฝึกหลักสูตร RKK เป็นกองกำลังปฏิบัติการต่อไป

๓. กลุ่มนักจัดตั้งฝ่ายมวลชน (MASA) ซึ่งเราเรียกว่า “อูลามา” (Ulama) นักจัดตั้งกลุ่มนี้จะเป็นผู้ใหญ่และเป็นผู้รู้ทางศาสนาเป็นที่เชื่อถือยอมรับจากสังคมหรือชุมชนแต่มีอุดมการณ์แบ่งแยกดินแดนเช่นเดียวกับขบวนการก่อความไม่สงบโดยกลุ่มอูลามากลุ่มนี้จะถูกจัดตั้งตามขั้นที่ ๑ และ ๒ ของบันได ๗ ขั้น พร้อม ๆ กับกลุ่ม IPN และ IPP กลุ่มอูลามาจัดตั้งขึ้นมาเพื่อมีหน้าที่หลักในการปลุกระดมบ่มเพาะจัดตั้งผู้นำศาสนา คณะกรรมการมัชยิด ครูสอนตาดีกา อูสตาซ ผู้นำท้องถิ่นและผู้นำท้องถิ่นในหมู่บ้านหรือชุมชนตามลำดับเพื่อจัดตั้งกลุ่มบุคคลเป้าหมายเหล่านั้นให้เป็นคณะกรรมการหมู่บ้านอาเงาะหรือมวลชนหลักในการต่อสู้ ดังนั้นกลุ่มอูลามาของขบวนการก่อความไม่สงบจึงเป็นกลุ่มผู้อาวุโสมีความรู้ทางศาสนาเป็นที่เชื่อถือศรัทธาของชาวบ้านทั่วไปซึ่งจะแตกต่างจากกลุ่ม IPP และกลุ่ม IPN ซึ่งมักจะเป็นคนหนุ่มสาวที่มีวัยและอายุใกล้เคียงกับเด็กและเยาวชน เป้าหมายเพื่อจัดตั้งเด็กและเยาวชนเป็นหลัก คณะอูลามาจะเก่งตัว สืบสวน คัดเลือก และชักชวนผู้นำศาสนา ผู้มีบารมี ผู้นำธรรมชาติ มาสู่การทำพิธีสาบานตนหรือชุมนุมเข้าสู่การเป็นสมาชิกของขบวนการก่อความไม่สงบแล้วนำบุคคลเป้าหมายที่สาบานตนแล้วเข้าทำการฝึกอบรมจัดตั้งตามขั้นตอนหลักสูตรของฝ่ายมวลชน (MASA) เพื่อจัดตั้งเป็นคณะกรรมการอาเงาะต่อไป

๔. ขั้นตอนการฝึก-อบรมจัดตั้งเป็นสมาชิกองค์กรการต่อสู้

สำหรับขั้นตอนการฝึกอบรมจัดตั้งเข้าสู่การเป็นสมาชิกที่พร้อมปฏิบัติงานในองค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบทั้งองค์กรมวลชน (Political wing) และองค์กรทางทหาร (Military wing) จะแยกออกจากกันอย่างชัดเจนเช่นเดียวกับกระบวนการในการคัดเลือก ชักชวนจัดตั้งเช่นกัน ดังนั้นเพื่อความเข้าใจง่ายขึ้นผู้วิจัยจึงขอแบ่งการฝึกอบรมจัดตั้งเป็น ๒ ส่วนหลัก ๆ คือ ๑) ขั้นตอนการฝึก-อบรม จัดตั้งเป็นคณะกรรมการ อาเงาะ กับ ๒) ขั้นตอนการฝึก-อบรมจัดตั้งเป็นเปอร์มูดอและกองกำลังปฏิบัติการ (RKK) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้:-

๔.๑ การฝึกอบรมหลักสูตรมวลชน (MASA) ระดับคณะกรรมการหมู่บ้านหรืออาเงาะ

ภายหลังจากที่คณะอุลามา (Ulama) ได้ทำการปลุกระดมบ่มเพาะตามขั้นตอนการจัดตั้งคือการแก๊งตัว สืบสวน คัดเลือก และชักชวนเข้าสู่พิธีสาบานตนหรือชุมปะแล้วฝ่ายคณะอุลามานำส่งบุคคลเหล่านั้น ไปสู่กระบวนการฝึกอบรมจัดตั้งตามหลักสูตรของฝ่ายมวลชนขั้นต้นโดยอาศัยมัศยิดหรืออาคารศาสนาหรือสถานที่อื่น ๆ ที่เหมาะสม ปิดลับในการฝึกอบรม ซึ่งเนื้อหาการฝึกอบรมจะประกอบด้วย

๔.๑.๑ ให้ความรู้เรื่องประวัติศาสตร์ปัตตานีเนื้อหาและวัตถุประสงค์ตามที่กล่าวไว้ในหัวข้อที่ ๒ คือต้องการปลูกแนวคิด ๒ ประการคือ “เชื้อชาติมาลายูนิยม” กับ “ชาตินิยมปัตตานี” บนความรู้สึกความเจ็บแค้นทางประวัติศาสตร์อย่างเข้มข้นเพื่อสร้างอุดมการณ์แบ่งแยกดินแดนและศรัทธาในอุดมการณ์อย่างมั่นคง

๔.๑.๒ ให้ความรู้เรื่อง “เชื้อชาติมาลายู” ควบคู่กับประวัติศาสตร์ปัตตานีเพื่อปลุกระดมแนวคิดเรื่องเชื้อชาติมาลายูใน ๓ ประการคือ ๑) มาลายูเป็นชาติพันธุ์อันยิ่งใหญ่และบริสุทธิ์(๒) มาลายูเป็นชาติพันธุ์ที่มีความชอบธรรมมากที่สุดที่จะอาศัยอยู่บนดินแดนแห่งแหลมมาลายูโดยไม่ต้องอยู่ภายใต้การปกครองของชาติพันธุ์ใด และ ๓) มาลายูปัตตานีมีสิทธิโดยสมบูรณ์ที่จะปกครองตนเอง

๔.๑.๓ ให้สมาชิกทุกคนยึดมั่นในบัญญัติ ๑๐ ประการของขบวนการก่อความไม่สงบซึ่งบัญญัติ ๑๐ ประการ ประกอบด้วยสาระสำคัญดังนี้

๔.๑.๓.๑ ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของอัลเลาะห์ ทำในสิ่งที่ให้ทำ เลิกในสิ่งที่ต้องห้าม

๔.๑.๓.๒ รักษาความลับของขบวนการอย่างเคร่งครัด

๔.๑.๓.๓ เชื่อฟังผู้นำ

๔.๑.๓.๔ งานของขบวนการต้องมาก่อนงานของตนเอง

๔.๑.๓.๕ เสียสละทั้งทรัพย์สิน และชีวิตร่างกายเท่าที่ทำได้

๔.๑.๓.๖ ต้องทำงานที่เป็นคำสั่งแล้วเราทำได้

๔.๑.๓.๗ ยอมรับความผิดของตนเอง และยอมรับให้คนอื่นมา

ตักเตือนเรา

๔.๑.๓.๘ มาตามคำสั่ง และตามเวลาที่เที่ยงตรง

๔.๑.๓.๕ ยึดมั่นคำสัญญาที่ให้กับขบวนการ และชื่อตรงต่อ
ขบวนการ

๔.๑.๓.๑๐ ห้ามกระทำให้เกิดความสูญเสียแก่ขบวนการ

๔.๑.๔ ให้ความรู้ศาสนาอิสลามซึ่งคณะอุลามาจะนำผู้รู้ ผู้ชำนาญการปลุก
ระดมด้านศาสนาเป็นผู้บรรยายโดยเน้นในสาระสำคัญ ๒ ประการ คือ ๑) ความบริสุทธิ์ของ
ศาสนาอิสลามและเมื่อรวมเข้ากับความบริสุทธิ์ของเชื้อชาติมาลาญจะกลายเป็น “มาลายูมุสลิม” ที่
บริสุทธิ์ และยิ่งใหญ่เกินกว่าจะถูกปกครองโดยชาติพันธุ์คนนอกศาสนาหรือที่เรียกว่า “กาไฟร” และ
ยิ่งกาไฟรที่รุกรานดินแดนของมุสลิมแล้วถือว่าเป็น “กาไฟรฮาราบี” และดินแดนนั้นจะเป็นดินแดน
“ดาร์ุลฮาราบี” ซึ่งบัญญัติไว้ในหลักการอิสลามว่าหากดินแดนนั้นเป็นดาร์ุลฮาราบีถือว่าเป็นดินแดน
แห่งสงครามในการปกป้องศาสนาอิสลามหรือ “สงครามญิฮาด” นั่นเอง (สัมภาษณ์พิเศษ ดร.
Muhammad Uthman El-Muhammady; ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๓) ๒) การให้ความรู้เกี่ยวกับการทำ
สงคราม“ญิฮาด” ในอิสลามเพื่อให้มวลชนหรือสมาชิกเหล่านั้นเชื่อและศรัทธาอย่างแรงกล้าต่อการ
ทำสงครามญิฮาดต่อสู้กับสยามหรือรัฐไทย

๔.๑.๕ การให้ความรู้เกี่ยวกับ ๕ ยุทธศาสตร์และการทำงานขับเคลื่อน ๕
ยุทธศาสตร์ของคณะกรรมการฝ่ายอาเกาะซึ่งบางยุทธศาสตร์ต้องทำเพื่อสนับสนุนกลุ่มกองกำลัง
ปฏิบัติการ (RKK)

การฝึกอบรมจัดตั้งฝ่ายอาเกาะที่มีสาระสำคัญ ๕ ประเด็นตามที่กล่าวแล้วหลัง
จากนั้นผู้ผ่านการฝึกอบรมจะเข้าสู่การจัดตั้งตามโครงสร้างของอาเกาะหรืองานจัดตั้งมวลชนใน
ระดับหมู่บ้านต่อไป แต่การปลุกระดมบ่มเพาะของคณะอุลามาจะไม่สิ้นสุดเพียงเท่านี้คณะอุลามาจะ
หมุนเวียนกันมาปลุกระดมบ่มเพาะต่อกันอย่างต่อเนื่อง ๑ ตามห้วงเวลา หรือตามการร้องขอจาก
“หัวหน้าอาเกาะ” เพื่อต่อยอดอุดมการณ์และศรัทธาในหลักสงครามญิฮาดอย่างเหนียวแน่นนั่นเอง

**๔.๒ การฝึกอบรมหลักสูตรเปอร์มุดอ(Permuda) และกองกำลัง
ปฏิบัติการ(RKK)**

การฝึกอบรมจัดตั้งหลักสูตรดังกล่าวจะแบ่งออกเป็น ๒ ขั้นตอนที่แยกออกจากกัน
อย่างชัดเจนและใช้คณะผู้ฝึกอบรมคนละกลุ่ม คนละระดับอย่างเด็ดขาด (Saseha Helbardt ; ๒๐๑๑ :
๕๗-๑๐๕) ผู้วิจัยขอสรุปรายละเอียดแต่ละหลักสูตรดังนี้:-

๔.๒.๑ หลักสูตรเปอร์มุดอ (Permuda) ซึ่งจะแบ่งออกเป็น ๕ ชั้นตามลำดับ
ดังนี้:-

๔.๒.๑.๑ ขั้นที่ ๑ เรียกว่า “ขั้นต้อกัป”: หรือขั้นการปลูกฝังอุดมการณ์ ซึ่งมีสาระสำคัญในเนื้อหาการฝึกอบรม ๓ ประเด็น คือ ประวัติศาสตร์ปัตตานี ; เชื้อชาติมลายูและศาสนาอิสลามเป้าหมายการฝึกอบรมในขั้นต้อกัป ก็เพื่อสร้างอุดมการณ์การแบ่งแยกดินแดน เช่นเดียวกับการสอนประวัติศาสตร์ เชื้อชาติและศาสนาให้กับหลักสูตรของฝ่ายงานมวลชน (MASA) หรืออาจจะตามที่ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้ว

๔.๒.๑.๒ ขั้นที่ ๒ เรียกว่า “ขั้นต้อปอ”: ในขั้นนี้จะเน้นให้ผู้เข้าฝึกอบรมรู้จักและรับเอาบัญญัติ ๑๐ ประการ (รายละเอียดเช่นเดียวกับการฝึกอบรมมวลชน) หรือที่เรียกว่า “วินัยเหล็ก ๑๐ ประการ” ของสมาชิกขบวนการก่อความไม่สงบต้องยึดมั่นตลอดเวลา นอกจากนั้นก็จะฝึกพื้นฐานการออกกำลังกายด้วยท่า Physical Test (PT) ๑๒ ท่า หลังจากนั้นในขั้นตอนนี้เหล่าสมาชิกจะได้รับการต้อกัปประวัติศาสตร์ปัตตานีที่สัมพันธ์กับสยามในเชิงบาดแผล จนสุดท้ายปัตตานีล่มสลายเพราะถูกสยามยึดครองต้อกัปความเจ็บแค้นทางประวัติศาสตร์พร้อม ๆ กับการให้ความรู้เรื่องสงครามญิฮาดในอิสลามตามที่กล่าวแล้วเยาวชนที่ผ่านการฝึกถึงขั้นนี้ก็จะเกิดความรู้สึกเกลียดแค้นสยาม (รัฐไทยและคนไทยพุทธ) พร้อมกับเชื่อว่าการต่อสู้กับสยามเพื่อผู้เอกราชปัตตานีถือเป็น “สงครามญิฮาด” ในอิสลามอย่างแท้จริง

๔.๒.๑.๓ ขั้นที่ ๓ เรียกว่า “ขั้นต้อรฟ”: เยาวชนที่เข้าฝึกอบรมในขั้นนี้ จะได้รับการสอนให้ความรู้เกี่ยวกับอัตลักษณ์มลายูปัตตานี เช่น วิถีชีวิตมลายูแท้ ๆ; การแต่งกายของชาย-หญิงมลายู และวิถีชีวิตที่เป็นวัฒนธรรมมลายูทั้งนี้เพื่อปลูกฝังความเป็น “เชื้อชาติมลายูนิยม” (Ethnolism) ให้กับเยาวชนเหล่านั้นให้ทุกคนภูมิใจในความยิ่งใหญ่และบริสุทธิ์ของ “ชาติพันธุ์มลายู” ที่บริสุทธิ์และยิ่งใหญ่เกินกว่าที่จะอยู่ภายใต้การปกครองของชาติพันธุ์ใดในแหลมมลายู และเมื่อเชื้อชาติมลายูรวมเข้ากับความบริสุทธิ์ของอิสลามแล้ว “มลายูมุสลิม” จะยิ่งใหญ่และบริสุทธิ์กว่าทุกกลุ่มชนในโลก

๔.๒.๑.๔ ขั้นที่ ๔ เรียกว่า “ขั้นต้อบาย”: เป็นขั้นการทดสอบความพร้อมและความเข้มแข็งของร่างกายซึ่งคณะครูฝึกได้ทำการฝึกท่า PT ให้กับเยาวชนแล้วตั้งแต่ขั้นต้อปอและได้มอบหมายให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคนไปปฏิบัติเองที่บ้านทุกวันเพื่อให้ร่างกายพัฒนาความเข้มแข็งและความพร้อมที่ฝึกหลักสูตรทางทหารต่อไป เด็กและเยาวชนที่อยู่ในระหว่างการฝึกอบรมขั้นเปอร์มุดอมักจะดูแลร่างกายของตนเองอยู่เสมอส่วนใหญ่จะใช้ลานกีฬาที่จัดตั้งขึ้นในหมู่บ้านตามขั้นที่ ๒ ของบันได ๗ ขั้น เป็นที่ฝึกฝนร่างกายของตนเองบ้างก็จะสมัครเล่นฟุตบอลหรือฟุตซอลประจำทีมของหมู่บ้านเป็นต้น ถือเป็นกรอำนวยการฝึกฝนร่างกายที่เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมที่ฝ่ายรัฐบาลไม่สามารถที่จะจับผิดหรือล่วงรู้ได้เลย

นอกจากนั้นองค์กรภาครัฐไม่ว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและท้องถิ่นหรืออื่น ๆ จะให้การสนับสนุนการจัดตั้งชมรมกีฬาและการแข่งขันอีกด้วยโดยที่ขบวนการก่อความไม่สงบไม่ต้องลงทุนอะไรเลย

๔.๒.๑.๕ ขั้นที่ ๕ เรียกว่า “ขั้นวาถูอน”: ในขั้นนี้จะรับเฉพาะผู้ที่ผ่านการทดสอบร่างกายในขั้นตาแยมาแล้ว ถือเป็นขั้นการฝึกทหารเบื้องต้นเช่นมีการใช้ชีวิตเป็นคู่บัดดี้ (Buddy) มีการฝึกการต่อสู้ป้องกันตัวซึ่งขบวนการก่อความไม่สงบเรียกว่า “BDM ย่อมาจาก B : Bila(แบร) ; D : Diri(ดีรี) M : Military ซึ่งหมายถึง “การต่อสู้ป้องกันตัวของนักรบ” เนื้อหาส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของ ยูโด มวยไทย การต่อสู้ด้วยมีดสั้น และอื่น ๆ มีการฝึกการปฐมพยาบาลเบื้องต้นและดูหนังสงครามเพื่อปลุกใจโดยเฉพาะการต่อสู้ของกลุ่มนักรบมุจาฮิดีนกับสหภาพโซเวียตในอาฟกานิสถาน เป็นต้น

ทั้ง ๕ ขั้นตอนถือเป็นขั้นการฝึกอบรมหลักสูตร “เปอร์มูดอ” (Permuda) ซึ่งหากผู้ใดผ่านการฝึกก็ถือเป็นสมาชิกเปอร์มูดออย่างเต็มตัวสามารถปฏิบัติภารกิจของเปอร์มูดอในหมู่บ้านอาเกาะเพื่อช่วยเหลือการปฏิบัติการของเหล่านักรบ(RKK) ได้แล้ว แต่ยังไม่สามารถเป็นกองกำลังปฏิบัติการ(RKK)ได้ จำเป็นต้องมีการคัดเลือกจากผู้สำเร็จหลักสูตรเปอร์มูดอที่มีความเหมาะสมทั้งร่างกายและจิตใจไปฝึกหลักสูตรทางทหารที่เรียกว่าหลักสูตร “RKK (Runda Kampulan Kecil)” อีกครั้งหนึ่งการฝึกหลักสูตรเปอร์มูดอทั้ง ๕ ขั้นตอนจะใช้เวลาประมาณ ๒ ปีอย่างต่อเนื่องแต่จะมีการเว้นแต่ละขั้นตอนประมาณขั้นตอนละ ๔ เดือน เพื่อทบทวนดยุกข์ขั้นตอนที่ผ่านมาแล้ว แล้วจึงเริ่มต้นขั้นตอนต่อไป

สำหรับครูฝึกแต่ละขั้นตอนของหลักสูตรเปอร์มูดอเราเรียกว่า “กลุ่มเปอร์กาเดร์” (Perkadir) ที่คัดเลือกมาจากผู้ที่จบหลักสูตรเปอร์มูดอขั้นวาถูอนแล้ว แต่ไม่ได้ไปฝึก RKK ก็จะถูกคัดเลือกให้ไปฝึกเพิ่มเติมเพื่อเป็นครูฝึกเปอร์มูดอหรือเป็นกลุ่มเปอร์กาเดร์ต่อไป ส่วนพื้นที่ที่ใช้ฝึกหลักสูตรเปอร์มูดอทุกขั้น โดยส่วนใหญ่จะใช้ฝึกในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาเวลากลางคืนที่ทุกคนหลับแล้วกับพื้นที่สวนยางในหมู่บ้านอาเกาะหรือที่บ้านของสมาชิกในอาเกาะที่เหมาะสมสามารถปิดลับได้เป็นหลัก

การฝึกเปอร์มูดอขบวนการก่อความไม่สงบจะฝึกอย่างต่อเนื่องตลอดเวลาถึงปัจจุบัน เพราะถือเป็นกลุ่มกำลังสำคัญของตนในการพัฒนาเป็นกองกำลังปฏิบัติการต่อไป (RKK) หากใครที่ผ่านการฝึกอบรมเปอร์มูดอแล้วแต่ยังไม่ได้รับคัดเลือกเข้าฝึกหลักสูตร RKK ก็จะไปปฏิบัติการเป็นกำลังเปอร์มูดอขั้นการควบคุมกับหัวหน้าฝ่ายเปอร์มูดอประจำหมู่บ้านอาเกาะเป็นผู้ช่วยหลักของ

กองกำลังปฏิบัติการ(RKK)ในการปฏิบัติทางยุทธวิธีในพื้นที่รับผิดชอบ โดยมีหัวหน้าฝ่ายเปอร์มูดอประจำ “สะกอม” ควบคุมดูแล กำลังเปอร์มูดออย่างใกล้ชิด

สำหรับการคัดเลือกผู้ผ่านหลักสูตรเปอร์มูดอแล้วเพื่อไปฝึกหลักสูตรRKK จัดตั้งเป็นกองกำลังนั้น จะมีคณะกรรมการคัดเลือกอีกครั้งหนึ่งเพื่อคัดแยกผู้ผ่านการฝึกขั้นที่ ๕ ขึ้นวาทอน โดยแบ่งออกเป็น ๓ พวกคือ ๑) พวกที่จะต้องไปฝึกเป็นกองกำลังปฏิบัติการ(RKK) ต่อไป ๒) พวกที่ต้องไปเป็นฝ่ายงานมวลชน (MASA) ซึ่งอาจจะสูงกว่ากรรมการอาเจะและแยกไปฝึกอบรมวิชาการเฉพาะต่างหาก และ ๓) พวกที่ต้องเป็นฝ่ายเปอร์มูดอในหมู่บ้านอาเจะ

แต่อย่างไรก็ตามหากกองกำลังปฏิบัติการ(RKK) ขาดแคลนไม่เพียงพอคณะกรรมการชุดนี้ก็จะเรียกผู้ผ่านการฝึกเป็นเปอร์มูดอแล้วมาฝึกวิชาทหาร (RKK) เพิ่มเติมเพื่อทดแทนต่อไปซึ่งโดยหลักการที่กำหนดไว้ในขั้นที่ ๔ ของบันได ๖ ขั้น ขบวนการก่อความไม่สงบจะกำหนดให้มีกองกำลังปฏิบัติการ (RKK) จังหวัดละไม่เกิน ๑,๒๐๐ คน เพราะหากเกินกว่านั้นคณะกรรมการอาเจะจะไม่สามารถดูแลกำลังรบเหล่านั้นได้ แต่หากว่ากองกำลังปฏิบัติการขาด-หายไปเป็นจำนวนมากก็จะมีฝึกทดแทนจากเปอร์มูดอในทันที ดังนั้น “เปอร์มูดอจึงเปรียบเสมือนกำลังสำรองของขบวนการก่อความไม่สงบนั่นเอง”

๔.๓ การฝึกอบรมหลักสูตรกองกำลังปฏิบัติการหรือหลักสูตรRKK

(Runda Kampulan Kecil)

สำหรับการฝึกอบรมหลักสูตรกองกำลังปฏิบัติการหรือหลักสูตรRKK จะทำการฝึกเฉพาะสมาชิกที่ผ่านการฝึกอบรมหลักสูตรเปอร์มูดอขึ้นวาทอนและผ่านคณะกรรมการคัดเลือกเรียกว่า IPD(Ikatan Promote Pemuda Dawan) มาแล้วเท่านั้นหลักสูตรการฝึกกองกำลังปฏิบัติการ (RKK) จะแบ่งออกเป็น ๒ ระดับได้แก่ ๑) ระดับการฝึกยุทธวิธีพื้นฐานการรบแบบ RKK(Runda Kampulan Kecil) เรียกการฝึกขั้นนี้ว่า “การฝึกขั้นตาดิกา” และ ๒) การฝึกยุทธวิธีระดับสูงเรียกการฝึกขั้นนี้ว่า “การฝึกขั้นปอเนาะ” โดยทั้ง ๒ หลักสูตรจะทำการฝึกในพื้นที่ปลอดภัยที่เป็นป่าเขาที่สามารถใช้อาวุธด้วยกระสุนจริงได้ส่วนใหญ่แล้วฝ่ายกองกำลังจะจัดเตรียมพื้นที่ปลอดภัยบริเวณป่าเขาไว้เป็นพื้นที่ฝึกแล้วและจัดกำลังเฝ้าตรวจให้ปลอดภัยตลอดเวลาที่กำลังทำหน้าที่ส่วนนี้ก็คือ “กำลังฮารีมา” นั่นเองส่วนครูฝึกจะคัดเลือกมาจากผู้นำกองกำลังปฏิบัติการที่มีบุคลิกอุดมการณ์และประสบการณ์ในการปฏิบัติงานมีผลงานและประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวมาแล้วมาเป็นคณะครูฝึกหลักสูตรกองกำลังปฏิบัติการทั้ง ๒ ระดับ ซึ่งเรียกว่า “เปอร์ลาเตะ”(Perlatih) ซึ่งหมายถึงครูฝึกหลักสูตรRKK นั่นเอง ส่วนหลักสูตรการฝึกแต่ละระดับมีรายละเอียดดังนี้ : (สัมภาษณ์เชิงลึก นายโต๊ะ แซ่ อติตสมาชิกครูฝึก RKK; พฤษภาคม ๒๕๕๓)

๔.๓.๑ การฝึกยุทธวิธีพื้นฐานการรบแบบ RKK หรือ “การฝึกขั้นตาดีกา”

ในระดับนี้จะเน้นพื้นฐานการปฏิบัติการทางยุทธวิธีของกองกำลังปฏิบัติการ RKK โดยกำหนดให้สมาชิกที่ผ่านการฝึกต้องมีความรู้ความสามารถในหลักพื้นฐานการปฏิบัติใน ๗ เรื่อง ได้แก่ ๑) การเรียนรู้ตำแหน่งต่าง ๆ ในการประกอบกำลังเป็นชุดปฏิบัติการขนาดเล็กประจำ อาเจาะ (ชุด RKK) ; ๒) เรียนรู้ยุทธวิธี ๕ M ; ๓) เรียนรู้ยุทธวิธี TSM ; ๔) เรียนรู้วิธีการเกาะติด เป้าหมาย (Post) เพื่อพัฒนาเป้าหมายให้เกิดความชัดเจนนำสู่การวางแผนปฏิบัติการต่อเป้าหมายนั้นต่อไป; ๕) เรียนรู้วิธีการลาดตระเวน (Round) ; ๖) เรียนรู้วิธีการวางแผนปฏิบัติการ ณ ที่หมาย (Arvi) และ ๗) เรียนรู้หลักการใช้อาวุธ (ขั้นชำนาญการ ; การเก็บรักษาอาวุธ) ทั้ง ๗ เรื่องใหญ่ผู้วิจัยขอสรุปเพื่อความเข้าใจและรู้จักกลุ่มกำลังปฏิบัติการ(RKK) ให้มากขึ้นดังนี้:-

๔.๓.๑.๑ การฝึกการเรียนรู้เกี่ยวกับการประกอบกำลังชุดปฏิบัติการขนาดเล็ก (ชุด RKK)

เป็นการเรียนรู้เบื้องต้นสำหรับผู้เข้ารับการศึกษาในฐานะที่จะเป็นกลุ่มนักเรียนต่อไปโดยครูฝึกหรือเปอร์ลาเต๊ะ(Perlatih) จะจัดกำลังเป็นชุดปฏิบัติการประกอบกำลัง ๖ คน จัดเป็นคู่บัดดี้ (Buddy) ๓ คู่ แต่ละคนจะมีหมายเลขประจำในแต่ละชุดดังนี้:-

๑. หมายเลข ๑ เรียกว่า “เปอร์งาลัส” ทำหน้าที่เป็นพลนำทางให้แก่ชุดปฏิบัติการเมื่อเวลาเข้าสู่ที่หมายปฏิบัติการหรือเข้าที่วางตัว (วางกำลังก่อนปฏิบัติการ)

๒. หมายเลข ๒ เรียกว่า “ตีอวา” ทำหน้าที่เป็น “หัวหน้าชุดปฏิบัติการ” มีหน้าที่ควบคุม บังคับบัญชา และสั่งการแก่ทุกคนในชุดปฏิบัติการทั้งยามปกติที่อยู่ในอาเจาะและขณะเข้าปฏิบัติการทางยุทธวิธี

๓. หมายเลข ๓ เรียกว่า “สัมบูฮาล” ทำหน้าที่เป็นฝ่ายสื่อสารและประสานงานในชุดปฏิบัติการทั้งยามปกติที่อยู่ในอาเจาะและเวลาเข้าปฏิบัติการทางยุทธวิธีต่อเป้าหมายนอกจากนั้นหมายเลข ๓ ยังมีหน้าที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการลาดตระเวน (Round) เพื่อรวบรวมรายงานตรงแก่ “หัวหน้าชุดปฏิบัติการ” หรือหมายเลข ๒ ไว้ใช้ประกอบการสั่งการและการตัดสินใจ

๔. หมายเลข ๔ เรียกว่า “เปอร์ูปัด” ทำหน้าที่เป็นพลพยาบาลหรือฝ่ายเสนารักษ์ภายในชุดปฏิบัติการเตรียมเรื่องยาและเวชภัณฑ์สำหรับการปฐมพยาบาลเบื้องต้นเมื่อมีการบาดเจ็บ

๕. หมายเลข ๕ เรียกว่า “ลือตูปัน” ทำหน้าที่เป็นฝ่ายยุทธการคือมีหน้าที่ในการวางแผนการปฏิบัติการทางยุทธวิธีด้วยการกำหนดรายละเอียดการปฏิบัติ ณ ที่หมาย กำหนดจุดนัดพบและเส้นทางถอนตัว(Arvi)ร่วมกับหัวหน้าชุดปฏิบัติการเป็นผู้ชำนาญการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้อาวุธและการเก็บรักษาอาวุธ นอกจากนั้นหมายเลข ๕ ยังต้องทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานการใช้ระเบิดทำลายแสงเครื่องที่ฝ่ายชุดประกอบระเบิดได้ประกอบไว้ให้ (ลือตูปัน)

๖. หมายเลข ๖ เรียกว่า “นาอิบกือตือวา” ทำหน้าที่เป็น “รองหัวหน้าชุดปฏิบัติการ” ปฏิบัติงานทุกอย่างตามที่หัวหน้าชุดปฏิบัติการมอบหมายให้ตรวจสอบความพร้อมและข้อบกพร่องภายในชุดปฏิบัติการทั้งก่อนและหลังการปฏิบัติการ

เราจะเห็นได้ว่าการจัดชุดปฏิบัติการพื้นฐานหรือชุดปฏิบัติการ(RKK)ที่ประกอบกำลัง ๖ คนนั้นแต่ละคนจะได้รับมอบหน้าที่ที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติทางยุทธวิธีตามหลักสูตร RKK ก่อนข้างจะมีความสมบูรณ์ในตัวเองและมีความอ่อนตัวสูงแต่ละคนจะสามารถทำงานแทนกันได้

๔.๓.๑.๒ การฝึกการเรียนรู้ยุทธวิธี ๕ M

การเรียนรู้หรือการฝึกหลักสูตร RKK ระดับตติยเมื่อสมาชิกผู้เข้ารับการฝึกมีความเข้าใจการจัดและการประกอบกำลังเป็นชุดปฏิบัติการแล้วต่อไปจะฝึกการเรียนรู้การปฏิบัติทางยุทธวิธีของ RKK ซึ่งเรียกว่า “ยุทธวิธี ๕ M” แต่ละ M มีความหมายและการฝึกดังนี้:-

๑. M ที่ ๑ คือ “Menghilang” อ่านว่า “เมอร์ฮิลัง” หมายถึง “การหลบหลีกหรือการเคลื่อนที่เข้าที่กำบังในการเข้าหาและถอนตัวจากข้าศึก”

๒. M ที่ ๒ คือ “Meculing” อ่านว่า “เมอร์คูลิง” หมายถึง “การเคลื่อนที่ด้วยวิธีการคลานคืบและคลานศอกเข้าหาที่กำบังหรือที่ซ่อนพราง”

๓. M ที่ ๓ คือ “Melindung” อ่านว่า “เมอร์ลิงดุง” หมายถึง “วิธีการซ่อนพราง อำพรางตัวเองเข้ากับภูมิประเทศ”

๔. M ที่ ๔ คือ “Mementing” อ่านว่า “เมอร์เมนติง” หมายถึง “การฝึกการเล็ง การลั่นไก ต่อเป้าหมายบุคคลเคลื่อนที่”

๕. M ที่ ๕ คือ “Menembak” อ่านว่า “เมอร์นัมบัก” หมายถึง “การฝึกยิงปืนทางยุทธวิธีต่อเป้าหมายเคลื่อนที่ด้วยการกระสุนจริง” หรือการฝึกยิงปืนทำนองรบนั่นเอง

การฝึกยุทธวิธี ๕ M ถือเป็นการฝึกปฏิบัติยุทธวิธีพื้นฐานของหน่วยทหารขนาดเล็กในการทำงานเป็นทีม (Team) หรือชุดปฏิบัติการ คำเต็มของ ๕ M เป็นภาษาอินโดนีเซีย การฝึกยุทธวิธี ๕ M ถือเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะทำการฝึกยุทธวิธีขั้นสูงต่อไป

๔.๓.๑.๓ การฝึกยุทธวิธี TSM

เป็นหลักสูตรที่ทำการฝึกสอนในเรื่องของการปฏิบัติการจับพล้นโดยเน้นในเรื่องการฝึกยิงปืนจับพล้นจะทำการฝึกสอนต่อจากหลักสูตร ๕ M ด้วยการเน้นให้ชุดปฏิบัติการมีขีดความสามารถในการตอบโต้จากการโจมตีของฝ่ายตรงข้ามดังนั้นการฝึกสอนตามหลักสูตร TSM จะมีทั้งงานเชิงรุก และ เชิงรับหลักสูตร TSM เป็นชื่อหลักสูตรที่นำด้วยย่อหน้าในภาษามลายูดังนี้:-

T มาจากคำว่า “Timbak” อ่านว่า “แทมบั๊ก” หมายถึง การยิงตอบโต้

S มาจากคำว่า “Serta” อ่านว่า “สุรตอ” หมายถึง จับพล้นหรือ

ทันทีทันใด

M มาจากคำว่า “Merta” อ่านว่า “มูรตอ” หมายถึง เฉียบขาด

ดังนั้น TSM คำเต็มคือ “ Timbak Serta Merta” ซึ่งหมายถึง “การปฏิบัติการตอบโต้อย่างเฉียบขาดด้วยการยิงจับพล้น” นั่นเอง

๔.๓.๑.๔ การฝึกยุทธวิธีการ Post

การฝึกยุทธวิธีการ Post คือยุทธวิธีการค้นหาและพัฒนาเป้าหมายที่เป็นเป้าหมายปฏิบัติการของชุดปฏิบัติการ(RKK)ดังนั้นวิธีการ Post หรือวิธีการค้นหาและพัฒนาเป้าหมายตามหลักการของชุดปฏิบัติการ(RKK)เป็นสิ่งจำเป็นมากสำหรับชุดปฏิบัติการหรือ RKK ในการกุมสภาพเป้าหมายว่าเป็นอย่างไร มีสภาพอย่างไร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อใดมีจุดแข็งจุดอ่อนอย่างไร ดังนั้นการ Post ก็คือการเข้าให้ถึงเป้าหมายและเก็บรวบรวมข้อมูลเป้าหมายนั้นอย่างละเอียด โดยที่เป้าหมายไม่รู้ตัวซึ่งมีด้วยกัน ๒ วิธี คือ ๑) การที่กำลังปฏิบัติการ(RKK)อำพรางตนเข้าไป Post เป้าหมายเอง กับ ๒) การ Post เป้าหมายผ่านตัวแทน (Agent)ที่สามารถเข้าถึงเป้าหมายได้ โดยที่ชุดปฏิบัติการ(RKK)จัดตั้งขึ้น ดังนั้นการ Post ก็เพื่อทำให้ “เป้าหมายซัด” มากพอที่จะวางแผนปฏิบัติการต่อเป้าหมายนั้นได้อย่างสมบูรณ์

ดังนั้นยุทธวิธีการ Post หรือการเข้าเกาะติดเป้าหมายเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเป้าหมายของชุดปฏิบัติการ(RKK) จึงเป็นยุทธวิธีที่ทำให้การปฏิบัติการของชุดปฏิบัติการ(RKK)มักจะเป็นฝ่ายริเริ่มหรือเป็นฝ่ายรุกอยู่เสมอ จะส่งผลในการสร้างและพัฒนาขวัญกำลังใจให้กับกำลังชุดปฏิบัติการ(RKK)เป็นอย่างยิ่งและจะเป็นการส่งผลในการก่อความไม่สงบได้ตลอดเวลาอีกด้วย

๔.๓.๑.๕ การฝึกลาดตระเวนหรือ Round

การฝึกการ Round ของชุดปฏิบัติการ(RKK)แท้จริงแล้วก็คือการลาดตระเวนค้นหาข้อมูลพื้นที่ เส้นทาง ประชากร และเป้าหมายการปฏิบัติการในขั้นต้นสำหรับการ Roundตามหลักสูตรระดับตติยกาหนดวัตถุประสงค์ไว้ ๒ ประการ คือ

๑. ลาดตระเวนหรือ Round เพื่อเป็นการเก็บข้อมูลฝ่ายตรงข้ามทั้งเก็บข้อมูลขั้นต้นและเก็บข้อมูลรวบรวมข้อมูลเฉพาะที่จำเป็นต้องใช้ในการวางแผนปฏิบัติการต่อเป้าหมาย เช่น เส้นทาง หมู่บ้านชุมชนต่าง ๆ คำนวณจุดตรวจของเจ้าหน้าที่ เพื่อกำหนดเป็นเส้นทางหลักเส้นทางรอง และเส้นทางปลอดภัยที่จะใช้หลบหนีเรียกว่า “Runda Tinjau” อ่านว่า “รุนดาตินเซาว์”

๒. การลาดตระเวนหรือ Round เพื่อเตรียมความพร้อมในการปฏิบัติการต่อเป้าหมายเพื่อยืนยันเป้าหมายเป็นครั้งสุดท้ายก่อนการปฏิบัติการซึ่งจะกระทำภายหลังที่มีการ Post ต่อเป้าหมายที่สมบูรณ์แล้ว เรียกว่า “Runda Tepul” อ่านว่า “รุนดาเตือโปล”

การลาดตระเวนหรือ Round ของชุดปฏิบัติการ(RKK)จะปฏิบัติตลอดเวลาเมื่อชุดปฏิบัติการ(RKK) ประจำอยู่ในหมู่บ้านอาจะจะใช้รถจักรยานยนต์ที่ฝ่ายขนส่งสนับสนุนให้เป็นยานพาหนะในการปฏิบัติการลาดตระเวนซึ่งโดยสรุปแล้วก็จะกระทำหรือปฏิบัติการลาดตระเวนทั้งก่อน ระหว่างและหลังที่ชุดปฏิบัติการเข้าปฏิบัติต่อเป้าหมาย

๔.๓.๑.๖ การฝึกการวางแผนปฏิบัติการต่อเป้าหมายหรือ Arvi(อ่านว่า“อาร์วี”)

ถือเป็นการฝึกการวางแผนปฏิบัติการต่อเป้าหมายซึ่งการวางแผนดังกล่าวต้องนำข้อมูลเป้าหมายที่ได้จากการ Postและการ Round มาประกอบการกำหนดแผนการปฏิบัติต่อเป้าหมายนั้น ๆ ด้วยวิธีการทำลายเป้าหมายที่เหมาะสมการวางแผนการปฏิบัติต่อเป้าหมายของชุดปฏิบัติการ(RKK)จะมีสาระสำคัญที่ต้องกำหนดไว้ ๓ ประการดังนี้-

๑. จุดนัดพบแรกภายหลังการถอนตัวออกจากเป้าหมายซึ่งเรียกว่า “Entry Arvi” (เอนทรีอาร์วี) คือจุดนัดพบจุดแรกที่ชุดปฏิบัติการต้องถอนตัวออกจากที่หมายหรือเป้าหมาย ทุกคนต้องถอนตัวมา ณ จุดนัดพบจุดนี้เป็นจุดแรกก่อนและจะรอกันอยู่ที่จุดนี้ไม่เกิน ๑๕ นาที จึงถอนตัวต่อไปยังจุดนัดพบที่ ๒ หากถึงเวลายังมาไม่ครบก็จะไม่มีการรอคอย

๒. จุดนัดพบขั้นที่ ๒ เรียกว่า “Emergency Arvi” (อีเมอร์เจ้นซี อาร์วี) จะถูกกำหนดไว้ในพื้นที่ปลอดภัยบนเส้นทางหลบหนีที่ปลอดภัยชุดปฏิบัติการ(RKK)ทุกคนต้อง

ถอนตัวมายังจุดนัดพบขั้นที่ ๒ นี้ทุกคน และจะอยู่ที่จุดนี้ประมาณ ๓๐ นาที เพื่อผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ให้เกิดความสะดวกและปลอดภัยในการหลบหนีต่อไป เก็บอาวุธที่ใช้ปฏิบัติการหรืออาวุธที่ยึดมาได้จากฝ่ายตรงข้ามดังนั้น ณ จุดนัดพบขั้นที่ ๒ นี้จะมีเปอร์มูดอที่ได้รับมอบหมายเป็นผู้จัดเตรียมเสื้อผ้ามาให้ผลัดเปลี่ยนยานพาหนะที่ใช้หลบหนีต่อไป และนำทางให้การช่วยเหลือกำลังปฏิบัติการ (RKK) ให้หลบหนีไปยังจุดนัดพบขั้นที่ ๓ อย่างปลอดภัย และช่วยเหลือนำอาวุธทั้งหมดส่งมอบให้ฝ่ายอาวุธประจำอาเจาะต่อไป

๓. จุดนัดพบขั้นที่ ๓ เรียกว่า “Long Arvi” (ลองค์อวิ) ซึ่งส่วนใหญ่จะกำหนดไว้ในพื้นที่ที่อยู่นอกเขตปฏิบัติการต่อเป้าหมาย โดยมีกลุ่มเปอร์มูดอเป็นผู้นำพาหนาทหลบหนีมายัง Long Arvi หรือจุดนัดพบขั้นสุดท้ายหลังปฏิบัติการกำลังชุดปฏิบัติการ (RKK) จะหลบซ่อนตัวอยู่ในจุดนัดพบขั้นที่ ๓ ประมาณ ๔๘ ชั่วโมง หรือ ๒ วัน เมื่อเจ้าหน้าที่เลิกค้นหาจึงออกมาปฏิบัติการใหม่ในหมู่บ้านอาเจาะต่อไป

๔. การมอบหมายและชักชวนให้กำลังฝ่ายเปอร์มูดอที่ทำหน้าที่โปรยตะปูเรือใบ ตัดต้นไม้ขวางทาง เผาขอรถยนต์ เพื่อเบี่ยงเบนขีดขวางการเข้ามาช่วยเหลือเป้าหมาย และการติดตามจับกุมกองกำลังปฏิบัติการ (RKK) ขณะหลบหนีของเจ้าหน้าที่ให้สอดคล้องกับแผนปฏิบัติการของชุดปฏิบัติการ (RKK) ที่ได้วางแผนสมบูรณ์แล้ว

๔.๓.๑.๓ การฝึกการใช้อาวุธ

เป็นการฝึกการใช้และเก็บรักษาอาวุธของกองกำลังปฏิบัติการ (RKK) ทุกชนิดที่มีใช้ต้องสามารถใช้ได้อย่างเหมาะสมกับการกิจและเต็มขีดความสามารถของอาวุธนั้น ๆ

๔.๓.๒ การฝึกยุทธวิธีขั้นสุดท้ายของชุดปฏิบัติการ (RKK) หรือ “การฝึกขั้นปอเนาะ”

เป็นการนำสมาชิกชุดปฏิบัติการ (RKK) ที่ผ่านการฝึกเบื้องต้นหรือขั้นดัดดิกามาทำการฝึกขั้นที่สูงกว่าเรียนรู้ยุทธวิธีที่ยุ่งยากกว่าเพื่อให้กำลังของชุดปฏิบัติการ (RKK) มีความรู้ความสามารถที่จะปฏิบัติการทางยุทธวิธีได้ในหลายรูปแบบและหลากหลายมากขึ้น ในการฝึกขั้นนี้จะไม่เน้นด้านอุดมการณ์แต่จะเน้นการปฏิบัติอย่างเดียวโดยเน้นให้กำลังของชุดปฏิบัติการ (RKK) มีความรู้ในเรื่องสำคัญทางยุทธวิธีดังนี้:-

๔.๓.๒.๑ ยุทธวิธีการรบแบบของโจร (Gurila Warfair) โดยเน้นการปฏิบัติบนเส้นทางในเขตหมู่บ้าน ในชนบทและเชิงเขา ชุมชนและเขตเมือง

๔.๑.๒.๒ ยุทธวิธีการรบในอาคารและสิ่งปลูกสร้างหรือ C.Q.B.การ
กำจัด เวิร์ม-ยาม การสู้รบแบบประชิดตัว

๔.๑.๒.๓ ยุทธวิธีการรบภายในห้องจำกัดหรือ In The Roomเน้นการ
เข้าสู่อาคารต่อสู้เมื่อหลบหรือซ่อนตัวอยู่ในห้องภายในอาคารเป็นการตอบโต้การเข้าตรวจค้น
จับกุมของฝ่ายรัฐในอาคารและในห้องนั่นเอง

๔.๑.๒.๔ หลักสูตร JU-ME-MO หรือ เวลา-สถานที่-เข้าศึก เป็น
หลักสูตรที่ฝึกสอนให้ชุดปฏิบัติการ(RKK)สามารถวิเคราะห์หาจุดอ่อน จุดแข็งของฝ่ายตรงข้ามโดย
มีหัวข้อในการวิเคราะห์ คือเวลาหรือ JU ฝ่ายตรงข้ามปฏิบัติเมื่อไหร่ ทุก ๆ วันปฏิบัติเวลาเดียวกัน
หรือไม่; สถานที่หรือ ME (Menem pat) ฝ่ายตรงข้ามมักจะปฏิบัติการในเส้นทางใด พักสถานที่ใด
หยุดพักสถานที่นั้นประจำหรือไม่ และเข้าศึกหรือ MO (Mosum) โดยต้องรู้จักเข้าศึกให้ชัดที่สุดรู้
รายละเอียดของเข้าศึกในทุกมิติเพื่อกำหนดจุดอ่อนจุดแข็งและนำไปสู่การกำหนดยุทธวิธีปฏิบัติการ
ต่อเข้าศึกนั้นๆ

๔.๑.๒.๕ หลักสูตรการวางแผนปฏิบัติการ (Dome) โดยจะฝึกสอน
เทคนิควิธีการวางแผนปฏิบัติทางยุทธวิธีทั้งการปฏิบัติการทางทหารและปฏิบัติการทางการเมืองเพื่อ
สร้างความชอบธรรมในความรู้สึกของประชาชนมาลายูมูสลิมและมวลชนของตน การวางแผนการ
ปฏิบัติต้องกระทำภายใต้องค์ประกอบและปัจจัยสำคัญ ๓ ประการ คือ ๑) เป้าหมายชัด ; ๒) โอกาส
มี และ ๓) ทางหนีพร้อมนั่นเอง

สรุป

ขบวนการก่อความไม่สงบได้จัดตั้งและพัฒนาองค์กรการต่อสู้อย่างมีแบบแผน ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในแผนการปฏิวัติ ๗ ขั้นตอนหรือบันได ๗ ขั้น ที่เน้นกระบวนการปลุกระดม บ่มเพาะ กระตุ้นแรงจูงใจกลุ่มบุคคลเป้าหมายที่ได้ถึงตัวไว้เพื่อการชักชวนให้แรงจูงใจมีระดับ สูงสุด ในการตัดสินใจเข้าสู่การเป็นสมาชิกของขบวนการด้วยความสมัครใจ จึงทำให้องค์กรการ ต่อสู้ของขบวนการเป็นองค์กรที่ได้รับการสนับสนุนจากประชาชนมาลายูมุสลิมเป็นสำคัญ แล้วจึง ขยับเคลื่อนองค์กรการต่อสู้ภายใต้กรอบยุทธศาสตร์หลัก ๓ จังหวะก้าวและยุทธศาสตร์รอง ๕ ยุทธศาสตร์ สร้างสถานการณ์แห่งความรุนแรงเป็นสถานการณ์ที่เผชิญหน้ากับรัฐไทยอยู่ในขณะนี้ สำหรับโครงสร้างขององค์กรการต่อสู้ได้ถูกจัดตั้งขึ้นภายใต้กรอบแนวคิดของสงครามประชาชน ของพลเอกไว เหวียน ชับ คือกองกำลังปฏิบัติการ(RKK) ให้เป็นกองกำลังที่ถูกจัดตั้งไว้ในองค์กร มวลชนที่เรียกว่า “อาเงาะ” และถือเป็นมวลชนหลักแห่งการต่อสู้และทำหน้าที่เป็นฐานแห่งการ ต่อสู้หรือฐานแห่งการปฏิวัติของขบวนการ ดังนั้น โครงสร้างองค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความ ไม่สงบในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ จึงประกอบด้วย องค์กรนำ(DPP) ; องค์กรมวลชน (Political Wing) และองค์กรทหาร(Military Wing) สำหรับกระบวนการเข้าสู่การเป็นสมาชิก องค์กรการต่อสู้ของขบวนการก่อความไม่สงบนั้นมีขั้นตอนที่เกี่ยวข้องเชื่อมโยงกัน ๔ ขั้นตอน ดังนี้คือ ขั้นตอนการปลุกระดมบ่มเพาะ สร้างความเจ็บแค้นทางประวัติศาสตร์ กระตุ้นให้เกิด แรงจูงใจสูงสุดด้วยการนำเข้าสู่ความเชื่อศรัทธาในสงครามญิฮาด; ขั้นตอนการเข้าสู่พิธีสาบานตน หรือชุมเปาะ ; ขั้นตอนการฝึก-อบรมสร้างอุดมการณ์และความรู้ความสามารถตามลักษณะงานใน โครงสร้าง ; ขั้นตอนการจัดตั้งเข้าสู่โครงสร้างองค์กรการต่อสู้และปฏิบัติการก่อเหตุรุนแรงตามการ ชี้นำ

ส่วนปัจจัยที่เป็นแรงจูงใจสำคัญของการตัดสินใจเข้าร่วมเป็นสมาชิกของขบวนการคือ ความเจ็บแค้นทางประวัติศาสตร์และความเชื่อศรัทธาในสงครามญิฮาดนั่นเอง